

EL BISBE DE SANT FELIU DE LLOBREGAT ALERTA SOBRE ELS PERILLS DEL PROJECTE

Oposició eclesial a Eurovegas

Més ombres que llums en el projecte Eurovegas. Aquesta és la conclusió a la qual han arribat diverses entitats i grups d'Església que des de fa mesos conviden a veure més enllà de les enlluernadores aparences d'una iniciativa plena de contradiccions. Especialment destacada ha estat la presa de posició d'alguns bisbes espanyols, entre ells Mons. Agustí Cortés, de Sant Feliu de Llobregat, que el 20 de juny passat va fer pública una declaració oficial sobre el projecte. «Convé no deixar-nos enlluernar per resplendors que acaben sent miratges buits», ha arribat a afirmar el prelat.

A partir d'una anàlisi minuciosa i aprofundida dels diversos aspectes que posa en joc una iniciativa econòmica d'aquesta envergadura, el bisbe de Sant Feliu considera que el preu humà, social i fins i tot ecològic és massa elevat.

P 19

«Els elements que envolten aquest tipus de negoci determinen un estil de vida "degradant"»

Ampliació d'estudis en clau humana i cristiana

L'escola concertada, en un atzucac

P 11

En la cada vegada més gran oferta de cursos d'ampliació d'estudis que ofereixen les universitats i centres d'estudis superiors, destaquen com a gran novetat de cara al curs vinent alguns postgraus i màsters que aborden amb rigor el fet religiós o que, fins i tot, en alguns casos s'arrelen clarament en l'humanisme cristià. A la Universitat Ramon Llull, les noves propostes tenen molt a veure amb comunicació i religió en l'era digital. Els professors Peio Sánchez i Miriam Díez seran els directors acadèmics dels postgraus de Comunicació i Educació Espiritual, i de Comunicació Institucional en l'era digital, respectivament. Per la seva banda, l'Institut d'Estudis Superiors de la Família de la Universitat Internacional de Catalunya, ha presentat també un nou postgrau per al curs vinent sobre Polítiques Familiars Públiques i d'Empresa, que s'imparteix íntegrament de forma virtual. Finalment l'Institut Superior de Ciències Religioses de Barcelona, en col·laboració amb la URL, oferirà un Màster sobre Diàleg Interreligiós, ecumènic i cultural, dirigit per Mn. Antoni Matabosch i Francesc-Xavier Marín. P 3-5

Al [CatCristEstiu] d'aquesta setmana

- I Guspies d'espiritualitat
- IV Ruta espiritual per Sant Cugat i Sant Medir
- VI Viatjant pel Líban

Editorial

Formar-se en la diversitat

En la majoria de ciutats, barris i pobles de Catalunya cada vegada més conviuen persones de diverses religions i tradicions culturals. Malgrat els avenços que es fan sobretot en l'àmbit de la mediació i a l'escola, gestionar aquesta diversitat és encara un repte per a les administracions i per a tota la societat civil. Cal passar del desconeixement a la coneixença, de la mera coexistència a la veritable convivència. I això no s'assoleix sense una adequada formació. Per això és oportú el màster en Diàleg interreligiós, ecumènic i cultural organitzat per l'ISCREB amb el suport de la Fundació Blanquerna. El curs que, juntament amb altres iniciatives formatives, presentem en aquest número de *Catalunya Cristiana*, es proposa «obrir una via de coneixement ordenat i acadèmicament rigorós a les religions de més influència en el món», i també «reflexionar sobre les claus del diàleg interreligiós i intercultural». Perquè hi hagi diàleg hi ha d'haver voluntat de conèixer-se i d'entendre's. Al màster s'ofereixen assignatures dedicades a presentar algunes de les tradicions religioses més rellevants del nostre context cultural: l'islam, el seu naixement, el profeta Muhàmmad i el llibre de l'Alcorà (primera font del dret islàmic), la sunna o tradició, l'igtihad o esforç per crear nova jurisprudència, i la xaria o pretesa llei de l'islam. També es tracten els cinc pilars de l'islam: professió de fe, oració, impostos alcorànics, abstencions del ramadà i peregrinació. Un altre bloc és

destinat a presentar el budisme, la seva tradició textual, el perfil biogràfic del Buda, el monaquisme budista, la doctrina de les quatre veritats, el budisme Hinayana i el budisme Mahayana. En l'àmbit de l'ecumenisme es presenten les diverses Esglésies ortodoxes orientals. No manca un bloc dedicat a descriure els trets fonamentals de la cultura actual quan fa trenta anys de l'anomenada postmodernitat i el futur de l'humanisme amb l'objectiu de donar les eines necessàries per poder establir un diàleg crític i constructiu amb la cultura. S'ofereix, també, una visió sintètica del cristianisme, del Misteri de Déu, de Jesús de Natzaret, de l'Església i la missió dels creients. En uns moments en els quals plana la temptació del fonamentalisme, es tracta de superar aquell drama que assenyalava el papa Pau VI quan parlava de la ruptura entre el culte i la cultura. Quan els grans mitjans de comunicació presten atenció de manera gairebé exclusiva a les qüestions econòmiques i polítiques, quan creix l'obsessió per la crisi, quan es presenta una visió reduccionista de l'ésser humà, cada vegada més hi ha persones que tenen set d'espiritualitat i d'un coneixement profund de les diverses tradicions religioses. No es tracta de fer-se «una religió a la carta» sinó de cercar els grans temes que ens preocupen a tots i d'enriquir-se amb les respostes que aporta cada tradició religiosa, mantenint la pròpia identitat.

*CatalunyaCristiana

Director: Mn. Jaume Aymar i Ragolta

Redactors: Eduard Brufau, Miquel Àngel Codina, Samuel Gutiérrez, Rosa M. Jané, Carme Munté, Rosa Peraire

Lingüista: Montserrat Pibernat

Arxiu i fotografia: Eulàlia Grande

Corresponsals: Guillem Farré, CASTELLÓ; Víctor Gay, GIRONA; Jordi Curcó, LLEIDA; Cristina Sánchez, MALLORCA; Júlia Ayala, SOLSONA; Joan Boronat, TARRAGONA; Víctor M. Cardona, TORTOSA; Patrícia Navas, URGELL; Javier Molina, EGIPTO

Col·laboradors d'aquesta setmana: Natàlia Aldana, Pilarín Bayés, Ferran Blasi, Cinto Busquet, Lucía Caram, Agustí Codinach, Càrol Garcia, Joan Guiteras, Andreu Ibarz, Dani Majà, Francesc X. Marín, Alfred Matas, Joan A. Mateo, Victòria Molins, Glòria Monés, Francesc Nicolau, Griselda Oliver, Joan Pallarès-Personat, Joan Piñol, Enric Puig, Josep O. Pujol, Josep Rius-Camps, Anna Robert, Lluís Serra, Valentí Serra, Andreu Sotorra, Sebastià Taltavull, Pere Tena, Bàrbara Virgili, P-J Ynarraga.

Redacció, administració, publicitat i promoció:

C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 BARCELONA

Tel. 934 092 810, Fax 934 092 775

a/e: redaccio@catalunyacristiana.cat (Redacció)

a/e: administracio@catalunyacristiana.cat (Administració i subscripcions)

a/e: publicitat@catalunyacristiana.cat (Publicitat)

Pàgina web: www.catalunyacristiana.cat

www.facebook.com/catalunyacristiana

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn. Francesc Malgosa

Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura

Publicitat: Josep Harris

Promoció: Alfons Miralles

Administració: Isabel Giralt (comptabilitat), Janet Duatis (subscripcions)

Autoedició i compaginació: Carlos Aguado

Impressió: Impressions Intercomarcals, SA Ctra. C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri. Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

Difusió controlada per

Membre de la UCIP

International Catholic Union of Press

Membre de l'APPEC

Associació de Publicacions Periòdiques en català

SUBSCRIPCIONS ANUALS EN CATALÀ O CASTELLÀ

Catalunya, resta de l'Estat espanyol i Andorra: 124,80 €

Gibraltar i Portugal: 124,80 €

Resta d'Europa: 199,85 €

Amèrica i Àfrica: 237,86 €

Àsia i Oceania: 315,81 €

El setmanari rep l'ajut del Departament de Presidència de la Generalitat de Catalunya

Un nou llinar

Rescatats, de què?

De l'avarícia, de l'ambició injusta, de l'especulació salvatge, de l'apropiació indeguda, de la insolidarietat, en definitiva, de la no-contribució al bé comú i de tota falta d'amor. Benet XVI parla d'aquest «altre rescat», potser el més necessari i urgent en dir que «l'Església en el seu conjunt, i els seus pastors en ella, com Crist han de posar-se en camí per "rescatar" els homes del desert i conduir-los vers al lloc de la vida, vers l'amistat amb el Fill de Déu, vers Aquell que ens dóna la vida, la vida en plenitud». L'egoisme humà i la inclinació al mal estan a l'arrel dels molts greus errors en l'organització actual de la nostra societat. Amb la mirada posada en l'Any de la Fe, ens recorda l'«exigència de redescobrir el

camí de la fe per il·luminar de manera cada cop més clara l'alegria i l'entusiasme renovat del trobament amb Crist». Ja abans, s'havia referit als «deserts» que originen l'aridesa de la pobresa, de la fam i de la set; de l'abandó, de la solitud, de l'amor trencat. També el desert de l'obscuritat de Déu, del buit de consciència de la dignitat humana i de sentit. El «rescat» és urgent —diu— perquè els deserts exteriors es multipliquen en el món pel fet que s'han estès els deserts interiors. Per això, els tresors de la terra estan subjugats al poder de l'explotació i la destrucció. Sabem que la doctrina social de l'Església —ho diu la *Caritas in veritate*— ha sostingut sempre que la justícia afecta totes les fases de l'activitat econòmi-

ca. L'obtenció de recursos, el finançament, la producció, el consum i totes les fases del procés econòmic tenen ineludiblement implicacions morals, i tota decisió econòmica té conseqüències de caràcter moral. Potser per això costa tant sortir d'una crisi que és més que econòmica.

Ben segur que és l'orgull tan enquistat en la nostra naturalesa el que impedeix l'opció per la gratuïtat i l'acceptació del «rescat» que necessitem. Rescatats del mal, de la injustícia i de la mort: aquesta és la bona i nova notícia del trobament amb el Ressuscitat, la injecció de Vida que hem d'acceptar i proclamar amb el testimoni creient del nostre compromís social.

Sebastià Taltavull Anglada
Bisbe auxiliar de Barcelona

El repte de la comunicació a l'era digital

La Facultat de Comunicació Blanquerna impartirà dos nous postgraus sobre comunicació institucional i educació espiritual

Samuel Gutiérrez

Fidel a la seva aposta per la formació acadèmica en la línia de l'humanisme cristià, la Universitat Ramon Llull (URL) acaba de presentar dos postgraus nous que aborden el tema de la comunicació des d'una doble perspectiva: l'educació espiritual i la comunicació institucional. Tots dos cursos s'imparteixen des de la facultat de Comunicació Blanquerna, encara que un d'ells, el de Comunicació i Educació Espiritual, s'ofereix conjuntament amb la Fundació Escola Cristiana de Catalunya.

Al capdavant dels nous postgraus, com a directors acadèmics, hi ha el sacerdot Peio Sánchez, doctor en Teologia i especialista en cinema, que dirigirà el postgrau en Comunicació i Educació Espiritual; i Miriam Díez Bosch, doctora en Ciències Socials i directora de l'Observatori Blanquerna de Comunicació, que s'ocuparà del postgrau en Comunicació institucional i Religió en l'era digital.

Educació Espiritual

El postgrau en Comunicació i Educació Espiritual respon a la demanda de formació que en els darrers anys s'ha produït en l'àmbit educatiu en aquesta matèria. «Després d'alguns anys impartint cursos pels quals han passat més de 300 educadors —explica Peio Sánchez—, hem constatat que faltava una formació extensa i global, tant des del punt de vista tècnic com dels plantejaments de fons per abordar l'educació de la dimensió espiritual des dels mitjans propis de la comunicació.» Amb la urgència de cobrir aquest buit neix el nou postgrau que, segons Sánchez, «pretén oferir a tots els implicats en l'educació espiritual, i en les diverses tasques pastorals, una formació bàsica en cinema, ràdio, internet i televisió que després pot ser aplicada als diversos destinataris».

Actualment els mitjans audiovisuals i els canals digitals constitueixen la forma prioritària de comunicació per a nens, adolescents i joves. Hi ha indicadors cada vegada més clars sobre la importància d'aquests canals per a l'educació i la transmissió espiritual. «Al cinema, per exemple, la presència de referències espirituals és àmplia i mundialitzada —afirma el director del postgrau—, cosa que ens permet tenir a l'abast de l'aula o del grup una gran quantitat de material que amb una bona selecció és de primer ordre en l'acció educativa.» El desafiament, per a Peio Sánchez, és «aconseguir un acostament nou de l'espectador jove que aprofundeix i contempla des de l'interior el que es mostra en les diferents pantalles». «Aquest és el repte que volem acompanyar amb el postgrau», afirma el també director de la Mostra de Cinema Espiritual i membre de Signis.

En el fons, la necessitat urgent

d'acompanyar espiritualment els joves respon a una constatació cada vegada més evident: el buit antropològic que genera una presència forta de les competències instrumentals o informatives i un tractament limitat de les fonts de motivació i el sentit. «L'educació espiritual —explica Peio Sánchez— afronta aquesta absència que pretén oferir l'obertura a les grans qüestions existencials des de l'obertura espiritual que implica l'experiència religiosa.» I afegeix: «El cristianisme, en concret, a més d'una ètica, implica una experiència profunda de Déu que surt a l'encontre i de comunicació com a presència personal i significativa en la vida de Jesucrist. Aquesta oferta arriba al fons des de la comunicació expressiva i és aquí on aquesta proposta vol oferir camins concrets orientats a promoure l'educació espiritual amb mitjans adequats per a la transmissió.»

El postgrau en Comunicació i Educació Espiritual s'impartirà els dijous a la tarda de l'octubre del 2012 fins al juny del 2013, consta de 15 crèdits i compta en aquesta primera edició amb trenta places. Està pensat sobretot per a educadors, en les seves diverses variants, però també per a llicenciats en comunicació interessats en la vessant educativa i pedagògica de l'activitat comunicativa. El coordinador acadèmic del curs és el Dr. Francesc Grané, doctor en Comunicació i professor de la URL.

Comunicació institucional

L'altra gran aposta d'ampliació d'estudis de la URL per al curs vinent és el postgrau en Comunicació Institucional i Religió en l'Era Digital, que té com a directora acadèmica la periodista Miriam Díez Bosch, directora de l'Observatori Blanquerna Comunicació, Religió i Cultura i corresponsal durant diversos anys de *Catalunya Cristiana* a Roma. Els objectius principals són formar professionals per millorar la comunicació i la imatge pública d'entitats eclesials,

«El cristianisme, en concret, a més d'una ètica, implica una experiència profunda de Déu que surt a l'encontre i de comunicació com a presència personal i significativa en la vida de Jesucrist»

conèixer el fet religiós i la seva implicació mediàtica i assimilar les tècniques de comunicació institucional aplicada a entitats religioses. De nou el curs, com explica Miriam Díez, vol cobrir un buit en l'oferta acadèmica actual: «Volem ser un referent en la formació de la comunicació institucional i la religió. El buit que volem omplir és molt gran: a l'Estat espanyol hi ha ofertes puntuals (cursos d'estiu, formació permanent per a religiosos), però cap postgrau universitari com el nostre.»

En un context com l'actual, en què la comunicació de l'Església està sent permanentment posada a prova, un postgrau com el que ofereix ara la Facultat de Comunicació Blanquerna té més sentit que mai. «Una bona formació no és garantia de permeabilitat davant dels atacs, però sí que garanteix saber-los gestionar més elegantment, sense despropòsits, com s'ha fet sovint», apunta la directora acadèmica del postgrau. «Les institucions religioses —afegeix— no necessiten la comunicació per maquillar la seva imatge,

sinó per fer més transparent el que ja són. I sobretot per ser visibles, per ser considerades en un món en què tot està a l'abast d'un clic.» L'actual afer de *Vatileaks*, que tant fa parlar, també serà motiu d'estudi. «Aquesta crisi és una oportunitat formidable per redefinir la política comunicacional vaticana —sosté Miriam Díez—. El portaveu actual, Federico Lombardi, demostra una voluntat ferma de transparència facilitant als periodistes tota la informació possible.» En aquest sentit, la directora del postgrau, vinculada també al projecte H2Onews i a Aleteia, anuncia que de cara al setembre la web vaticana News.va també incentivarà la seva oferta informativa: «Tot indica que ens trobem davant d'una nova manera d'entendre no només la comunicació, sinó la vida mateixa de la institució. Comunicar no és res més que donar a conèixer la teva identitat, i si la identitat és més transparent i menys opaca, la comunicació també surt millor.»

Un dels principals atractius del postgrau en Comunicació Institucional i Religió en l'Era Digital és l'àmplia i contrastada plantilla de professors que l'impartiran, tant nacionals com internacionals. Entre els més destacats hi ha la vaticanista Paloma Gómez Borrero, el fundador de Zenit, H2Onews i Aleteia, Jesús Colina, l'exdirector de la Filmoteca Vaticana, Mons. Enric Planas o el degà de la Facultat de Comunicació Blanquerna, Josep M. Carbonell. També dirigirà una de les sessions el Dr. Jaume Aymar, director de Ràdio Estel i *Catalunya Cristiana*. El curs de postgrau, que consta de 15 crèdits i compta amb trenta places, s'impartirà una vegada al mes en sessions de divendres a la tarda i dissabte al matí, així com una setmana intensiva a finals de juny.

MÉS INFORMACIÓ:
www.blanquerna.url.edu

Noves claus interpretatives per entendre el món

L'Iscreb i la URL ofereixen un Màster en Diàleg Interreligiós, ecumènic i cultural

Francesc-Xavier Marín i Torné
Coordinador del Màster en Diàleg Interreligiós, ecumènic i cultural

Habitem una realitat simbòlica que articula un sentit. Es tracta de la cultura entesa com a xarxa de significats que, proporcionant orientació en la complexitat del nostre entorn, construeix la nostra identitat. És el complex joc entre identitat i alteritat, entre interioritat i exterioritat, entre familiaritat i estranyesa, on les diferents cosmovisions estableixen fronteres que delimiten el món propi i el terreny dels altres. L'objectiu del Màster és proporcionar eines que ajudin a entendre el paper del diàleg interreligiós i intercultural com a exemple de gestió de la pluralitat encaminada a la cohesió social en un context de diversitat.

Com ens afecta la pertinença a una determinada cultura? Què implica convida amb persones que professen altres creences? Cada cop més la globalització ens empeny a plantejar-nos qüestions d'aquest ordre. I és que la cultura funciona com una mena de paradigma que ens permet organitzar, planificar i normalitzar la nostra conducta i, al cap i a la fi, la nostra identitat. Els determinants culturals ens travessen totalment, ens conformen i configuren, fan de nosaltres allò que som. Durant

segles s'ha defensat que l'existència humana no és més que el treball que inevitablement cadascú ha de dur a terme amb vista a fer-se i refer-se. Els temps que ens ha tocat de viure permeten que cada vegada siguem més sensibles a la importància d'aquella variable que introdueix la pluralitat cultural. En efecte, a la diversitat inherent al fet que cadascú sigui únic i irrepetible, s'hi afegeixen totes aquelles diversitats provinents de la llengua, l'ètnia, el sistema de creences i de valors. Vivim envoltats de pluralitat i això, ens ho mirem com ens ho mirem, és un repte perquè pertànyer a una cultura comporta una manera d'instal·lar-se en la realitat, una manera de veure el món i, en definitiva, una manera d'ésser. En aquest sentit poques coses com l'aprenentatge de cosmovisions espirituals contribueixen tant a adquirir consciència de la pluralitat i complexitat del nostre món: esforçant-se en la porositat espiritual hom entra en una dinàmica de permeabilitat identitària que el converteix perquè descobreix a través del diàleg que, més enllà de la convivència, es tracta aquí de la comunió.

Ens ha tocat de viure en societats on les opcions existencials s'han diversificat i la referència identitària religiosa és també cada cop més plural. Per això el debat al voltant de la diversitat cultural és avui indefugible en tota mena de reflexions (antropològiques, econòmiques, polítiques, jurídiques, ètiques, teològiques...). És imperatiu acceptar que en el rerefons de la nostra existència concreta batega una extraordinària varietat que reclama ser acollida. Es tracta d'una tasca necessària però gens fàcil perquè es basa en la urgència d'establir criteris, plantejar-se preguntes, ponderar opcions i avaluar decisions. I és que tot autèntic diàleg es invitat i provocació ja que l'altre, sigui quina sigui la seva tradició religiosa, és percebut d'entrada alhora com a proper i llunyà, similar i diferent. Per tant, el desig de comprendre l'altre implica l'acollida, l'hospitalitat de les diferències, ja que no es tracta de la transmissió d'informacions sinó de la responsabilitat envers els altres. En el diàleg interreligiós es tracta de pensar la religió en el cor de la trobada humana. Aquest és el desafiament: només en les cruïlles poden viure's trobades que siguin per al creient experiència del Misteri.

Som éssers radicalment conversadors. No hi ha diàleg sense capacitat d'autotranscendència, sense la disposició a traspasar fronteres i anar més enllà. No hi ha espiritualitat, ni diàleg, sense aquesta disposició a la impregnació, a incorporar alguna cosa de l'altre a l'interior d'un mateix. No es tracta de

ser tolerants o d'acceptar la coexistència, sinó d'una autèntica transformació, d'una conversió. És una obertura que busca la comunió.

L'afebliment dels vincles socials ens ha remès a una societat psicologitzada i amb una marcada tendència vers el narcisisme que es gira d'esquena per a no veure els altres al seu voltant. D'aquí la insistència de les propostes de diàleg interreligiós com el recordatori del deure d'esdevenir proïsme, és a dir, de disposar d'una espiritualitat d'ulls oberts que permeti ser sensible a allò que passa al nostre voltant per aportar-hi esperança.

Per això el diàleg interreligiós ha d'aparèixer com l'àmbit de la saviesa del testimoni. Només el diàleg és l'antidot contra l'amnèsia. La cultura de l'oblit aspira a fer caure les persones en la voràgine de l'anonimat. Però, per a les religions, la plenitud humana no s'obté a costa

de la desmemòria. Més aviat al contrari, l'imperatiu és prendre bona nota d'allò que passa al nostre voltant en forma de memorial. Cal una mirada atenta que pugui fer front a l'exclusió, als prejudicis i estereotips, a la discriminació i l'estigmatització. És la mirada ètica que es nega a regir-se per la indiferència respecte de l'alteritat perquè descobreix que som éssers-en-relació. És la intuïció de la importància de l'«entre» que caracteritza la dimensió *inter*-personal, *inter*-cultural o *inter*-religiosa, és a dir, un espai entre el jo i els altres que pot omplir-se de contingut significatiu només si hom està disposat a modificar la seva mirada. Cal anunciar i denunciar si no es vol acabar perdent la sensibilitat espiritual. Cal parlar, alt i clar, de barbàrie i d'humanitat, d'opressió i d'alliberament. En aquest sentit s'inscriuen, per exemple, les accions emmarcades en l'Atri dels Gentils com un exemple de trobada oberta a tots els sectors de la societat.

Els objectius del Màster s'ubiquen en el context obert pel Concili Vaticà II ara fa 50 anys: la paraula espiritual ha de fer front al silenci alienant, el llenguatge religiós manté la resistència contra les dinàmiques anul·ladores d'humanitat. El diàleg interreligiós ha de ser una de les fonts de la dimensió ètica de qui sap que aproximar-se a Déu passa per fer-se comprensivament proper a l'ésser humà en la seva complexitat identitària. Això ens va ensenyar el Vaticà II: estar atents als signes dels temps per tal de poder-hi donar una resposta fidel a la fe que professem.

L'INSTITUT SUPERIOR DE CIÈNCIES RELIGIUSES DE BARCELONA continua creixent. Amb més de 1.300 alumnes, la majoria en la modalitat virtual, s'ha consolidat ja com a referent en l'àmbit acadèmic català i compta amb una presència cada vegada més significativa a la resta de l'Estat. Juntament amb els graus i postgraus acadèmics que actualment ofereix tant a nivell presencial com virtual, l'Iscreb ha apostat des del curs passat per oferir també, conjuntament amb la Facultat de Psicologia, Ciències de l'Educació i de l'Esport Blanquerna, màsters especialitzats en disciplines vinculades a les Ciències Religioses. El primer d'ells, que s'ha cursat durant el curs 2011-2012, ha estat el Màster en Identitats religioses i diàleg. A partir del setembre i durant els dos pròxims cursos acadèmics aquest Màster, coordinat per Mn. Antoni Matabosch, director de l'Iscreb, i per Francesc-Xavier Marín, professor de la URL, s'amplia en continguts i en possibilitats tot rebent el nom de Màster en Diàleg Interreligiós, ecumènic i cultural.

MÉS INFORMACIÓ:
www.iscreb.org

RàdioEstel
DE
MATINADA

Nits de dissabte a
diumenge
de 00.00 h a 1 h

Redifusió del programa les nits de
diumenge a dilluns d'1 a 2 h.

Per a tots aquells que no
podeu dormir,
us fem companyia

amb
ESTHER NOSÀS

NOSAR
COMUNICACIÓ
Tel. 606 974 623
www.dematinada.es

També ens trobareu al Twitter

La família com a prioritat

L'Institut d'Estudis Superiors de la Família de la UIC presenta un nou postgrau en línia sobre Polítiques Familiars

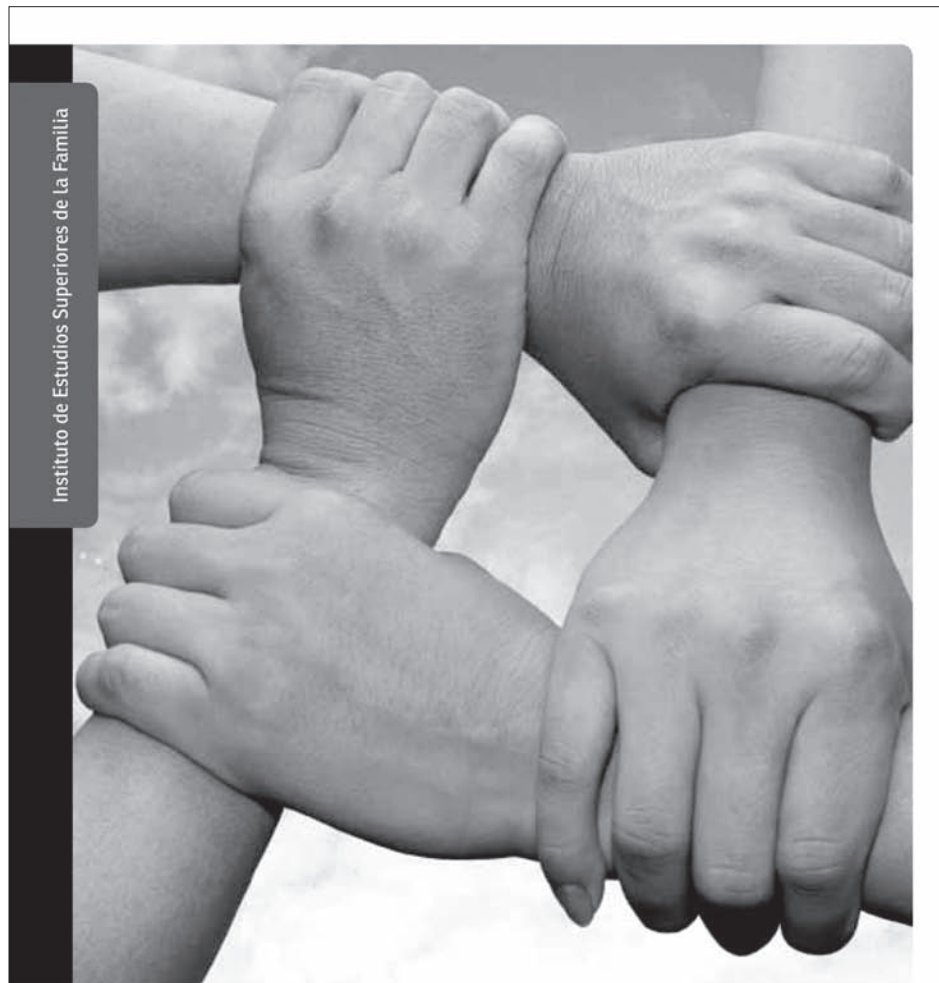
S. G.

Amb la creació el 2004 de l'Institut d'Estudis Superiors de la Família (IESF), la Universitat Internacional de Catalunya (UIC) apostava fermament per una disciplina, la de les polítiques familiars, la presència de la qual fins aleshores en el món acadèmic espanyol era pràcticament inexistent. «La nostra intenció era molt pràctica —afirma Raúl Sánchez, director de l'Observatori de Polítiques Familiars de l'IESF—: cobrir el buit existent. Espanya té encara molt camí a recórrer en l'àmbit de la família respecte als altres països europeus, i la Universitat pot i ha d'oferir orientació ben fonamentada des del punt de vista científic i multidisciplinari.»

El postgrau en Matrimoni i Educació Familiar, que enguany ha assolit amb èxit la setena edició —la quarta impartida en anglès—, va ser una de les propostes inicials i més sòlides de l'IESF. Al llarg d'aquests anys, en una aposta que ha estat pionera a Espanya, s'ha intentat oferir «una formació integral que relaciona els coneixements sobre la família amb la vida concreta i quotidiana, en un format adient a les possibilitats reals dels pares i professionals que treballen en l'àmbit de l'educació i de l'orientació familiar». L'objectiu, en el fons, és la recerca de la felicitat i la millora de la nostra societat: «La felicitat està molt relacionada amb la vida familiar, i la qualitat de la formació depèn principalment del nivell i tipus de preparació dels pares per a les seves funcions educatives.» El postgrau en Matrimoni i Educació Familiar, que s'imparteix íntegrament en línia, compta ja amb alumnes de gairebé vint països diferents.

Polítiques familiars

Després de la consolidació d'aquest primer postgrau, l'IESF oferirà en el curs 2012-2013 una altra proposta acadèmica d'ampliació d'estudis superiors en clau d'humanisme cristià. Es tracta del nou postgrau en línia en Polítiques Familiars Públiques i d'Empresa, que serà el primer sobre aquesta matèria que es fa en espanyol. L'objectiu, en aquest cas, és formar responsables de polítiques dirigides a les famílies a

Postgrado on-line en Políticas Familiares Públicas y de Empresa

con la colaboración de la "Cátedra de Políticas de Familia" de la Universidad Complutense

De octubre de 2012 a septiembre de 2013

IESF Instituto de Estudios Superiores de la Familia | **Universitat Internacional de Catalunya**

ajuntaments i governs, o responsables de personal de les empreses, que no han rebut mai formació específica sobre com són i com es desenvolupen aquest tipus de polítiques. «En definitiva el que pretenem és millorar la seva feina —afirma Raúl Sánchez— i, com a conseqüència, millorar també les polítiques per a les famílies a tots els nivells.»

En parlar de polítiques de família, l'IESF es refereix als agents principals que participen en el desenvolupament econòmic i social d'un país: els

poders públics, les empreses i el tercer sector. «Les polítiques familiars s'han convertit en un dels eixos fonamentals de les agendes públiques —afegeix el director de l'Observatori de Polítiques Familiars—. L'impacte en les famílies de les legislacions i de l'economia, la conciliació de vida familiar i laboral, les conseqüències de l'evolució demogràfica i molts altres aspectes relacionats són avui objecte de debat.»

Gairebé sense haver fet promoció, el nou postgrau, coordinat per Rita Ca-

valloti, doctora de Ciències Polítiques per la Universitat Degli Studi di Milano, ha generat ja molta expectativa entre responsables de les administracions públiques. Per això s'ha posat un interès especial en la confecció del professorat, que estarà format per experts en aquestes matèries de diverses universitats. El curs, que s'oferirà en línia i està obert a titulats universitaris de qualsevol disciplina, aposta per una dinàmica molt participativa, convençuts que les aportacions dels alumnes permeten enriquir en bona mesura els continguts.

La família, patrimoni de la humanitat

Amb els dos postgraus que l'IESF ofereix ja en línia sobre família, així com altres cursos dirigits a l'àmbit de l'educació familiar i les relacions familiars, es consolida la seva vocació a oferir eines i habilitats per desenvolupar una institució considerada des de sempre per l'Església com a «patrimoni de la humanitat». Així ho va tornar a recordar recentment el papa Benet XVI a la Trobada Mundial de les Famílies de Milà. «Malauradament —adverteix Raúl Sánchez—, estem construint un model social que no tan sols ignora sinó que exclou o penalitza les famílies.» I afegeix: «Les conseqüències d'aquest model (ruptures familiars, crisi demogràfica, etc.) ja les patim, i suposen una amenaça per a la cohesió social i el manteniment del nostre sistema de benestar, per no parlar de les ferides en les persones i, especialment, en els infants.» Des de l'Institut d'Estudis Superiors de la Família, integrat a la Universitat Internacional de Catalunya, estan convençuts que «ajudar a millorar una de les professions més importants avui dia, la de pare o mare, i ajudar alhora els responsables polítics a treballar sempre amb "perspectiva de família", hauria de ser avui una prioritat per a tothom».

MÉS INFORMACIÓ:
www.uic.es/iesf

Programació 2012

Club⁺amics

Associació d'Amics de Catalunya Cristiana

Pelegrinatges

Organització tècnica *Ruth Travel* GC 1478

Terra Santa

Del 17 al 24 d'agost

Del 30 novembre al
7 de desembre

GEÒRGIA

Terra cristiana
al Caucas

De l'11 al
17 d'octubre

Expedicions culturals

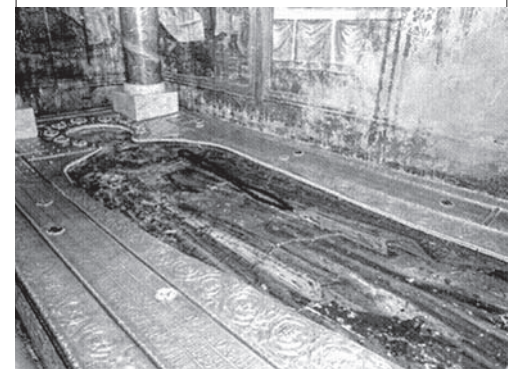

MESOPOTÀMIA Ruta bíblica per terres aramees

Del 20 al 29 d'agost

Les terres entre l'Eufrates i el Tigris pertanyen a la cultura universal d'un món transcendent i determinant. Viatjant per les terres del Creixent Fèrtil ens acostarem allà on la tradició ens recorda per on van passar els patriarques bíblics i també per on van passar tants d'altres pelegrins il·lustres, com Egèria en el s. IV, donant també testimoni d'unes terres d'antiga tradició cristiana. Antioquia, Gaziantep, Urfa (l'antiga Edessa), són alguns dels llocs amb nom destacat. Tindrem ocasió de navegar per l'Eufrates, arribar a la vora del Tigris a Hasankeyf i descobrir llocs arqueològics excepcionals com Nemrut o Perre. A Istanbul visitarem part del barri jueu i per descomptat els grans llocs de la tradició cristiana.

Un viatge per les terres aramees de Mesopotàmia.

Celebracions
religioses a
Mtsakheta

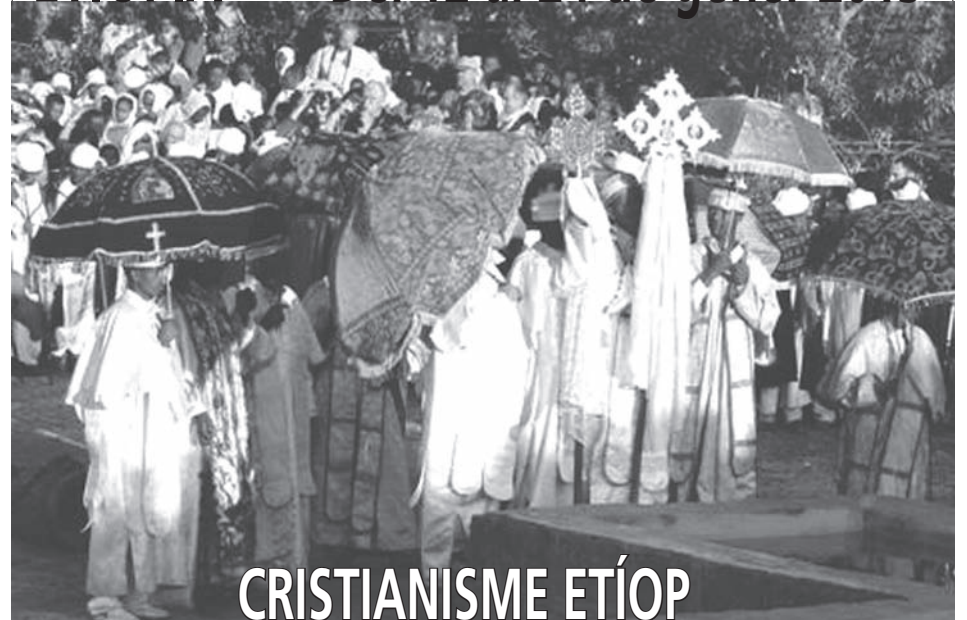
SRI LANKA: De l'1 al
l'esperit de l'antiga Ceilan 9 de novembre

La ruta colonial de les
espècies al cor de l'Índic

L'actual **SRI LANKA** és l'antiga **CEILAN**, una illa al sud del continent indi que ens ofereix l'oportunitat d'endinsar-nos en una magnífica ruta a través de plantacions d'espècies, parcs nacionals on gaudirem d'un safari entre elefants, meravellosos paisatges de muntanya entre plantacions de te, les antigues capitals dels regnes singalesos, etc. Tot envoltat d'un dels paisatges més impressionants d'Àsia on la selva més verda i una atractiva costa tropical són la llar d'un poble amable i hospitalari on actualment regna la pau i l'harmonia entre cristians, budistes, hindús i musulmans.

ETIÒPIA Del 12 al 24 de gener 2013

CRISTIANISME ETIOP

Celebració de l'Epifania-TIMKAT- a
la Jerusalem africana-LALIBELA

Places limitades

Club+amics
Comtes de Bell-lloc 67-69
08014 Barcelona

Tel: 93 409 27 00
info@clubmes.cat
www.clubmes.cat

La transmissió de la fe, repte per a l'Església

Presentat l'«Instrumentum laboris» per al Sínode sobre la Nova Evangelització

ACI
Ciutat del Vaticà

Recentment s'ha presentat a la sala de premsa del Vaticà l'*Instrumentum laboris* de la XIII Assemblea General Ordinària del Sínode dels Bisbes que tindrà lloc del 7 al 28 d'octubre i tractarà el tema *La Nova Evangelització per a la transmissió de la fe cristiana*. A l'acte van assistir Mons. Nikola Eterovic i Mons. Fortunato Frezza, secretari general i sotssecretari del Sínode, respectivament.

Durant la presentació, Mons. Eterovic va assenyalar que la transmissió de la fe cristiana és un dels grans reptes de l'Església, «que serà aprofundit en el context de la nova evangelització». En aquest sentit, va destacar que el Sínode dels Bisbes tingui lloc en el context de l'Any de la Fe que començarà l'11 d'octubre.

Sobre l'*Instrumentum laboris*, va explicar que la introducció recull l'opinió de les conferències episcopals que coincideixen a afirmar «la necessitat de noves eines i expressions per fer comprensible la Paraula de Déu en els ambients de vida de la humanitat contemporània. L'esdeveniment sinodal hauria de convertir-se en ocasió de debat i de participació, tant d'anàlisi com de les accions a compartir per animar els pastors i les Esglésies particulars».

Va assenyalar també que el primer capítol, titulat «Jesucrist, Evangeli de Déu per a l'home», reitera el nucli central de la fe cristiana i proposa l'Evangeli de Jesucrist com a bona nova per a l'home contemporani. «La nova evangelització és l'expressió de la dinàmica interna del cristianisme, que vol donar a conèixer als homes de bona voluntat la profunditat de la

riquesa, de la saviesa i del coneixement del misteri de Déu revelat en Jesucrist, més que no pas una resposta afanosa davant de la crisi de la fe i els nous desafiaments que el món actual planteja a l'Església», va indicar.

El segon capítol tracta sobre el «Temps de nova evangelització», i assenyala els desafiaments i la descripció de la nova evangelització al món contemporani, descrits amb diversos escenaris. «L'Església és cridada a discernir aquests escenaris per transformar-los en llocs per a l'anunci de l'Evangeli i d'experiència eclesial (...) En l'obra de nova evangelització, hi ha el desig d'una renovació de la pastoral ordinària de les Esglésies particulars i, al mateix temps, s'espera una nova sensibilitat que necessita creativitat i audàcia evangèlica, cap a les persones

que s'han allunyat de l'Església», va dir. Mons. Eterovic va assenyalar que moltes de les respostes fan referència a la «manca de vocacions per al sacerdoci i la vida consagrada, que requereix, d'altra banda, una pastoral vocacional forta».

El tercer capítol es titula «Transmetre la fe», i recorda que aquesta és la finalitat de la nova evangelització. També adverteix que «els obstacles a la fe poden ser interns a l'Església (una fe viscuda de forma passiva i privada, el rebuig d'una educació de la pròpia fe, una separació entre fe i vida) o fora de la vida cristiana (la secularització, el nihilisme, el consumisme, l'hedonisme)». «L'Any de la Fe representa una crida urgent a la conversió perquè cada cristià i cada comunitat, transformats per la gràcia, donin fruits abundants. Entre els quals hi ha l'esforç ecumènic, la recerca de la veritat, el diàleg interreligiós, el coratge per denunciar les infidelitats i els escàndols en la comunitat cristiana», va afirmar.

Finalment, l'últim capítol, «Revifar l'acció pastoral», proposa recórrer a les eines que es feien servir durant la tradició evangelitzadora de l'Església, «en particular, el primer anunci, la iniciació cristiana i l'educació, i intentar adaptar-los a les condicions culturals i socials actuals». «Caldria entendre millor, des del punt de vista teològic, la seqüència dels sagraments d'iniciació cristiana que culmina en l'Eucaristia i reflexionar sobre els models per posar en pràctica l'aprofundiment desitjat», assenyala.

Mons. Eterovic va acabar refermant la convicció que «nova evangelització significa donar raó de la nostra fe, tot comunicant el logos de l'esperança al món que aspira a la salvació».

«L'Any de la Fe representa una crida urgent a la conversió perquè cada cristià i cada comunitat, transformats per la gràcia, donin fruits abundants»

Nou ambaixador d'Espanya davant del Vaticà

ACI
Ciutat del Vaticà

El nou ambaixador d'Espanya davant del Vaticà, Eduardo Gutiérrez Sáenz de Buruaga, ha presentat les seves cartes crencials al Papa, en substitució de María Jesús Figa López-Palop. Gutiérrez Sáenz de Buruaga va néixer l'any 1958, és llicenciat en Dret i va ingressar l'any 1985

en la carrera diplomàtica. Dins del seu recorregut professional ha estat destinat a diversos països, com ara El Sudan, Uruguai i Mèxic. Va ser ambaixador observador permanent d'Espanya davant de l'Organització d'Estats Americans i Organismes Interamericans de Cooperació, director general de política exterior per a Iberoamèrica i, abans d'arribar a Roma, va ser vocal assessor en l'Escola Diplomàtica. El nou ambaixador ha expressat que la trobada amb Benet XVI va tenir lloc en un ambient «d'alegria i afecte».

El P. Lombardi critica els atacs a esglésies de Nigèria

ACI / Ciutat del Vaticà

El director de l'oficina de premsa vaticana, el P. Federico Lombardi, ha criticat amb duresa els atacs que van tenir lloc el 17 de juny contra diverses esglésies cristianes a Nigèria, que van deixar 34 morts i aproximadament 150 ferits. Uns terroristes suïcides van atacar la catedral de Crist Rei i l'església de Shalom. Aquest mateix dia una bomba va esclatar a l'església evangèlica de la

Bona Nova. El P. Lombardi ha assegurat que «el caràcter sistemàtic dels atemptats contra els llocs de culte cristians és senyal d'un disseny absurd d'odi». En aquest sentit, ha demanat «accions eficaces urgents contra el terrorisme», perquè considera que «s'agreuja el risc que la violència continuï i s'ampliï, tot causant represàlies i alimentant tensions en perjudici no només dels cristians, sinó d'una nombrosa població delerosa d'una convivència pacífica».

LLAR D'ANCIANS PRUDENCI MIRALLES

petita gran residència.

Petita (hi ha lloc per a 16 persones), gran (els residents la fan gran).

Places disponibles, ambient familiar

NIF: G-08862781 - Els donatius desgraven un 20% del total de l'IRPF (Llei 30/94)
www.residenciapmiralles.org e-mail: residenciapmiralles@telefonica.net
Trafalgar, 39, 5è - 08010 Barcelona Tel. 932 681 867 - Fax 932 684 356

Brasil

Càritas internacional demana un canvi de paradigma

Declaració sobre Rio+20

Redacció

Rio de Janeiro

Càritas internacional ha publicat una declaració amb motiu de la Conferència de les Nacions Unides sobre el Desenvolupament Sostenible Rio+20. Càritas assenyalava que el món travessa des de fa anys una crisi sense precedents: alimentària, energètica, climàtica, financera, econòmica i social, «que tenen com a conseqüència l'augment de la desigualtat, l'exclusió, la violència, l'agudització dels conflictes, la migració forçosa, l'empobriment d'un nombre cada cop més gran de persones i l'escàndol de 1.000 milions de persones que pateixen gana». Davant d'aquesta crisi, Càritas internacional referma el seu enfocament d'un desenvolupament integral humà solidari, «que prengui en consideració la interdependència de la família humana i el seu benestar, en les diferents dimensions: econòmica, social, política,

cultural, ecològica i espiritual, amb la finalitat d'assolir una societat basada en els principis de la fraternitat, la justícia, l'equitat i la solidaritat». Eradicar la fam, la pobresa extrema i l'exclusió són les prioritats fonamentals de Càritas.

Per això, Càritas demana un canvi de paradigma que porti «a una nova civilització d'amor per la humanitat, que posi la dignitat i el benestar d'homes i dones al centre de tota acció». Per això, «insta els líders mundials a afrontar aquest repte, amb valentia i confiança, perquè aquesta cimera sigui un missatge d'esperança per a la humanitat i sobretot per als pobres i exclosos».

Per a Càritas hi ha cinc dimensions fonamentals:

- Un futur sense fam: «Estem malbaratant recursos humans importants, que són essencials per a la salut del nostre planeta. L'única fam que hauríem de patir és la fam de justícia, equitat, sostenibilitat ecològica i corresponsabilitat.»

- Un futur amb una visió: «Instem a mantenir la visió continguda en els Objectius de Desenvolupament del Mil·lenni i el compromís dels líders per aplicar-los. (...) És important aprofundir el sentit i la necessitat d'aquests objectius amb les persones més afectades, de manera que puguin ser adaptats a les necessitats d'avui.»
- Un futur en què tinguem cura de casa nostra: la creació: «Instem que la capacitat transformadora de l'ésser humà sigui utilitzada per a la cura de la creació i s'incentivin activament projectes, idees i mesures, que tinguin cura del medi ambient. (...) La transformació incontrolada del territori, per l'activitat humana, afavoreix que augmenti la vulnerabilitat dels espais i les societats, portant també conseqüències inequívocament en afectar principalment els grups més pobres i desfavorits, que moltes vegades no són actors causants de pràctiques arriscades.»
- Un futur amb un nou marc econòmic verd: «Càritas dona suport a la idea d'una economia verda, a condició que respecti principis ètics, d'equitat i solidaritat. Instem que la construcció d'una visió d'"economia verda" no substitueixi, o deixi fora, els plantejaments corresponents al "desenvolupament humà, integral i sostenible" que s'han construït durant dècades. (...) La Doctrina Social de l'Església és definitiva en la crida a buscar noves maneres de distribució i privilegiar la persona, en tota la seva integralitat,

«Podem optar per maneres de viure que afavoreixin el desenvolupament, tinguin cura del medi ambient i redueixin els efectes negatius per als més pobres»

sobretot els subjectes més vulnerables, perquè tinguin una vida digna, i això confronta clarament molts dels principis del model centrat en el mercat.»

- Un futur que respecti dones i homes creats a imatge de Déu: un nou contracte social: «Tots som consumidors dels productes de la creació i, com a subjectes responsables, podem optar per maneres de viure que afavoreixin el desenvolupament, tinguin cura del medi ambient i redueixin els efectes negatius per als més pobres. Per això, proposem un model econòmic que inclogui dinàmiques de democràcia participativa i promogui la dignitat humana, el desenvolupament humà sostenible i la distribució de la riquesa. Instem totes les persones de bona voluntat a establir una cultura de respecte i de diàleg que apliqui l'accés als drets i la justícia.»

CatalunyaCristiana

Podeu optar per l'edició digital: 65€ l'any
Doneu-vos d'alta a www.catalunyacristiana.cat

Subscriviu-vos-hi
per 124,80 € l'any

Desitjo subscriure'm al setmanari CatalunyaCristiana
durant un any (52 números)

- Edició en català
 Edició en castellà

Nom

Cognoms

Adreça

Població

DP

Tel.

NIF

Forma de pagament

- Únic pagament de 124,80€ per any
 Xec nominatiu que adjunto
 Dos pagaments trimestrals de 62,40€
 Domiciliació bancària (ompliu ordre adjunta)

Senyors, els prego que, a partir d'ara, i fins a nou avís, carreguin al meu compte els rebuts que els presentarà Fundació Catalunya Cristiana per la meua subscripció al setmanari CatalunyaCristiana.

Titular

Entitat	Oficina	DC	Compte	Data (dd/mm/aa)
□ □ □ □	□ □ □ □	□ □	□ □ □ □ □ □ □ □ □ □	□ □ □ □ □ □

Signatura del titular

Envieu aquesta butlleta a:
CatalunyaCristiana
(Departament de Subscripcions)
Comtes de Bell-lloc, 67-69
08014 Barcelona

Conforme al que disposa l'article 6 de la llei orgànica 15/1999 de 13 de desembre, de Protecció de Dades de Caràcter Personal, autoritzo CatalunyaCristiana a incloure les meves dades personals al fitxer informàtic d'aquesta entitat així com a tractar-les, per tal de rebre informació periòdica de les seves activitats. En qualsevol moment el titular podrà exercir els drets d'accés, rectificació i cancel·lació, així com oposar-se al tractament de les seves dades adreçant-se a CatalunyaCristiana amb domicili al carrer Comtes de Bell-lloc 67-69, 08014 Barcelona.

Hospitalitat amb els refugiats

El Servei Jesuïta a Refugiats (SJR), amb motiu del Dia del Refugiad, 20 de juny, va llençar un missatge als líders del G20 perquè posin la cohesió social al cor dels seus processos de decisió, i que no perdin de vista les necessitats de més de 45 milions d'immigrants desplaçats forçosament arreu del món. En paraules del director del SJR internacional, Peter Balleis, s.j., «el nostre missatge és simple: animar l'hospitalitat i la cooperació. L'hospitalitat és una porta que obre el camí a altres possibilitats, com l'accés als drets i serveis. Els refugiats tenen recursos humans, formació i energia. És important permetre que facin alguna cosa en pro de les seves noves comunitats. Els governs farien bé de seguir exemples de solidaritat, en lloc de buscar solucions a curt termini, creant encara més problemes per al futur».

Madrid

Davant la crisi, l'Església augmenta la tasca assistencial

Presentada la Memòria anual d'activitats de l'Església espanyola

Rosa María Jané Chueca
Madrid

El vicesecretari per a Afers Econòmics de la Conferència Episcopal Espanyola, Fernando Giménez Barriocanal, va presentar recentment la Memòria anual d'activitats de l'Església catòlica corresponent a l'any 2010. A la roda de premsa, Giménez va desvelar que «l'assignació tributària de l'any 2010 ha estat de 248,6 milions d'euros, cosa que significa que l'Església ha rebut 1,3 milions d'euros menys que a l'exercici anterior. Això es deu fonamentalment a la crisi econòmica». Segons el vicesecretari per a Afers Econòmics, «el nombre de declaracions que s'ha presentat corresponent al 2010 reflecteix que hi ha hagut 7,5 milions de declaracions a favor de l'Església catòlica. En quatre anys s'ha multiplicat el nombre de declaracions, que en xifres rodones ha crescut en un milió».

La difícil situació que viu el nostre país va estar present al llarg de la roda de premsa de presentació de la memòria, on es recull l'assignació tributària de l'any 2010 juntament amb el repartiment del Fons Comú Interdiocesà i la tasca de l'Església catòlica a Espanya. Fernando Giménez va assegurar que l'Església continua tenint una penetració i una repercussió social importantíssimes, i més en moments de crisi com els actuals: «Amb la crisi, la gent va a les parròquies, a les 22.800 que hi ha a Espanya. Molts hi van desesperats, angoixats, i no només tenen necessitats materials; tenen necessitat d'una paraula de consol, una paraula d'esperança, una raó per tirar endavant... és una tasca social immensa que fan les parròquies, els agents de pastoral, els sacerdots... és una tasca silenciosa que normalment no surt als mitjans de comunicació».

En aquest sentit, l'Església ha intensificat l'activitat caritativa i assistencial cap als més desfavorits. Així, s'han incrementat més d'un 50% els recursos destinats a aquesta activitat a la diòcesi. I les dades reflecteixen que s'ha acompanyat i atès quatre milions de persones als més de 5.000 centres assistencials de l'Església: parròquies, hospitals, cases per a ancians, discapacitats, promoció laboral, centres per mitigar la pobresa, ajuda a la família, etc. El desfavorable context econòmic ha provocat que les accions pastorals i, especialment, les assistencials, hagin experimentat un augment del 13%.

«És impossible separar l'activitat litúrgica i pastoral de l'Església de l'activitat assistencial ja que conformen una unitat», va dir Fernando Giménez. I va afegir: «L'experiència de la trobada amb Crist i la vida de fe en la comunitat eclesial són el motor de l'activitat assistencial, que es realitza en la infraestructura de locals i serveis propis de les parròquies i altres centres eclesíastics.»

Per això, va afirmar, «avui és tremendament important el compromís, la participació, que la gent s'adoni

Fernando Giménez Barriocanal.

«L'Església acompanya i atén quatre milions de persones en més de 5.000 centres assistencials»

que cal ajudar. En aquest context de crisi, el paper que realitza l'Església és absolutament insubstituïble».

Fernando Giménez Barriocanal es va encarregar de recordar la «tasca ingent de l'Església a Espanya, en l'àmbit pastoral, educatiu, cultural, assistencial que implica un estalvi de milers de desenes de milions d'euros per a les arques públiques». El vicesecretari per a Afers Econòmics va explicar que «les activitats pastorals, sacramentals i d'atenció personal ofertes per l'Església impliquen l'activació d'una quantitat extraordinària de recursos humans. (...) Cada euro que s'inverteix a l'Església rendeix com 2,35 euros en el seu servei equivalent al mercat. Això és possible gràcies a l'entrega generosa de milers de persones que es fa aplicant els criteris de gratuïtat dels recursos i eficiència d'ús».

Sobre l'activitat educativa va remarcar que «l'estalvi de l'Església a l'Estat en aquesta activitat va ser el 2010 de prop de 4.400 milions d'euros».

Un altre aspecte que va tractar va ser l'activitat cultural, i va remarcar que «el patrimoni cultural de l'Església catòlica és una font molt important de recursos per a la societat en el seu conjunt. L'Església l'administra, el custodia i el posa al servei dels altres». Segons recull la memòria, 500 municipis espanyols tenen com a únic Bé d'Interès Cultural l'església o les esglésies del lloc, per la qual cosa aquests béns són una aportació al desenvolupament econòmic de la zona pel seu gran valor cultural i l'atracció turística que generen.

L'activitat dels missioners també apareix reflectida en la memòria, com una contribució especial de l'Església a la cooperació i la solidaritat internacional. Fernando Giménez Barriocanal no va voler acabar la seva intervenció sense deixar clar que «l'Església no té privilegis. En matèria fiscal, l'Església té el mateix règim fiscal que la immensa majoria de les institucions no lucratives d'aquest país. No tenim privilegis».

TROBADES D'ANIMADORS DE CANT PER A LA LITÚRGIA

MONTSERRAT ESTIU DE 2012

Programa

- Animació i direcció del cant popular per a la Litúrgia.
- Estudi de repertori.
- Ponència sobre un tema d'interès pastoral i litúrgic.
- Participació a la Pregària i a l'Eucaristia del Santuari.

Direcció musical

- I Trobada del 23 al 28 de juliol / RAÜL MARTÍNEZ
- II Trobada del 30 de juliol al 4 d'agost / AÏDA ESPELT
- III Trobada del 20 al 25 d'agost / ALBERT FOLCH

A totes les trobades, instructors adjunts

PONÈNCIA

«Teologia i litúrgia de la dedicació d'esglésies»
per BERNAT JULIOL Monjo de Montserrat

Allotjament

- A l'hostatgeria del monestir completament renovada. Places limitades. Si les places disponibles queden sobrepassades, es farà saber als interessats on poden adreçar-se.

Condicions

- Exercir l'animació i la direcció del cant en la Litúrgia, o almenys preparar-s'hi.
- Tenir 17 anys com a mínim, o estar avalat per algú que se'n faci responsable.
- Tenir coneixements musicals.

TROBADA GENERAL A OLESA DE MONTSERRAT
(Parròquia de Santa Maria)
27 i 28 d'octubre del 2012

Matrícula: 300 euros.

Termini d'inscripció: 6 de juliol del 2012

Informació: Secretaria d'Animadors de Cant per a la Litúrgia.

08199 MONTSERRAT (Barcelona) — El Bages —

Tel. 938 777 766 / Fax 938 777 762.

a/e: trobadescant@abadiamontserrat.net

Madrid

Mons. Martínez Camino: «Els bisbes no pretenen molestar ni ferir ningú»

Celebrada la CCXXIV reunió de la Comissió Permanent

Rosa María Jané Chueca
Madrid

La Comissió Permanent de la Conferència Episcopal Espanyola (CEE) va celebrar la CCXXIV reunió del 19 al 20 de juny. Com és habitual, el secretari i portaveu de la CEE, Mons. Juan Antonio Martínez Camino, va comparèixer en roda de premsa on va comentar alguns dels aspectes tractats a la reunió.

Els prelatos van revisar i van aprovar el document *La veritat de l'amor humà. Orientacions sobre l'amor conjugal, la ideologia de gènere i la legislació familiar*. Tot i que aquest document es presentarà de manera oficial a la premsa properament, el portaveu de la CEE va dibuixar alguns trets del text a petició d'alguns periodistes. Mons. Martínez Camino va explicar que el motiu d'aquest document són «els 30 anys de la *Familiaris consortio*, un gran document pontifici sobre la vida familiar, però també perquè la situació filosòfica i cultural actual presenta un repte gran sobre el matrimoni i sobre la família».

«És un document força extens», va subratllar, «que té una fonamentació antropològica i teològica àmplia sobre què és l'ésser humà i què vol dir en l'existència humana l'amor, específicament l'amor conjugal». Segons Mons. Martínez Camino, «a la llum d'aquesta veritat de l'amor humà es fa un discerniment dels corrents culturals i filosòfics del moment sobre aquest afer, concretament sobre l'anomenada "ideologia de gènere" i sobre la influència que tenen en les nostres lleis».

Una cosa que va voler deixar ben clar el portaveu de la CEE és que «els bisbes no pretenen molestar ningú, ni encara menys ferir ningú. Jo crec que el document, objectivament, fa servir un llenguatge analític, de reflexió filosòfica, teològica i jurídica, i d'encoratjar i exhortar els fidels, i els qui vulguin escoltar els bisbes, a viure en plenitud aquesta dimensió meravellosa i clau de la vida humana que és l'amor conjugal. És una qüestió clau des del punt de vista individual i social.»

Mons. Juan Antonio Martínez Camino va informar que els bisbes han enviat a Roma unes línies de treball per lluitar contra la pederàstia, «per prevenir i sortir al pas d'aquests casos». En aquest sentit, va reconèixer que «aquest problema a Espanya ha tingut poca incidència, però jo crec que no cal ser complaent perquè un sol cas ja és massa. Per això els bisbes estan atents a prevenir i a procurar que la formació dels seminaristes i dels sacerdots sigui adient: formació espiritual, teològica i humana. No es baixa la guàrdia, però tampoc la qüestió fa perdre el seny».

Precisament el portaveu de la CEE va fer referència a sant Joan d'Àvila,

«La recerca no pot fer-se mai a costa de la dignitat de l'ésser humà, ni a costa de l'ètica»

patró del clergat espanyol, com a model a seguir: «La seva doctrina sobre el sacerdoti és un estímul magnífic perquè el poble de Déu compregui bé el do que significa el sacerdoti per a l'Església i perquè els qui han rebut aquest do visquin d'acord amb el do rebut, amb la seva dignitat i amb les exigències d'aquesta dignitat que són de servei i de cura de les persones amb les quals han de tractar.»

Defensa de la vida

Una periodista va preguntar a Mons. Martínez Camino sobre la posició de l'Església davant de la recerca amb cèl·lules mare. La resposta del portaveu de la CEE va ser que «el punt clau rau en el respecte a la vida humana, on hauríem de tenir un acord fonamental: el respecte a la vida humana en

qualsevol fase de la seva existència». I va recordar una sentència del Tribunal de Justícia de la UE «que prohibeix que es patentin projectes de recerca que impliquin la destrucció d'embrions humans. No es pot comerciar amb la vida humana. Això és un principi bàsic de la civilització occidental. La vida humana és indivisible: val tant una persona malalta com una de sana; un ésser humà d'un dia com un de 99 anys. Si ho fragmentem, hem perdut la base de la convivència».

El prelat va manifestar que «l'Església no s'oposa a la recerca científica; s'oposa a l'abús de la dignitat humana en qualsevol aspecte i, concretament, en el dret a la vida. Si cal destruir un ésser humà d'un dia, de dos o de tres, és inacceptable, sigui amb la finalitat que sigui. Un ésser humà és un imperatiu legal absolut, cal respectar-ne la vida perquè el fi no justifica els mitjans».

Mons. Martínez Camino va recordar que «hi ha cèl·lules mare que no impliquen la destrucció de vides humanes i que no impliquen patentar la destrucció de vides humanes. La recerca no pot fer-se mai a costa de la dignitat de l'ésser humà, ni a costa de l'ètica».

Una altra qüestió plantejada a la roda de premsa va ser la formulada per un periodista, que va opinar que l'Església es pronuncia més sobre moral

Sant Joan d'Àvila, doctor de l'Església

La Comissió Permanent va fer públic un document aprovat amb motiu de la proclamació de sant Joan d'Àvila com a doctor de l'Església, el proper 7 d'octubre. El text es titula *Sant Joan d'Àvila, un doctor per a la nova evangelització. Breu instrucció amb motiu de la declaració del seu doctorat*. El document arrenca amb l'anunci del doctorat per part del Papa i amb la pregunta: «Què ens pot dir un home del segle XVI als qui vivim en el XXI? Quin sentit té que irrompi en el nostre present un personatge que compta amb cinc-cents anys d'història?» Al llarg de cinc capítols s'hi donen respostes, contextualitzant el doctorat a l'Any de la Fe, s'hi parla de sant Joan d'Àvila com un referent qualificat per a la nova evangelització, es proposa com a mestre i testimoni de vida cristiana, s'hi descriu la influència continuada que ha tingut la seva figura i la seva doctrina, i s'hi presenta el doctorat com una invitació a la santedat. La Permanent també va nomenar vicesecretari per a Afers Generals de la CEE José Gascó Casesnoves, sacerdot de l'arxidiòcesi de València, que substitueix Eduardo García Parrilla, que exercia aquest càrrec des del 1997.

sexual que sobre moral social. El portaveu de la CEE va assegurar que «una societat que no compta amb una vida familiar sana no funciona socialment bé. La moral familiar és una pedra angular de la moral social. No és just reduir la qüestió de la moral familiar i de la moral sexual a una cosa privada i sense dimensió social. La cultura individualista i hedonista no afavoreix la vida de la família ni la vida de la societat». I va tornar a repetir que «els bisbes, quan tracten d'il·luminar la realitat del matrimoni i de la família, es preocupen de la societat i de la Doctrina Social». Va remarcar que l'Església sí que s'ha pronunciat sobre la crisi social i econòmica i que «la crisi ha desorientat més d'una persona, entre elles els bisbes».

Punt de vista

Enric Puig Jofra

Secretari general Fundació Escola Cristiana de Catalunya

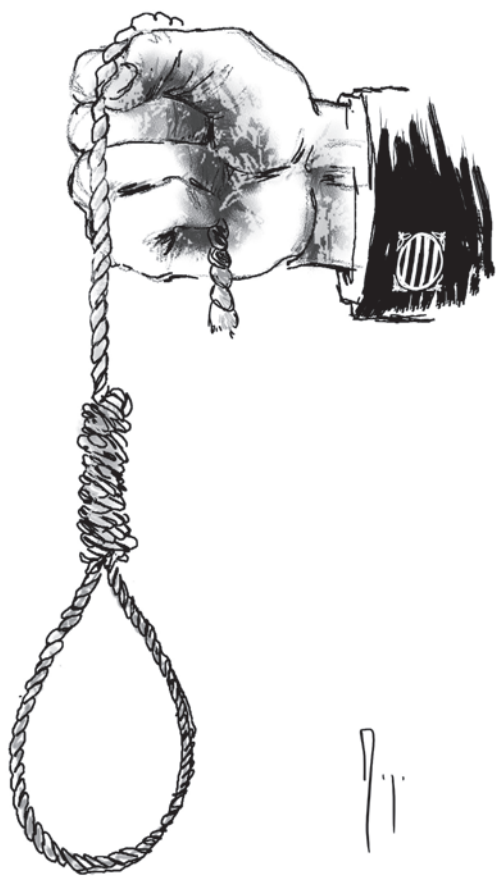
L'escola concertada, en un atzucac

Aquest mes de juny ha acabat el primer curs escolar plenament immers ja en la devastadora crisi econòmica que pateix el país. Hem adquirit consciència plena, doncs, que a nosaltres també ens afecta i que cal repensar moltes coses. D'entrada, que les escoles concertades fa molts anys que es troben entre l'espasa d'un finançament insuficient i la paret de no poder cobrar pels seus serveis atesa la condició de gratuïtat que estableix el concert. Ara, a més a més, la crisi ha accentuat aquest contrast.

La insuficiència econòmica del concert—comunament acceptada fins i tot per les darreres administracions— mai no ha mantingut una equitat ni una correspondència amb el cost de la plaça escolar entre la concertada i la pública, per bé que el Pacte Nacional per l'Educació a Catalunya (PNE) i la LOE a l'Estat preveien sengles estudis per corregir aquesta situació. Ara l'estudi s'està fent i confiem que serveixi per corregir aquest dèficit endèmic.

En conseqüència, mentre la despesa pública no s'incrementi ni es corregeixin els desequilibris històrics, caldran mesures excepcionals per fer front a la situació d'ofec econòmic de molts centres concertats. Uns centres la desaparició dels quals suposaria una pressió insostenible sobre el sector públic, ja que requeriria més fons que no pas els que requereix el manteniment de l'oferta concertada en unes condicions dignes.

Per on passen les solucions? En primer lloc, perquè les administracions educatives dotin suficientment el concert educatiu per garantir-ne la gratuïtat, tot complint la legislació vigent; o que, en cas de no poder fer-ho per manca de recursos econòmics, es reconegui

la insuficiència del finançament i s'obri la porta a altres mesures pal·liatives, ni que siguin transitòries, com ara el concert singular.

En segon lloc, cal un tracte anàleg entre l'escola pública i la concertada pel que fa als nivells no gratuïts; dit d'una altra manera, o concertació o copagament per a tots. Aquesta darrera opció consistiria a introduir el copagament a tots els ensenyaments fora dels actualment bàsics i gratuïts (dels 3 als 16 anys) mitjançant el cobrament del servei en termes propers al cost real i amb un sistema de beques per garantir l'equitat. Si cal arribar a aquest extrem, és necessari fer-ho tant en els centres públics com en els concertats. D'altres mesures serien flexibilitzar la normativa sobre quotes, assegurar recursos addicionals en determinats centres o pal·liar els problemes de tresoreria, entre d'altres.

És en aquest sentit que l'escola concertada de Catalunya ha presentat al departament d'Educació el document *Mesures excepcionals i urgents* i que la Fundació Escola Cristiana ha subscrit, amb les organitzacions majoritàries de l'ensenyament i alguns sindicats d'àmbit estatal, un document en el mateix sentit.

Des de la consciència de la realitat que a tots ens afecta, des de la disposició a prendre mesures necessàries, defensarem la qualitat de l'acció educativa dels nostres centres, la dignitat dels professionals que l'animen i els drets de les institucions que les promouen. Volem continuar oferint aquest servei de l'Església, amb fidelitat als nostres idearis, a tots aquells i aquelles que s'apropen a les escoles cristianes.

Saber escoltar

Joan Guiteras i Vilanova

Degà del Capítol Catedral de Barcelona

Alegres i sociables

Els manuals clàssics i venerables d'espiritualitat cristiana solen ser molt concrets. Determinats i sobris. Clars i nítids. No els basten les disquisicions teòriques. Per exemple, quan es refereixen a la virtut de la caritat, n'indiquen els fruits. Així, tracten de l'alegria, de la sociabilitat, de l'agraïment, de la cortesia...

Hi ha persones de tarannà alegre i sociable. Un vertader do de Déu. S'hi està bé, al seu costat. Viuen d'una manera atractiva. Fan fàcil—valgui l'expressió—l'existència del proïsme. Les persones, però, no acumulem totes les virtuts i els seus diversos aspectes. És molta la diversitat temperamental. Recordo una persona molt bona, seriosa i avorrida que, quan volia mostrar-se alegre, no aconseguia fer lluir el bon humor. Les seves bromes, fins i tot, resultaven estranyes.

Quasi sempre eren estrambòtiques. Els altres quedaven sorpresos de la seva manera de raonar i de dir. Els amics, sens dubte, haurien preferit la naturalitat.

Tots els cristians han de procurar ser la sal de l'alegria. Han de demanar-la i esforçar-se per obtenir la virtut que fa amable la vida familiar i social. A fi de comptes, el cristianisme no és pas una religió trista. Cal mirar de no ser desagradables ni estranys ni «llu-nàtics». Hem d'ajuntar serenitat i alegria.

«L'agraïment—diu un tractadista—és una de les virtuts que eleven i ennobleixen la vida social.» Els altres, cert, ens poden donar disgustos. Però, si repassem la nostra vida, descobrirem que, moltes vegades, el germà ha estat el bon samarità. Si n'hi ha sortosament de coses que devem als altres! «L'agraïment se les enginya per descobrir formes de gratitud.» Gratitud als pares, gratitud dels esposos entre si. Gratitud als superiors i inferiors. «És necessari sentir agraïment de cor, però també amb gestos i paraules. La ingratitud cap als altres és un mal presagi per al cristià que vol progressar: com serà veritablement agraït a Déu?»

A propòsit de...

P-J Ynaraja

Capellà del Montanyà

(ynaraja@ynaraja.e.telefonica.net)

Canvi de tema

Durant molt de temps vaig escriure sobre els animals i les plantes a la Bíblia. No amago que el meu propòsit, d'aleshores, i en algun moment, va ser recopilar-los i publicar-los en un volum. Fins i tot vaig fer-ne la gestió i em van dir que m'acceptaven l'original. A poc a poc vaig abandonar la idea. Al principi escrivia perquè aparegués en paper. Tenia assenyalades les línies que cabien a la meua columna. Suprimir adjectius, eliminar noms innecessaris o punts i a part, de vegades, requeria tant de temps com redactar l'article. Després va venir l'aparició a internet. Aquest àmbit és com un acordió, em van dir. Però, a causa de la simultaneïtat, el de cada setmana era fruit de condicionaments que no eren literaris, ni bíblics. N'he parlat fa anys, però encara em trobo algun lector que se'n recorda i que en voldria una reedició. Des de fa temps que hi penso. Els meus propòsits són aquests.

Evidentment, no es pot ignorar l'àmbit virtual. A la transmissió gràfica de continguts, que es va iniciar amb els gargots, potser màgics de les cavernes, van seguir els signes cuneïformes damunt les tauletes d'argila, els jeroglífics egipcis, els gravats en pedra, des del Codi d'Hammurabi, als Deu Manaments. Més tard l'escriptura va ser en paper, perfeccionada quan es fa sobre pell, els pergamins, fins a l'arribada de la impremta. I en aquest àmbit també es va evolucionar. Primer, tipus de fusta, després de metall, l'ofici del caixista era un encant. Després va arribar la linotípia, l'offset, el gravat en relleu i la fotocomposició. Avui dia són arxius digitals, en suports que queda cada dia es perfeccionen i que ocupen menys lloc.

Redactar sobre animals i plantes a la Bíblia, sense altra ambició que contestar a la pregunta de quants i quantes vegades apareixen al Text Sagrat, és ridícul. Només cal posar la frase al Google i ens dóna moltes respostes, d'autors individuals o d'institucions universitàries. N'he consultat molts, i també he comprat llibres i fulletons. En tots els casos, hi he trobat a faltar algun animal o planta. Jo mateix, que he llegit més de deu vegades la Bíblia i que cada dia ho continuo fent, fa poc que he descobert que de la puça ningú no se'n recorda i que apareix a 1Sa 24,15. Una altra qüestió és la classificació. Cansaré el lector si li explico les voltes i les revoltes que he donat al tema fins a dir-li el que em proposo.

Projecto escriure'n formant conjunts relacionats. Parlar del vegetal o animal i de la Bíblia, de manera que el lector s'assabenti de les característiques d'alguns éssers vivents i creixi el seu coneixement i el desig d'aprofundir en el missatge revelat. Tot això de lectura amena, com recomanava el Papa als pelegrins, el 3 d'agost del 2011.

Penso que el lector pot complementar la meua redacció. Imagino que si la llegeix en paper, en fotocopiï l'original. Si és en virtual, que faci un copiar i enganxar, i que afegeixi pel seu compte fotografies o dibuixos, i que s'hi recreï, mentre compon un àlbum. Per a la seva satisfacció i per a obsequi dels seus amics. Aquest gest serà també, d'alguna manera, evangelitzador. Em proposo escriure i fer-ne l'extensió que cregui oportuna, no evitant la molesta parauleta: continuarà.

Acabo esmentant els títols que posaré a alguns àlbums. Les set espècies de la Terra Promesa. Un altre, les plantes que s'esmenten al Càntic dels Càntics. Un altre, les que va veure el Senyor pels seus camins apostòlics, etc. Un altre, les pròpies de la festa de Sukkot, de les quals parla el Levític 23,40. Evidentment, continuaré la propera setmana, si Déu vol.

Finestra a la vida

Victòria Molins, s.t.j.
viqui70@yahoo.es

Dones 10!

No, no ens enganyem. Ja sé que, si obriu una revista del cor o seguiu segons quins programes de la televisió, us parlaran de dones amb un cos escultural, sofisticades i amb un glamur que enlluerna les masses. Noies al pas de les quals els fans criden desorbitadament i que poden guanyar molts diners només responent en una entrevista provocada per la seva conducta o la d'aquells que les envolten.

No em refereixo a aquestes dones que, com diria Jesús, «ja tenen aquí la seva recompensa».

Són unes altres de molt diferents les dones 10 a les quals avui vull dedicar aquesta columna setmanal, perquè les miro amb un respecte i una admiració molt lluny de les fans, però molt a prop de la mirada de Jesús al qual no se li escapava res, si hem de jutjar pel seu comentari envers la vídua pobra que va tirar un monedeta insignificant al temple i va rebre aquell elogi de dona 10, la que més havia donat.

Doncs bé, l'altre dia vam anar a visitar la família d'un home que és a la presó. Sempre em diu que l'únic dolor veritable que té és pensar en la seva família a la qual ha deixat en una situació de desemparament molt greu. Vam anar fins al poble proper a Barcelona on s'havien instal·lat feia dos anys i mig.

El primer que em va cridar l'atenció va ser com n'estava, de neta i polida la casa i els tres nens que, molt educadament, van saludar-nos i es van asseure amb nosaltres durant tota l'estona que van estar amb ells. El més gran té quinze anys, la nena dotze i el petit 9. Edats

escolars que requereixen atenció, despeses i moltes altres necessitats pròpies de la infància i l'adolescència.

Però, allà teníem la mare, amb una serenor, uns ànims per sobre de les dificultats que em va deixar bocabadada. El seu patiment i la seva angoixa s'entreveia quan els ulls se li entelaven i s'apressava a no deixar caure les llàgrimes que pugnaven per sortir.

Al llarg de la conversa va créixer la meua admiració. Es lleva a les 5 de la matinada i va caminant fins al poble veí —gairebé una hora—, per no gastar en l'autobús. Treballa en un geriàtric de 6 a 14 h, les vuit hores reglamentàries. Aleshores torna a recórrer els quilòmetres durant 48 minuts i arriba a casa esgotada, i no pas per descansar. Ha d'endrecar la casa, atendre els fills, la roba, preparar el dinar de l'endemà per a ella i per als fills, perquè no ha aconseguit beca de menjador. Econòmicament fa miracles d'estalvi i, amb el que paga pel pis, li resten 300 euros per a totes les despeses complementàries i l'alimentació. No sap ni ella mateixa com arriben a final de mes. Li han denegat les beques de menjador i als Serveis Socials li diuen que, com que té un sou, i hi ha persones que encara estan pitjor, no li poden donar res perquè no donen a l'abast en les ajudes. Però, ella, una dona 10, tira endavant amb un ànim que em produeix una admiració majúscula. Em pregunto: què fem els que fem alguna cosa pels altres? «Servents inútils som quan fem el que hem de fer.» Perquè elles fan molt més.

Zoom

Eduard Brufau

La setmana passada els castellers de Vilafranca van viatjar als Estats Units per fer per primera vegada una actuació a la ciutat de Nova York. Amb el mític Empire State Building de fons la colla del Penedès va aixecar diversos castells que van dialogar amb l'arquitectura de Manhattan i que van deixar bocabadats els habitants de la ciutat.

Signes d'avui

Lluís Serra Llansana
llserrall@gmail.com

Ètica, política i economia

Un tema de fons de la situació actual és la lluita per la sobirania. Sempre ho ha estat, però ara adquireix uns rivets determinats. Cada escenari té les seves pròpies lluites. Assistim a la confrontació entre política i economia. La política s'ha afeblit enfront d'una economia que imposa les regles de mercat. Els partits polítics, els seus líders i els seus programes estan a la baixa. Ells mateixos s'han guanyat a pols aquesta valoració negativa, però el problema s'ha aguditzat per corrents socials que no han dubtat a dinamitar-ne el prestigi. El risc és evident: crear un buit que ningú no sap qui l'omplirà; posar en perill els èxits de la democràcia, amb l'aparició de cabdillatges, extremistes i salvadors de la pàtria; debilitar la força política davant la contundència de l'economia; fragmentar la societat i polaritzar-la encara més. Política i economia tenen relacions profundes, però les decisions corresponen en teoria al món polític. A la pràctica, «pagant sant Pere canta», que mana i ordena.

Mentre l'economia es mou sense grans fronteres i construeix un mercat global, la política està empresonada en l'àmbit estatal, que es resisteix a obrir-se de veritat a l'àmbit europeu i mundial.

El president del govern espanyol està atrapat entre sobirania externa (UE, FMI; BCE, Alemanya...) i interna (autonomies i, en menor grau, corporacions municipals). Si se sotmet a les pressions externes, propiciarà que la societat espanyola el consideri un titella i es promogui un govern de tecnòcrates, com passa a Itàlia. Per això, quan Espanya va ser rescatada hi va haver tanta confusió i, fins i tot, rebuig a dir les coses pel seu nom. Les mesures demanades per l'FMI i altres organismes s'alenteixen per demostrar qui mana, però tard o d'hora, s'acabaran aplicant. Per no trobar-se entre dos focs, la temptació rau a suprimir la sobirania inferior, les autonomies, i es produeix així una regressió constitucional. Com que no hi va haver valentia als inicis, quan van consagrar la fórmula del cafè per a tothom i quan van crear noves estructures autonòmiques sense redimensionar les estatals ja sense competències ni continguts, les duplicitats han estat evidents. No hi va haver canvi de model, sinó superposició de models. El clamor popular a Catalunya per obtenir un pacte fiscal és generalitzat. Els partits dependents dels seus centres de decisió, situats a Madrid, també estan entre dos focs. A Navarra, al País Basc i, fins i tot, a Andalusia no tenen dubtes, però aquí sempre supediten l'interès de Catalunya a les consignes i els interessos dels seus partits. Política i economia, d'una banda, i ètica, de l'altra, també mantenen una pugna sense quarter. L'abandonament dels valors ètics ha fet prevaldre l'interès dels grups polítics per sobre del bé comú; l'avarícia dels organismes financers per sobre de la justícia i de la solidaritat; la cobdícia d'uns quants per sobre del benestar col·lectiu. El desgast de l'ètica juntament amb la total impunitat d'especuladors sense consciència i de governs incompetents ens ha conduït a la situació actual, a la creació de la qual no és aliena cada persona que, sovint, no ha respectat tampoc l'ètica en l'àmbit de la seva actuació. La jerarquia comença en l'ètica, segueix en la política i acaba en l'economia, que per definició se centra en els recursos escassos. Per haver-la trencat, paguem un preu molt alt, que també recaurà, sens dubte, sobre l'esquena de les generacions futures.

Des del monestir

He vist els «fariseus», i he plorat

Moltes vegades parlem dels fariseus de l'Evangeli, aquells hipòcrites que imposaven càrregues pesades als més febles i que volien humiliar Jesús, perquè la seva vida els qüestionava. El compromís de Jesús amb les persones era revelador de la seva disponibilitat incondicional a la causa del Pare i aquest era el mirall de l'única i veritable religió: la de l'amor!

Amb els qui anaven de perfectes per la vida, que se'ls menjava l'enveja i la supèrbia els feia creure's els millors i els més perfectes, Jesús va ser implacable. Els va dir raça de víbores, sepulcres blanquejats, hipòcrites. I pel to i el context, ens imaginem que a Jesús se li regirava l'estómac davant de tanta farsa i impostura, i sens dubte que li feia molta pena i tristesa que en nom de Déu el seu Pare es creguessin amb el dret de jutjar i condemnar sense misericòrdia.

I aquells beats metzinosos, que disfressaven les frustracions amb la cuirassa del zel de Déu, són els qui es van aliar amb el poder polític per treure's del damunt, ni més ni menys, que el Déu de la vida que els visitava en carn humana. I se'l van carregar sense pietat, i en el súmmum de la maldat, pensaven que donaven glòria a Déu, perquè ells eren els perfectes!

Han passat molts anys des que el Profeta i l'amic de Natzaret va caminar pels carrers de Galilea i de Jerusalem, predicant l'amor i besant el nostre fang. I se'l van carregar, perquè qüestionava amb les seves obres la vida còmoda i fàcil a què ells s'havien acostumat, emparant-se en tradicions caduques i insignificants, i el pitjor de tot és que

ho feien en nom de Déu profanant la divinitat. He vist l'ombra allargada d'aquells impostors, que des de coves lúgubres i sense donar la cara tiren la pedra i amaguen la mà; i la d'aquells que, parlant de «correcció fraterna», s'obstinen a mantenir relacions fraticides, per esborrar del mapa els que són incòmodes i mantenir així l'*statu quo* de la seva mediocritat, sense perdre les formes ni les maneres. Els he vist de prop, però els he vist després d'haver conegut el Mestre i amic de Natzaret, i només puc plorar i sentir una tristesa molt profunda. Que potser no han conegut l'amor? Perquè el seu cor obstinat rebutja la llum i s'obstina en la foscor?

He vist els fariseus de cor obstinat. I no els he odiat ni els he maleït, simplement, ho dic una vegada i una altra, els he vist, els he sentit i els he plorat.

Lucía Caram
Religiosa dominica de Manresa

La sal de la terra

El valor del projecte personal

En el context d'una societat que provoca desconcert i desorientació sembla del tot raonable cercar instruments que permetin amortir aquests efectes. Aquesta voluntat és compartida pels joves i adults malgrat que els primers tenen una tendència conjuntural a prioritzar el present per sobre de l'esdevenidor. En efecte, en els joves, la balança entre el present i el futur fàcilment es desequilibra.

No hauríem de caure en el parany de contraposar present i futur perquè la majoria de personatges que han marcat la història han estat apassionats i ben immersos en el seu present i, alhora, van considerar molt important el futur. Per què oblidar aquesta herència? El present comporta gaudi i benestar, immediatesa, experiència, etc., però no és gens incompatible amb el futur que se'ns presenta obert i possibilista. Potser la clau no és el

«pensar sobre el futur» de manera genèrica sinó «construir el nostre bon futur». Trairíem el rellotge vital humà i la nostra peculiar naturalesa si no aprenguéssim del passat i ho interpretéssim, si no experimentéssim amb profunditat el present i si no preparéssim i garantíssim el futur.

De l'experiència universitària i professional sabem que elaborar un projecte és una bona garantia. Els objectius, els mitjans, els recursos, les fases, l'anticipació de dificultats, etc., són elements que van consolidant un itinerari i, alhora, realitzen una bona funció davant dels moments de dificultat o incertesa. Avui, més que de projecte, ens agrada parlar de full de ruta o, també, de bitàcola. En qualsevol cas, des del ja habitual ús social o col·lectiu, hauríem de ser menys reticents a l'hora de saltar a l'àmbit de la vida individual i acostumar-nos a parlar de projecte personal. Si més no,

sembla del tot coherent.

Certament, en un projecte de vida els objectius són molt importants juntament amb els mitjans. I també, la voluntat i les actituds. Però en el nostre context no ens podríem oblidar dels referents. En efecte, un bon projecte ha de tenir referències que en definitiva són les diverses persones de relleu, les institucions significatives, els valors i els principis o, simplement, les bones lectures que ens ajudin a no perdre l'horitzó del nostre viatge. El desconcert i la desorientació contemporània poden ser les noves cegueses o les noves presons. Quan un jove em pregunta què fer davant el desconcert jo li responc amb una nova pregunta: per què no aplicar el mateix instrument que t'ha proporcionat èxit en la vida acadèmica o professional?

Andreu Ibarz
Director general de Blanquerna-URL i professor de la Facultat de Ciències de l'Educació Blanquerna-URL

Mirada al món

Transparència a l'Església

La detenció al Vaticà de Paolo Gabriele, l'ajudant de cambra del papa Benet, així com la destitució fulminant d'Ettore Gotti Tedeschi com a president de l'Institut per a les Obres de Religió (IOR), organisme financer que exerceix com a banc vaticà, han provocat en les darreres setmanes tota mena de conjectures sobre suposats xocs d'interessos i guerres de poder a l'interior de la Ciutat del Vaticà. El degoteig de documents pontificis confidencials cap als mitjans de comunicació ha alimentat intencionadament una imatge turbulenta i poc evangèlica del govern central de l'Església universal, tot presentant el Pontífex com un home aïllat i insuficientment informat, sotmès a les pressions de grups oposats.

Els qui ens tenen acostumats a la crítica fàcil envers la jerarquia eclesiàstica i el Papat en concret, han tingut una bona oportunitat per tornar a proposar les seves tesis sobre l'anacronisme de

certes estructures vaticanes i per dibuixar-nos la cúria romana com un niu d'escurçons verinosos o un cau de llops famolencs. En aquest nou intent de caricaturitzar l'Església, tanmateix, la grandesa moral de Benet XVI i la credibilitat inqüestionable de la Santa Seu en el seu conjunt, tot i que la seva gestió administrativa i econòmica pugui probablement ser millorada, s'han vist sens dubte reforçades.

A l'audiència general del 13 de juny, tot comentant sant Pau que escriu que és més fort precisament en la feblesa per la potència de Crist (cf. 2Co 12,8-10), el Papa afirmava: «El Senyor no ens allibera dels mals, sinó que ens ajuda a madurar en els sofriments, en les dificultats, en les persecucions (...) No és la potència dels nostres mitjans, de les nostres virtuts, de les nostres capacitats, allò que realitza el Regne de Déu, sinó que és

Déu qui obra meravelles justament a través de la nostra feblesa, la nostra insuficient capacitat per a la tasca encomanada».

Qui té un esguard de fe sobre els esdeveniments i qui viu de fe, sap que tot pot contribuir en darrer terme a un bé més gran. Escàndols i intrigues no vénen de Déu, però poden transformar-se en una circumstància que afavoreixi la conversió i ajudi a entendre millor allò que Ell vol. Certament, també l'Església com a institució té sempre necessitat de renovar-se i purificar-se a la llum de l'Evangeli, i una major transparència en les dinàmiques de govern i en l'administració dels béns i dels recursos ajudarà l'Església a ser més creïble en el context actual. No hem de tenir cap por de qui creu poder fer-nos mal difonent informacions més o menys tendencioses, «perquè no hi ha res de secret que no s'hagi de revelar, ni res d'amagat que no s'hagi de saber» (Mt 10,26).

Cinto Busquet
Capellà i teòleg

«Fabricador de concòrdia»

Així, molt encertadament, qualificava Antoni Puigverd Pep Guardiola en el seu escrit del 27/4/12, publicat a *La Vanguardia*. La seva trajectòria professional com a esportista i tècnic, així com la humana, el podria permetre dedicar-se a la política, tan necessitada de valors sòlids i íntegres. No el veig sense fer res i aquesta és una sortida excel·lent. Sobretot que no emigri a una universitat llunyana ni res de semblant. És nostre i el volem aquí, ben a prop.

LINA DEVAL ROS
Sant Cugat del Vallès

Un «fals» enemic

Han passat uns quants anys des que Ronald Reagan va afirmar davant de l'ONU una cosa tan sorprenent com que només una amenaça extraterrestre portaria la pau i la unió de les nacions. Von Braun, el gran geni de la NASA, ja va advertir que els governs i l'entramat armamentístic, per augmentar el control poblacional, haurien d'inventar diverses amenaces: l'amença russa primer, la del terrorisme i les armes biològiques de destrucció massiva, l'amença d'asteroides i meteorits i, finalment, segons paraules de Von Braun: «L'última carta serà una falsa invasió alienígena.»

Recentment, en el programa *Global Public Square*, de la CNN, Paul Krugman, premi Nobel d'Economia, va apel·lar a una invasió alienígena als Estats Units per resoldre la crisi i reactivar l'economia. Cada vegada són més freqüents les sèries i pel·lícules que ens conviden a acceptar una invasió extraterrestre. També científics com ara Hawkings o Michio Kaku en parlen. Tot sembla orquestrat perquè triomfi l'anomenat projecte «Blue beam», destinat a representar, davant d'un món atònic, aquest tipus d'invasió amb l'objectiu d'unir les nacions davant d'un «fals» enemic comú i establir el tirànic nou ordre mundial.

EVA CATALÁN
Asunción (Paraguai)

El cas Vatileaks

De manera totalment inesperada, deixant de banda el text previst per a l'audiència general, el Papa va improvisar unes paraules sobre la controvèrsia que es viu a casa seva: «Els fets que tenen lloc aquests dies en el marc de la Cúria i en els meus col·laboradors em provoquen profunda tristesa en el cor.» Començava així un paràgraf senzill que sintetitza el que el Papa pensa sobre aquest escàndol sense precedents.

I és que la traïció no agrada a ningú, menys encara amb 85 anys i quan té lloc des de dins. Això no obstant, i tot i que tindria raons de sobra, no perd la confiança en els qui treballen amb ell perquè

Els comptes de l'Església catòlica

Ha estat bo i favorable que en els últims anys una de les línies d'actuació de l'Església catòlica, a través de les seves diòcesis i institucions, hagi intensificat el treball i el compromís en la professionalització i transparència de la seva gestió econòmica. Especialment, des de fa un quart de segle, quan el finançament de l'Església va trobar en la fórmula de l'assignació tributària, una de les seves fonts. Això comportava —i continua comportant— comparèixer anualment davant l'opinió pública i davant dels contribuents.

Encara que va baixar en més d'un milió d'euros en l'exercici passat la recaptació del 0,7% de la Declaració de la Renda, corresponent al 2010, s'ha elevat en gairebé 200.000 el nombre total de declaracions a favor de l'Església, que s'estima en quasi deu milions d'assignacions per part dels contribuents en la forma d'una X a la casella indicada per a tal fi. El pressupost de l'Església procedeix en un 25% d'aquest ingrés. El 75% restant de finançament prové de les aportacions directes dels fidels, mitjançant quotes periòdiques, donacions, herències, llegats i col·lectes. Cal apuntar que els ingressos per rendiments de patrimoni no arriben al 5%. Ningú no discuteix, avui dia, que l'Església catòlica funciona amb uns pressupostos molt austers en el compliment de la tasca que porta a terme en tants i tants àmbits.

AMÈLIA MORERA
Igualada

sap que al seu costat hi ha també persones que li són fidels. «Desitjo renovar la meua confiança, el meu ànim als meus estrets col·laboradors i a tots els qui quotidianament, amb fidelitat, esperit de sacrifici i en silenci m'ajuden en el compliment del meu ministeri», va dir.

Són paraules mesurades, no sobra res, no manca res. El Papa sap exactament què vol dir i així ho ha fet, com sempre sense por. Per això ha fet referència als mitjans de comunicació que han amplificat la informació «oferint una imatge de la Santa Seu que no es correspon amb la realitat». I és que, l'objectiu d'aquest Vatileaks es troba lluny de la idea de purificació, de fer neteja per amor al Papa, com assegurava el corb. L'objectiu és precisament el contrari: el desprestigi, la difamació i la calúnnia del Papa i de l'Església catòlica.

JESÚS MARTÍNEZ MADRID
Salt

Nens treballadors

S'han publicat xifres esfereïdores, com ara la de 215 milions de nens censats arreu del món que treballen per sobreviure. Voldria destacar que tot i que la xifra comptable és prou important, segur que encara són més els qui treballen sense que ningú no ho sàpiga, i per tant que no són comptabilitzats. Són infants sense infància, sense escola, sense possibilitats de futur.

Algú dirà que no es tracta d'un fet nou, que sempre hi ha hagut nens esclaus. És veritat, malauradament, però no podem omplir-nos la boca de frases referents al progrés, a les coses bones que fem, a les coses que sabem, quan no som capaços d'eradicar xacres impròpies d'una civilització avançada i culta. Hi ha problemes tan

greus nacionals i internacionals que em pregunto de què serveixen organitzacions com ara l'ONU, la Unesco i tantes altres amb uns pressupostos enormes i uns resultats gairebé invisibles.

RAMONA ROMEU VIRGILI
Barcelona

Projecte al Camerun

Un projecte impulsat pel Centre d'Estudis de Nolanga (Yaoundé) i el Centre Cultural Lobéké (Douala) per ajudar infants i malalts a Edesa i Yassoukou ha rebut el primer premi del Fòrum d'Iniciatives Socials a Roma.

Des de fa vuit anys se celebra el Fòrum d'Iniciatives Socials, un certamen en el qual es presenten activitats solidàries organitzades arreu del món per universitaris que participen a l'UNIV Fòrum. Enguany es van presentar al concurs més candidats que mai. Un total de quinze iniciatives, entre les quals va ser guardonat el projecte Edea-Ndogmbiang de Camerun.

El mes d'agost passat, un grup de vint estudiants del Centre d'Estudis Nolanga (Yaoundé) i de Lobéké (Douala) van participar en aquest projecte, que té com a objectiu la construcció de dues parròquies a la diòcesi d'Edea.

Els estudiants van dedicar els matins a pavimentar el terra de la parròquia de Sant Joan Bosco i a realitzar un conducte d'evacuació d'aigües pluvials al voltant de la parròquia de Santa Caterina de Siena, situada a 25 kilòmetres de la ciutat d'Edea. A la tarda, van impartir activitats formatives a prop de 200 nens d'aquestes parròquies: catequesi, classes de matemàtiques, francès, anglès i espanyol, cançons i jocs.

CLEMENTE FERRER
Madrid

El Consultori

PREGUNTES I RESPOSTES
SOBRE DOCTRINA I MORAL
pel Dr. Joan Antoni Mateo

El do de la fe

Es diu que la fe és un do de Déu i, al mateix temps, una decisió personal. Em costa d'entendre-ho. Em pregunto també, si la fe és do, per què Déu no la dóna a tothom? Vinc d'una família cristiana i vaig estudiar en una escola catòlica. Els meus germans també. Jo tinc fe i algun d'ells es declara agnòstic. Com pot ser això?

Molts catecismes antics, estructurats segons el mètode de pregunta i resposta, començaven proposant la següent pregunta: «¿Ets cristià?» I la resposta era breu i clara: «Sí, sóc cristià per la Gràcia de Déu.» Efectivament, la fe és do, gràcia, regal. Però és un do que es proposa, no s'imposa. A Déu que es dóna a conèixer i ens surt amorosament a l'encontre, cal donar-li una resposta lliure, cal acceptar el do. Com veu doncs, no hem de contraposar aspectes que s'impliquen l'un a l'altre. «Creure», segons la seva etimologia, vol dir «donar crèdit». Alguns estudiosos afirmen que també pot significar «donar el cor» (*cor dare*). Tots dos aspectes s'enriqueixen mútuament. No es tracta d'una resposta o assentiment purament intel·lectual sinó que més aviat implica tota la persona en una resposta plena de gratitud i amor a un Déu que se'ns revela com a font d'amor i de vida. Un altre aspecte de la fe, de l'acte de creure, implica l'obediència a Déu. Una obediència amorosa i filial, mai una submissió d'esclaus. Aquest aspecte de «creure», en llengua catalana, és ben clar, en el sentit que preguntem a un nen: «Ja creus la teva mare?» En la fe sempre hem de donar la primàcia a Déu que es revela. La nostra resposta sempre és un acte posterior al do que se'ns fa i la mateixa resposta és també do de Déu i acció de la nostra llibertat. «Aquell qui creu —diu sant Pau— que no es gloriï en ell mateix, sinó en el Senyor.»

Pel que fa a l'altra pregunta que vostè planteja, és evident que la fe no es transmet de pares a fills de manera automàtica. Els pares cristians no engendren fills cristians. Aquests, per esdevenir cristians, han de néixer de nou pel Baptisme. En el cas del baptisme dels infants, la dimensió del do és més evident. Però, així que creixen i tinguin capacitat d'assentir, hauran de fer seu de manera lliure i responsable el do rebut. Déu no denega a ningú la seva gràcia i mai fa excepció de persones. Per tant, no denega a ningú el do de la fe. La manca de fe mai no es donarà per part de Déu, sinó per la manca de resposta per part de les persones. I mai no hem de judicar l'aparent manca de fe de les persones perquè només Déu en veu el cor i l'interior. Potser allí on no ho veiem ni imaginem hi ha més fe de la que ens pensem.

• Si voleu enviar les vostres consultes al Dr. Mateo, podeu adreçar-vos a: elconsultori@hotmail.com www.balmesiana.org apartat de correus 121 - 25620 Tremp (Lleida). Cal indicar sempre «Consultori».

Tridu pasqual a Vílnius

Josepmaria Marba i Oller

Per sisè any consecutiu (del 4 a l'11 d'abril), en un país diferent i un orde religiós diferent, celebrarem un Tridu pasqual a Trinapolis (Vilnius, Lituània), lloc de recolliment i pregària. En realitat, havíem d'haver anat al monestir de Sant Joan, però estava totalment ple i ens van donar aquesta alternativa.

El viatge va començar quan tot el grup d'onze persones es va reunir a l'aeroport de Barcelona. Vam haver d'agafar dos avions el dia de Dimecres Sant: el vol de Barcelona a Riga i fer un canvi aquí d'avió per arribar a Vílnius a les 8.30 del vespre (hora de Lituània, una més que a Espanya). El vol va ser molt agradable.

Durant el vol de Barcelona a Riga, un membre del grup va donar a una hostessa un llibre que havia escrit perquè el fes arribar al pilot. Al cap d'una estona el pilot va venir a donar-li les gràcies i li va dir que «mai m'havia trobat que un viatger em donés un llibre». Ho va dir d'una forma molt humil i agraint-ho.

Després de cinc hores de viatge arribarem a Vílnius, que estava totalment nevada i encara hi nevava. El viatge des de l'aeroport a Trinapolis el férem en dos taxis. I quan hi vam arribar, una monja franciscana secular, la germana Anastàsia, estava traient la neu per fer un passadís perquè poguéssim passar.

Ens va ensenyar les habitacions i una capella. Després, sopàrem i anàrem a dormir.

Com a anècdota, cal mencionar que un membre de l'expedició va fer a peu els catorze quilòmetres que separen l'aeroport de Trinapolis. Per primer cop celebrarem els dies de Setmana Santa a diferents esglésies, ja que a Trinapolis no ho celebraven.

• D i j o u s

Sant. El vam celebrar a les 21.15 al monestir de Sant Joan, dels frares Joanistes, que van vestits de gris. Hi coneixíem el germà Justinas, que ens va rebre molt bé. Durant la consagració tothom està agenollat i en el moment de l'elevació la gent s'inclina en senyal d'adoració. Cal dir que hi havia un clima pietós. La Creu estava coberta amb un vel. En acabar la cerimònia es va traslladar el Santíssim a la capella privada dels pares Joanistes, una capella amb molt poca llum però molt íntima, tot cantant el *Pange lingua*.

• Divendres Sant. El Via Crucis el férem al matí, a les 9.30, fora de Trinapolis. Érem unes vuitanta persones. Tothom anava abrigat, i entre la gent hi havia germanes de la beata Teresa de Calcuta. Tot i el fred, lluïa un sol magnífic.

El Via Crucis estava en una petita muntanyeta i per arribar a la primera estació des de Trinapolis tardàrem uns trenta minuts. Tot el camí era nevada. Cada estació era una petita capella. Resàvem a cada estació, i d'una a l'altra hi estàvem uns deu minuts. Ens age-

nollàvem a la neu, es cantava a cada estació, es llegia una pregària en lituà i en francès i en acabar el misteri es feia una reverència. Al cap de dues hores es va acabar el Via Crucis i el prior dels Joanistes ens va beneir.

Cal dir que dues persones portaven una creu de fusta i a cada estació es rellevaven amb un altre grup. La darrera estació estava situada en un cementiri i hi havia una imatge del cos del Senyor en el sepulcre.

A les sis de tarda vam anar a la catedral per a la celebració del Divendres Sant. La missa va ser concelebrada per un cardenal i dos bisbes. L'església estava plena de feligresos. L'adoració de la Creu va ser feta per totes les persones que s'estaven al presbiteri, ja que el temple estava completament ple. Hi havia una coral de quaranta persones cantant. Tot era molt emotiu. En acabar la missa, es va fer una processó que portava el Santíssim en una capella lateral de l'entrada de l'església, tocant dues matraques. Després es va fer un silenci i molta gent pregava. Aquesta catedral va ser visitada per Joan Pau II l'any 1993.

• Dissabte Sant. A les set de la tarda anàrem a l'església de Sant Pere i de Sant Pau per celebrar la Pasqua. Va ser una missa relativament curta, fins a les nou. El temple era ple de feligresos, fins i tot el passadís central i els laterals; alguns d'ells portaven cistells plens d'ous decorats per ser beneïts.

Nova pila baptismal

Joan Josep Recasens

La parròquia de Sant Antoni, de Sant Antoni de Vilamajor, a l'arxiprestat del Montseny (bisbat de Terrassa) va celebrar amb goig la recuperació i benedicció de la pila baptismal, «font d'aigua viva que ens fa Fills de Déu per adopció i pedres vives de la Església». L'antiga va desaparèixer amb les reformes que es van fer a l'església fa anys i, en no retrobar-la enlloc, s'ha fet amb ceràmica de Breda, en conjunt amb el seu entorn. Col·locada darrere de l'altar major —l'espai més gran que teníem— permetrà el bateig de nadons per immersió, recuperant així un dels ritus de la primitiva Església. Donem gràcies a Déu!

El Sant Evangeli, un llibre de butxaca

Francesc A. Picas

El Foment de Pietat Catalana es va fundar el 1913 per divulgar el llibre catòlic en català. L'abril del 1926 va editar *El Sant Evangeli, coordinació dels quatre evangelistes*, un llibret de butxaca de 472 pàgines. El cardenal Francesc Vidal i Barraquer va escriure'n el pròleg i, amb gran devoció i goig, recomanava: «L'Evangeli hauria de ser el primer en tots els prestatges de les llibreries familiars i en la taula o reclinatori de tota persona pietosa; llibre diví que hauria de portar tothom a la butxaca, com a primer element de vida espiritual.» El cardenal va concedir 200 dies d'indulgència als fidels cada vegada que cooperessin en la divulgació del Sant Evangeli amb propaganda, almoines o oracions.

En el llibret també hi figura un exhortant segon pròleg, a càrrec del que fou bisbe de Vic venerable Josep Torras i Bages, extret de l'edició d'*El Sant Evangeli*, publicat el 1912, pel Dr. Martí Serra. Escrivia el Dr. Torras i Bages: «Jesús i l'Evangeli són una mateixa cosa. Llegeix i medita amb fe i humilitat, com qui escolta el mateix Déu que et parla.»

Mn. Pere Ginebra fou el coordinador de l'Evangeli i de l'edició del 1926, amb la col·laboració de diferents bibliògrafs. El Foment de Pietat va editar 30.000 exemplars. Actualment estan totalment esgotats. És possible que algunes famílies en guardin un exemplar, com jo, que en tinc un a les mans. Cal recordar que el 1936 Catalunya va sofrir una dura i sagnant persecució religiosa. Els habitatges de moltes famílies, acusades de catòliques, van ser vilment registrats pels comitès rojos, amb espoliacions de llibres i imatges que destruïren. També totes les famílies cristianes van rebre l'ordre d'entregar al Comitè els llibres que parlessin de Déu. Llibres i imatges que van cremar a les places dels pobles.

Recordo l'amic Jaume Estruc, un obrer tèxtil i cristià profund de gran cultura, que va intentar amagar els llibres que el podien «comprometre» a la barraca de la vinya del seu pare, transportats en carretons dissimulats. Però el Comitè de Navàs el va descobrir, el va detenir i a la mateixa vinya, amb una llauna de gasolina, calaren foc als llibres. No fou afusellat gràcies a la intervenció del president del Comitè de l'Ametlla. Podia haver estat un màrtir del Sant Evangeli.

A fora de l'església, també ple de feligresos que no hi cabien, es va encendre el foc i el ciri pasqual, que el celebrant va portar en processó al temple on, a mesura que anaven entrant, s'encenien les espelmes. Durant la missa es van batejar dues persones. Va ser una missa solemne i cantada. En acabar, tot respirava alegria i els uns felicitaven els altres.

• Diumenge de Pasqua i Dilluns de Pasqua. Van ser dies lliures per visitar la ciutat de Vílnius, on anàvem amb tròlei. El dimarts vam anar amb tren a la ciutat de Kaunes, antiga capital de Lituània, per visitar-la, una ciutat preciosa que es troba a cent quilòmetres de Vílnius.

El dimecres va ser el dia de tornada a Espanya. Curiosament, quan tornàrem, el mateix membre del grup que havia fet el viatge a peu des de l'aeroport a Trinapolis, el va fer també de tornada. Cal ressaltar que els sacerdots anaven amb sotana pel carrer i les monges amb hàbit. Cada dia, després de sopar, fèiem una estona de tertúlia.

Paraula i vida

Una veu que mereix ser escoltada

El proper dia 7 d'octubre Benet XVI obrirà a Roma l'assemblea ordinària del Sínode dels Bisbes, que aquesta vegada estarà dedicat a un tema ben actual: «La Nova Evangelització per a la transmissió de la fe cristiana.» Com a preparació a aquest esdeveniment, voldria recordar l'esforç que fan molts cristians i cristianes de casa nostra per ajudar les persones que més pateixen a causa de la crisi. Com vaig dir en la meva darrera carta pastoral, titulada precisament *Nova Evangelització i solidaritat*, em plau agrair l'augment de la solidaritat per part de les parròquies, de Càritas, d'altres institucions eclesials i de moltíssimes persones que, com a voluntaris o com a donants, fan possible fer més suau el sofriment de moltes persones i famílies. Com el samarità de l'Evangeli, els cristians fan esforços per acostar-se al necessitat, el miren i el compadeixen, compartint amb ell els béns materials i espirituals. La nostra solidaritat creix i es fa més eficaç a mesura que ens acostem també físicament a les persones que tenen necessitat d'ajuda. Darrerament, Càritas diocesana de Barcelona ha

establert un sistema de mediació previ a les sentències judicials de desnonament, per aclarir les situacions d'insolvència i poder-hi posar remei sense llançament i pèrdua de l'habitatge. També, en una declaració ben documentada i raonada, ha reclamat la retirada de l'avantprojecte de llei de mesures de flexibilització i foment del mercat de lloguer d'habitatges.

Demana que fossin escoltades aquestes veus de les institucions d'Església que estan més a prop de les víctimes principals de la crisi. Som conscients del moment dramàtic que viu el país, però hem de recordar també que és una greu responsabilitat de les autoritats polítiques treballar perquè les conseqüències de la crisi no la paguin els sectors socials més necessitats i més desprotegits.

Estem en període de vacances, però la solidaritat no pot fer mai vacances, i menys encara en aquesta hora del nostre país.

El papa Benet XVI, en la seva encíclica social *La caritat en la veritat*, assenyalava que l'economia

necessita l'ètica per al seu funcionament correcte i que és molt important recuperar la contribució del principi de la gratuïtat i la lògica del do en l'economia de mercat, en la qual la norma no pot ser només els guanys, i posa en relleu la necessitat de la formació de les consciències que reforci els criteris morals en l'elaboració dels projectes polítics i econòmics.

De cara al proper curs, i atenent a la situació en què ens trobem, em sembla que, com a Església diocesana de Barcelona, caldrà que donem molta prioritat al tercer dels objectius de l'actual Pla Pastoral, que ens demana potenciar les expressions de la solidaritat com a expressió del nostre amor i de la nostra fe.

Els esforços que estan fent les institucions de l'Església, i sobretot Càritas —tant la diocesana com les parroquials—, es mereixen que la seva veu sigui escoltada pels nostres polítics i dirigents econòmics. Perquè, molt sovint, la seva veu és la veu dels que no tenen veu, els més pobres i marginats de la nostra societat.

Lluís Martínez Sistach

Cardenal, arquebisbe de Barcelona

Als quatre vents

Tomàs, la fe d'aquell que dubta

Som en camí cap a l'Any de la Fe proposat per Benet XVI a partir d'octubre, i m'ha semblat que podríem considerar aquesta virtut sobrenatural de la fe a la llum de la conducta de l'apòstol Tomàs, la festa del qual celebra l'Església el proper dimarts, 3 de juliol. Tomàs és exemple paradigmàtic del creient que dubta, i per això penso que pot ser una bona referència per acompanyar totes les persones que tenen dubtes però busquen sincerament la veritat en Jesucrist.

El Papa ha disposat que el començament de l'Any de la Fe coincideixi amb el 50è aniversari de l'inici del Concili Vaticà II. Els qui vam tenir la fortuna de residir a Roma aquells anys, no podem oblidar un esdeveniment tan gran que ha marcat la història de l'Església en els últims temps. Hem d'aprofundir en el seu contingut, que és com dir que s'ha d'aprofundir en la fe i la pràctica cristianes, i a això ens apliquem avui, un cop més, de la mà de

l'apòstol Tomàs. Tomàs va ser un dels dotze escolllits directament pel Senyor. I l'Evangeli ens porta algunes frases seves que, tot i ser escasses, són molt il·lustratives. Benet XVI les va repassar en les seves homilies dedicades als pilars de l'Església. La primera intervenció que recullen els evangelistes és quan Jesús, en un moment crític, decideix anar a Betània per ressuscitar Llätzer, posant en perill la seva vida. «Anem-hi també nosaltres i morim amb ell!» (Jn 11,16), va dir Tomàs. En efecte, «l'important —dirà el Papa— és no allunyar-se mai de Jesús».

Una segona intervenció és en l'últim sopar, quan el Senyor prediu la seva mort i diu als seus: «I allà on jo vaig, ja sabeu quin camí hi porta» (Jn 14,4). Tomàs salta: «Senyor, si ni tan sols sabem on vas, com podem saber quin camí hi porta?» (Jn 14,5). Gràcies a aquesta reacció espontània, Jesús ens va deixar una sentència lapidària: «Jo sóc el camí, la veritat i la vida» (Jn 14,6).

Fins ara Tomàs era un creient desconcertat. Creia en el Mestre, per això el seguia, però se li acumulen les preguntes. Cal arribar a la tercera intervenció, la més famosa, per entendre del tot el personatge. No es troba present quan Jesús ressuscitat s'apareix als apòstols, i, en dir-li ells què ha passat, afirma: «Si no li veig a les mans la marca dels claus, si no fico el dit a la ferida dels claus i no li poso la mà dins el costat, jo no creuré pas» (Jn 20,25). Quan Jesús li mostra l'evidència, sorgeix en ell un acte de fe que l'Església repeteix cada dia en celebrar la missa, abans de la comunió: «Senyor meu i Déu meu!» (Jn 20,28).

En la preparació de l'Any de la Fe considerem aquesta realitat. El dubte no és dolent, fins i tot pot ser necessari per desembocar en una creença més vigorosa. La lleialtat i la sinceritat, com les que tenia Tomàs, són les alforges necessàries per a aquest camí.

Jaume Pujol Balcells

Arquebisbe de Tarragona i Primat

La Bona Notícia també a internet
www.catalunyacristiana.cat

I ARA ENTRA A LA NOVA PÀGINA WEB DE CATALUNYA CRISTIANA I CONSULTA LA NOSTRA HEMEROTECA. HI TROBARÀS TRENTA ANYS DE PREMSA RELIGIOSA.

 Catalunya Cristiana col·labora amb **www.flama.info**
FLAMA
 AGÈNCIA CRISTIANA DE NOTÍCIES

[CatCristEstiu]

SUPLEMENT D'ESTIU CULTURAL I SOLIDARI

NÚM. 1

Guspies d'espiritualitat

«Cargol treu banya, puja la muntanya...»

Càrol Garcia
i Murillo

És entranyable parar atenció a la quantitat de somnis i il·lusions que podem arribar a tenir al llarg de la vida. A mesura que passen els anys i anem vivint infinitat d'experiències resulta inevitable continuar pensant-hi.

Des de petita, la meua curiositat per un continent que creia oblidat per molts augmentava a la vegada que jo creixia i madurava. Era imaginativa, decidida i, encara que alguns em consideraven una consentida pel fet de ser la menor de quatre germans, la meua intrepidesa i fortalesa han anat confirmant fins avui el que veritablement sóc.

Somiar en països africans i desitjar poder visitar-los era una realitat que m'encalçava des de ben jove. Els seus colors, les seves tradicions, els seus habitants i la seva màgia desconeguda em mantenien la curiositat desperta i la feien cada dia més inabastable. Sempre m'he adonat que va valer la pena apostar per tots aquells quan assentia sincerament al personatge que va convidar-me a aquesta aventura: què seria ara de mi si no hagués acceptat...?

«Cargol» era com em deia la meua germana Imma,

la resta de germans i alguns dels meus familiars i amics. L'Imma és molta Imma... i a original no la guanya ningú! Per la semblança amb el meu nom i m'imagino que perquè quasi sempre arribava la darrera en les nostres curses de bicicletes, així vaig ser «batejada» i continuo sent-ho... Sincerament, el cargol era un animal que em resultava força desagradable; no precisament pel seu gust, però l'aparença, les baves, la closca i la lentitud no m'oferien cap simpatia. En canvi, que diferent és el que penso avui: allò que detestava s'ha convertit en un nou «símbol» ple de significat en el meu passeig per aquest món.

Passaren els anys i vaig poder interpretar aquell desig interior: aquell desig que només amb Ell, amb la seva presència, en silenci i a través de la pregària com a fil conductor, vaig poder desxifrar. Era evident, i sentia amb claredat, que era una crida a la vida religiosa missionera: a una vida purament activa a l'Àfrica i amb la seva gent. Lliurar-me a Ell i ser una més en la família de les Germanes Blanques significava haver complert totalment aquell somni que m'encalçava... Més tard, una greu malaltia l'alterava infinitament.

Malgrat això, d'una manera diferent de com m'havia imaginat, continuo vivint el meu somni al mateix temps que ho deixo tot a les seves mans. És així com continuo amb la missió que m'ha confiat.

Aquella afectació va truncar la meua trajectòria, va forçar el retorn a Espanya i em va fer replantejar la manera d'afrontar la vida. La missió somiada i tan activa en el «món negre» ja no era possible...

Però, heu vist cap cargol en cadira de rodes o recuperant-se al llit d'un hospital?

Desitjo continuar aprenent amb lentitud i discreció a recórrer tot el que em queda per davant: que senzillament sàpiga deixar el rastre inconfusible de l'Evangelí; que la meua closca pugui ser útil a tots aquells que desitgen conèixer-lo i refugiar-se en Ell; i, finalment, que les meves banyetes facin d'antenes i estiguin en continua sintonia amb el Senyor. Només així podré transmetre sempre el seu missatge esperançador.

És clar que els seus camins ens sorprenen; però, siguin els que siguin, el seu amor incondicional no ens deixarà mai!

Curiositats històriques

Les rogatives de l'any 1728 a favor dels cristians de la Xina

Fra Valentí Serra
de Manresa
Arxiver dels caputxins
de Catalunya

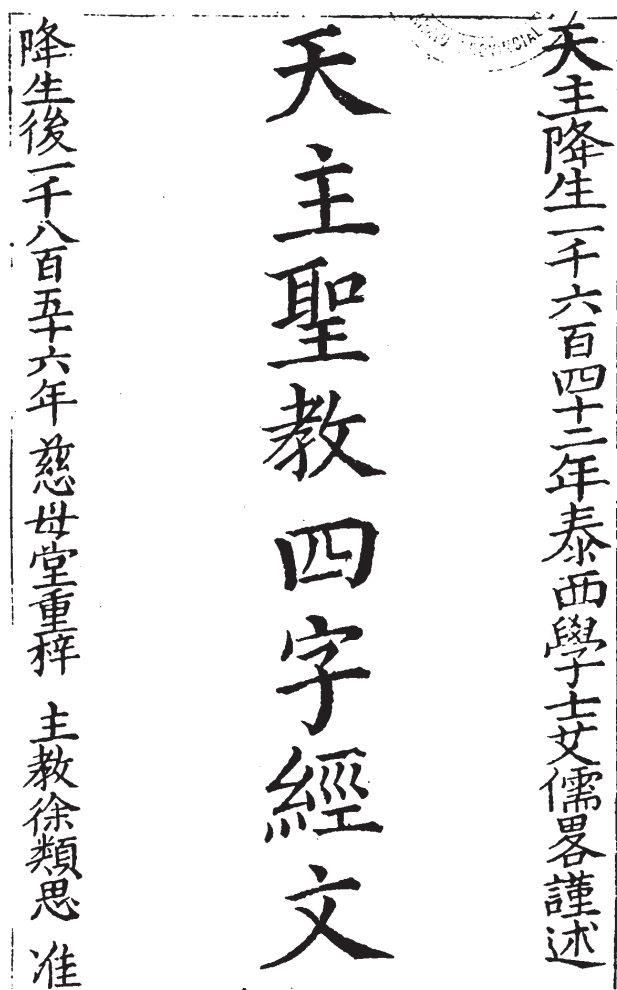
El conjunt de missioners que al llarg del segle XVIII treballaren pastoralment en els territoris de la Xina imperial sofriren, cada vegada amb una major intensitat, importants limitacions i traves en llur acció apostòlica. Els religiosos que es trobaven a Pequín, la capital, es veieren pràcticament reduïts al servei intel·lectual de la cort imperial, particularment els membres de la Companyia de Jesús, que gaudien d'una major preparació cultural que no pas la resta de missioners.

Fou a partir de l'any 1723 quan començaren d'augmentar les mesures restrictives a l'acció missionera. Aquestes limitacions comportaren una forta i violenta persecució en contra dels cristians a la província de Fukien que s'anà estenent per tot l'imperi xinès.

El document de petició de rogatives per a la consolidació de la fe cristiana a la Xina, del qual en aquest article oferim la transcripció de les parts més significatives, fa una referència ben directa a l'expulsió de missioners ocorreguda l'any 1727, sota el govern de l'emperador Yung-Che (anys 1722-1735), qui impulsà una violenta oposició a la tasca dels missioners que s'aniria radicalitzant a partir de la seva mort, quan es penalitzà amb la mort la predicació de l'Evangeli a tot l'imperi xinès.

En el rerefons d'aquesta prohibició batega aquella polèmica qüestió a propòsit dels ritus xinesos i malabars que, interdits per primera vegada l'any 1645, foren privats de bell nou el 1704 com a conseqüència del conjunt de les pressions jansenistes i antijesuítiques efectuades a la Santa Seu que, finalment, esclatarien l'any 1742, quan el papa Benet XIV prohibí, definitivament, aquestes experiències inculturadores de la fe cristiana.

La delicada situació que vivien els missioners a la

Introducció bàsica al catecisme catòlic, edició ortodoxa xinesa.

Xina en la primera meitat del segle XVIII preocupà força les monarquies catòliques d'Europa. Fou per aquest motiu que el rei Felip V, tothora desitjós d'intervenir en la vida de l'Església hispana, ordenà a tot l'estament eclesiàstic rogatives per a la consolidació de la fe cristiana a l'imperi xinès, d'acord amb el tarannà intervencionista en les qüestions eclesiàstiques (regalista) del primer monarca de la dinastia borbònica. Davant de la petició de pregàries formulada des de la Corona, l'estament eclesiàstic no hi podia pas restar indiferent. Per exemple, el ministre provincial dels caputxins de Catalunya, fra Félix de Premià, després de tractar-ho amb el seu consell o definitori, disposà amb data 3 de gener de 1728 que en tots els convents del Principat es fessin les esmentades rogatives ordenades pel rei:

«Carta de Rogativas a petición del Rey sobre la expulsión [que] hizo a los Misioneros de la China su Emperador [...] Ordeno que los PP[adres] Sacerdotes pongan en la Misa la oración *contra Paganos*, y también después de las Letanias de Completas y Maytines, [y] en las demás oraciones comunes y particulares, todos los Religiosos se acuerden de suplicar a Dios N[uest]ro S[ueño]r remedie los trabajos de su Santa Iglesia, destruyendo los tiranos que la persiguen, y de fortaleza a los Misioneros, que la defienden para mayor gloria suya.»

La il·lustració que acompanya aquest article és una reproducció de la portada de la *Introducció bàsica al catecisme catòlic*, escrita l'any 1663 per Ly-Lee, i novament estampada, amb tipografia xinesa, l'any 1856 per indicació del bisbe So-Seo. Aquest text catequètic és una mostra, ben significativa, de la inculturació de la fe cristiana en el món oriental.

La història del nostre calendari

El calendari actual presenta molts interrogants

Francesc Nicolau
Professor de la Facultat
de Filosofia de Catalunya

Quan una manera de fer o de dir és d'ús quotidià no hi fem qüestió de per què ho fem o no ho fem, encara que no en sapiguem l'origen o no s'hi vegi a simple vista cap explicació de per què s'ha de fer així. Però hi ha coses que si hi reflexionéssim hi trobaríem segurament una certa incongruència. Per exemple, entre nosaltres, llevar-se el barret (o descobrir-se) ha estat durant molts anys, i encara ara, una mostra de respecte davant d'un personatge o d'un temple en entrar-hi. D'on ve això? La incongruència és que si es tracta del sexe femení la mostra de respecte s'havia de manifestar (com s'ha fet durant molts anys) precisament al revés: per entrar al temple les dones es cobrien, també per respecte, el cap amb la mantellina (o bé portant un barret de dona, com feien moltes núvies). I no és així en totes les cultures. Entre els musulmans, ja ho sabem, la mostra de respecte es manifesta descalçant-se. Però si nosaltres sempre ho hem fet com hem dit, ho trobem normal i bé que es faci.

Ara bé, una de les coses que «sempre s'ha fet així» (però aquest «sempre» vol dir fa molts anys) és la manera de comptar el temps amb el calendari que tenim els que vivim de la tradició cristiana, i bé hem de reconèixer que la manera com està establert presenta molts interrogants (per no dir incongruències). Per què dividim l'any en 12 mesos desiguals, 7

«Pel que fa a la litúrgia, per què la festa de Pasqua no és en un dia fix sinó que oscil·la segons la lluna?»

de 31 dies, 4 de 30 i un de 28 o 29? No aniria millor fer-ho en 13 mesos iguals de 28 dies, que faria que només hi hagués un dia sobrer (o dos en els anys de traspàs) que es podria (o podrien) afegir al final de l'any? O bé, si es vol conservar el nombre de 12, fer 6 mesos de 30 dies i 6 de 31, dels quals un any de 30 quan no fos l'any de traspàs? I per què el començ de les estacions no és un dia primer de mes? Semblaria més lògic que no pas el 21 (o 20 o 22). I per què, segons el còmput eclesiàstic el dia de més que té l'any bixest s'intercala entre el 23 i 24 de febrer? Què té de particular el 23 de febrer per fer-ho així? I per què diem setembre, octubre, novembre i desembre, noms que vénen de 7, 8, 9 i 10, quan en realitat són els mesos que fan 9, 10, 11 i 12 del calendari? I, pel que fa a la litúrgia, per què la festa de Pasqua no és en un dia fix sinó que oscil·la segons la lluna?

Enguany hem decidit dedicar aquests nostres articles d'estiu a exposar la resposta que es pot donar a aquests interrogants i a altres encara que es poden presentar sobre com mesurem el temps. Ho farem de bona gana durant aquestes nou setmanes de juliol i agost perquè creiem que és bo satisfer la sana curiositat que molts segurament sentiu envers aquestes incongruències o interrogants, digueu-ne com vulgueu.

Pelegrins a Terra Santa

Un moment privilegiat que ens portarà als orígens de la nostra fe

Anna Robert Fustero

«Per uns dies esdevindrem una petita comunitat creient que, amb humilitat i respecte, s'atansarà als Llocs Sants per escoltar la paraula que Jesús té preparada per a cadascun de nosaltres»

De nou, aquest estiu, el Secretariat Interdiocesà de Joventut de Catalunya i les Balears (SIJ) proposa endinsar-nos en un pelegrinatge que ens portarà del 31 de juliol al 7 d'agost al país de Jesús, a Terra Santa, organitzat a través de la Comissaria de Terra Santa, gestionada pels pares franciscans, per seguir les seves petjades i la dels primers cristians a Palestina. Serem prop de quaranta joves de les diòcesis amb seu a Catalunya els qui hi participarem aquest cop, i ho farem acompanyats i guiats per fra Lluís Quintana, franciscà, i pels delegats diocesans de Joventut de Girona i Tarragona amb preveres de Barcelona i Girona.

Per uns dies esdevindrem una petita comunitat creient que, amb humilitat i respecte, s'atansarà als Llocs Sants per escoltar la paraula que Jesús té preparada per a cadascun de nosaltres. Un pelegrinatge que serà curt però intens i que, per això, ja des d'ara ens porta a preparar-nos, a cercar les paraules i els gestos de Jesús de Natzaret, anar a les nostres fonts, a rellegir allò viscut pels primers homes i dones que es van sentir atrets pel missatge del galileu. Seran uns dies intensos de trepitjar els Llocs Sants, pregant, escoltant, reflexionant i celebrant *in situ* les paraules i els gestos del Senyor com també ser testimonis en primera persona de la difícil convivència entre dos pobles germans.

No es tracta d'un viatge turístic sinó d'un pelegrinatge que emprendrem amb joves que no ens coneixem entre nosaltres, només de cara, però que, en una setmana, esdevindrem companys de camí units per una mateixa fe que atresorarem moltes vivències, bons records i imatges inesborrables que tornaran a la nostra ment en rellegir els passatges de l'Evangeli.

Estic segura que per a cadascun dels que hi participem serà una experiència transformadora que marcarà el nostre caminar com a joves cristians tot anant a les arrels de la nostra fe. Som joves que volem ser renovats, marcats pel seu esperit i transformats pel seu amor i la seva pau. I aquest estiu serà un moment privilegiat per fer-ho.

radioestel.cat

Espai de trobada, participació i diàleg

Actualitat

Cultura

Blogs

Ràdio

en directe

a la carta

Situat al cor del Vallès el monestir de Sant Cugat és un dels monuments religiosos més importants de l'àrea metropolitana de Barcelona. El romànic i el gòtic s'hi fusionen amb naturalitat i la solemnitat del conjunt denota la influència que havia arribat a tenir. Si Sant Cugat porta el nom d'un màrtir cristià d'època romana, la veïna ermita de Sant Medir, a l'obaga de Collserola, ens recorda un màrtir dels temps dels visigots que avui continua gaudint d'una gran popularitat.

Sant Cugat

SANT CUGAT

Al centre de Sant Cugat del Vallès les famílies passen i les colles de nens juguen a la plaça que hi ha davant del monestir. L'antic cenobi benedictí, avui parròquia de Sant Pere d'Octavià, encara conserva bona part de la muralla que el protegia en temps medievals, com si recelés de l'enrenou del carrer i del creixement modern de la ciutat. Travessem un dels portals de la muralla i ens apareix al davant la bonica façana del monestir, amb un rosetó gòtic imponent i una sòbria i bonica portalada d'arcs apuntats.

A l'entrada ens espera el senyor Climent Ribera, historiador i arxiver de la parròquia. Abans d'entrar-hi molt amablement ens explica d'una manera resumida i rigorosa la història del monestir, i es remunta fins a l'Imperi romà, quan Sant Cugat era un campament militar, *Castrum Octavianum*. El senyor Ribera ens explica la predicació de sant Cugat, que als primers anys del segle IV va evangelitzar aquesta part de la Tarraconense. El seu testimoni devia deixar una gran impressió als cristians, perquè ben aviat s'hi va construir un *martyrium*, una capella en honor seu. L'historiador també ens explica les destruccions i les reconstruccions que va patir el monestir fins a arribar a l'edifici que avui contemplem. Per veure millor totes aquestes fases ens porta fins a la base del campanar romànic i dels absis, on ens assenyalen uns fonaments clarament visibles: «Són d'època romana, i en temps medievals ho van aprofitar per construir-hi al damunt.»

L'esplendor del gòtic

Després de l'explicació històrica entrem a l'església. És àmplia i està il·luminada per la llum que es filtra a través del gran rosetó i els vitralls de colors. La rosassa, amb tanta claror, tant pot semblar un sol enlluernador com una flor oberta. A la part oposada, a l'absis, un esvelt finestral gòtic retalla la silueta d'una imatge de sant Cugat. Ens hi acostem i veiem que és una obra contemporània molt bella, obra d'Enric Monjo. A l'absis lateral esquerre, més auster, hi ha una imatge romànica d'una Mare de Déu menuda i bonica. El senyor Ribera ens diu que «és la Mare de Déu del Bosc, que durant segles es va venerar a la capella de Sant Adjutori, situada a mig camí entre Sant Cugat i Sant Medir. Des que la comunitat de monjos va desaparèixer, al segle XIX, la imatge s'ha conservat aquí».

A l'absis dret hi ha, al nostre entendre, una de les peces més belles i valuoses de tot el monestir: el retaule de Tots els Sants. És una obra mestra del pintor gòtic Pere Serra, que a les acaballes del segle XIV va realitzar aquest retaule per encàrrec d'un dels monjos de la comunitat, que apareix a la taula central, agenollat en actitud de pregària als peus de la Mare de Déu. Tota l'obra, dominada pel color daurat del pa d'or, és d'una elegància exquisida. La Mare de Déu i el Nen, els àngels músics que els acompanyen i totes les fileres de sants que els envolten transmeten amb l'expressió dels rostres, els gestos i els vestits una noblesa i una serenitat meravelloses.

Impressionats encara per l'esplendor d'aquest retaule el nostre guia ens fa passar a la sagristia, que conserva el mobiliari d'època barroca. En

un armari s'exposen diverses peces d'orfebreria litúrgica, com ara una bonica creu processional gòtica, calzes, patenes, encensers, custòdies i fins i tot una pedra esculpida de la primitiva església paleocristiana. Tanmateix l'obra d'orfebreria més destacada del monestir és l'arqueta de sant Cugat, una bella peça gòtica del segle XIV. Per raons de seguretat l'original es troba al Museu Diocesà de Barcelona, mentre que al monestir n'hi ha una rèplica exacta, que conté una part de les relíquies.

El nostre acompanyant ens porta a visitar les capelles barroques de l'església, totes elles profusament decorades amb retaules, imatges i pintures. La més espectacular és la de sant Benet,

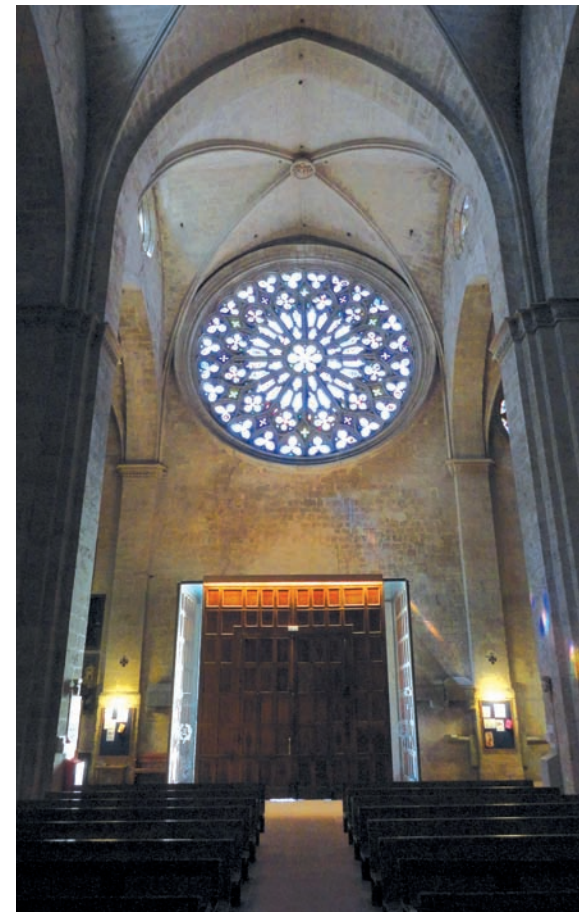
amb un gran retaule dedicat al patró d'Europa i a tots els sants benedictins. En aquesta mateixa capella s'hi guarden alguns objectes antics del monestir com ara el penell en forma de gall que antigament coronava el campanar. El senyor Ribera ens explica que «segons una llegenda aquest gall va cantar quan, la Nit de Nadal de l'any 1351 l'abat de Sant Cugat, Arnau Ramon Biure, va ser assassinat mentre oficiava missa». Una altra capella barroca interessant és la del Santíssim. És més petita que les altres i la decoració pictòrica en blanc i negre ajuda a crear la necessària atmosfera de recolliment. Just sobre l'entrada d'aquesta capella hi ha un bonic orgue barroc.

Un claustre

Deixem la bona part del nostre recorregut romànic del monestir i ens dirigim al claustre. Deixem la bona part del nostre recorregut romànic del monestir i ens dirigim al claustre. Deixem la bona part del nostre recorregut romànic del monestir i ens dirigim al claustre. Deixem la bona part del nostre recorregut romànic del monestir i ens dirigim al claustre. Deixem la bona part del nostre recorregut romànic del monestir i ens dirigim al claustre.

Però el claustre ens sorprèn. En un dels arcs hi ha una inscripció llatina que diu: «Arnau Cadell, que va morir el 1351, va fer aquest claustre». Resulta que si s'observen els ocells i altres detalls, es pot veure el compte de la nota de cadell, ens surten els d'ells, ens surten els d'ells, ens surten els d'ells, ens surten els d'ells.

El senyor Ribera ens explica que el claustre, on veiem el rosetó, és de les primeres obres de l'arquitecte sant Cugat. Hi ha una capella que es va construir després de la seva mort, i també una capella paleocristiana. El claustre és al sant màrtir de Sant Cugat, es va construir al claustre, presideix aquí, doncs, on es va començar a construir de manera ininterrompuda, així, es conserva el claustre del monestir.

Cugat i Sant Medir

SANT ADJUTORI I SANT MEDIR

musical

...nica església per passar al claus-
 ...segle XII, conegut sobretot pels
 ...ats que té. El nostre guia ens fa
 ...esenten escenes molt diverses.
 ...de l'Antic i el Nou Testament,
 ...ció d'Adam i Eva, els tres àngels
 ...naixement de Jesús, el lavatori de
 ...en canvi, narren escenes pròpies
 ...uns joglars fent acrobàcies o uns
 ...cap a l'ofici. També n'hi ha que
 ...imals. En aquest punt l'historia-
 ...ir ens explica una curiositat que
 ...lò més interessant: «Als anys 40
 ...dors Marius Schneider i Frédéric
 ...arribar a la sorprenent conclusió
 ...stre és com un gran pentagrama.
 ...eguim l'ordre en què apareixen
 ...s animals als capitells, i tenim en
 ...a què correspon el so de cadascun
 ...n les primeres notes d'un himne
 ...l segle VII!»
 ...re encara ens amaga una darrera
 ...dels angles hi ha representat un
 ...ant un capitell, i just al costat una
 ...a que diu «Aquest és l'escultor
 ...ue aquest claustre construï per-
 ...na època en què els artistes no
 ...s obres aquí ens trobem amb un
 ...només la va signar, sinó que es va
 ...ència de fer-se un autoretrat.
 ...era ens porta fins al bell mig del
 ...em uns fonaments: «Són les restes
 ...construccions en honor del màrtir
 ...a els fonaments del *martyrium*,
 ...ella construïda poc després de la
 ...bé la planta de l'antiga església
 ...Les restes confirmen el culte
 ...des del segle IV. Avui, el dia de
 ...fa una celebració aquí mateix
 ...sídida pel bisbe de Terrassa.» És
 ...va ser enterrat sant Cugat i on
 ...la devoció que s'ha mantingut
 ...nterrompuda fins avui. El claus-
 ...nverteix en el centre espiritual

Sortim de Sant Cugat i enfilem cap a la vall de Gausac. El nostre objectiu és l'ermita de Sant Medir, enmig de Collserola, però a mig camí ens desviem un moment per visitar la solitària ermita romànica de Sant Adjutori. El que ens crida més l'atenció d'aquest edifici amagat al mig del bosc és que és una de les poquíssimes esglésies circulars que es conserven a Catalunya. El senyor Ribera ens fa saber que havia estat una capella auxiliar de Sant Medir, dependent de Sant Cugat. «Originalment s'anomenava Mare de Déu del Bosc, i s'hi venerava la imatge del mateix nom que hem vist al monestir. Més tard, però, els monjos la van rebatejar amb el nom de sant Adjutori, un sant benedictí.» El nostre guia ens fa fixar en la disposició d'algunes de les pedres de la paret, posades de forma que recorden una espiga: «És una tècnica de construcció pròpia dels romans anomenada *opus spicatum* que va perdurar fins poc abans de l'any 1000. Estem davant, per tant, d'una església amb una part clarament pre-romànica.»

Una devoció molt popular

Reprenem la ruta i quan al cap de no gaire arribem a Sant Medir ens hi trobem una gran concurrència de caminants, ciclistes i famílies senceres que hi estan de pas o hi han vingut a passar el dia. La gernació ens fa evident la gran popularitat d'aquesta ermita tant a la banda del Vallès com a la de Barcelona. El nostre guia ens explica que la restauració i el manteniment del lloc és responsabilitat d'una associació de Sant Cugat anomenada Peña Regalèssia: «Fa molts anys que

en tenen cura de manera desinteressada. Des que ells se n'ocupen, Sant Medir ha guanyat molta popularitat i cada 3 de març l'ermita i tota l'esplanada s'omplen de pelegrins.»

L'ermita combina estils arquitectònics de diferents èpoques. A la llinda de la porta d'entrada ens crida l'atenció un relleu gòtic de la Trinitat, que porta la data del 1447. L'espai interior és més aviat reduït, però així i tot veiem que hi ha cabuda per a un petit cor just damunt de l'entrada i altres elements interessants. El senyor Ribera ens assenjala una Mare de Déu molt bonica que té el Nen als braços: «És la Mare de Déu de les Valls de Sant Medir. La imatge original es troba al Mu-

seu Diocesà de Barcelona, i és una obra mestra del gòtic del segle XIV. Aquesta que veiem aquí, per tant, és una rèplica molt fidel.» A banda i banda de l'entrada hi ha dos mosaics moderns on apareix representat sant Medir en companyia de sant Sever, el bisbe de Barcelona del segle VII a qui el sant pagès de Collserola va protegir dels perseguidors arrians.

Les parets de l'ermita estan repicades i mostren la pedra nua, amb totes les seves irregularitats. Només la volta i la fornícula del sant patró estan emblanquinades. La imatge de sant Medir, al presbiteri, és petita i modesta, en consonància amb l'ermita, i té els ulls tendrament alçats cap al cel. Seguim el nostre amfitrió cap a la sagristia, on es conserven alguns exvots que els fidels hi han deixat en agraïment per alguna intercessió del màrtir. També veiem emmarcats uns dibuixos que el senyor Ribera ens explica amb tot detall: «Aquests són els esbossos d'un projecte de decoració de l'ermita que no es va arribar a fer mai. És obra del pintor Josep Grau i data de l'any 1949. Com es pot veure tot el conjunt hauria estat d'una gran bellesa.»

L'ermita de sant Medir és de dimensions modestes però el poble l'ha convertida en un centre de pelegrinatge de referència al mig de l'àrea metropolitana barcelonina. Envoltada de bosc és un oasi d'espiritualitat de visita obligada.

Vacances

Misses a llocs d'estiueig de l'interior

ALELLA

Parròquia de Sant Feliu
V.: 20.00 h, D.: 10.00h, 12.00 h, 20.00 h.

ALMACELLES

Parròquia de la Mare de Déu de la Mercè
V.: 21.00 h. D.: 10.00 h, 11.15 h, 18.00 h.
Sucs D.: 8.30 h, 12.30 h.

BAGÀ

Parròquia de Sant Esteve
V.: 20.0 h. D.: 11.00 h.
Santuari de Paller D.: 10.00 h.
Residència D.: 9.00 h.

BANYOLES

Parròquia de Santa Maria
V.: 20.00 h. D.: 10.00 h, 12.00 h, 20.00 h.
Monestir V.: 18.00 h (a Santa Maria).
Sant Pere
V.: 19.00 h. D.: 11.00 h.

BERGA

Parròquia de Santa Eulàlia
D.: 11.00 h, 12.00 h,
Església de Sant Joan
V.: 20.30 h, D.: 10.00 h., 19.00 h.
Convent dels Franciscans
V.: 20.00 h. D.: 8.30 h, 11.30 h, 20.00 h.
Sagramentàries
V.: 19.30 h. D.: 11.00 h.
Santuari de Queralt
D.: 10.00 h, 11.00 h.

BISBAL d'EMPORDÀ, LA

Parròquia de Santa Maria
V.: 20.00 h, D.: 9.00 h., 20.00 h.
Convent dels Franciscans
V.: 19. h. D.: 11.00 h.

BESALÚ

Parròquia de Sant Pere
V.: 19.00 h. D.: 12.00 h.

BORGES DEL CAMP, LES

Parròquia de l'Assumpció
V.: 20.30 h. D.: 12.30 h.
Capella del Carme, D.: 16.30 h.

CABRILS

Parròquia de Santa Creu
V.: 19.30 h. D.: 9.00 h, 12.00 h, 19.30 h.

CALDES DE MALAVELLA

Parròquia de Sant Esteve
V.: 18.30 h. D.: 12.00 h.

CAMPRODON

Parròquia de Santa Maria
V.: 20.00 h. D.: 12.00 h, 20.00 h.
Capella del Carme D.: 10.00

CASSÀ DE LA SELVA

V.: 20.00 h. D.: 10.00, 12.00 i 20.00 h.

CASTELLAR DE N'HUG

Parròquia de Santa Maria
D.: 12.00 h.

CASTELLFOLLIT DE LA ROCA

Parròquia del Santíssim Salvador
V.: 19.45 D.: 11.30 h.

CASTELLÓ d'EMPÚRIES

Parròquia de Santa Maria
V.: 20.30. h., D.: 9.00 h., 10.00 h., 12.00 h., 20.30 h.
Empúriabrava: Centre Cívic
V.: 19.00 h.

CERDANYA, LA

Alp
Parròquia de Sant Pere
V.: 20.00 h. D.: 11.00 h.
Bellver
Parròquia de Sant Jaume
V.: 20.00 h. (Santuari de Talló)
D.: 12.00 h.
Bor
D.: 13.00 h.
Das
D.: 10.00 h.
Prats
V.: 18.00 h.
Prullans
D.: 10.30 h.
Urús V.: 18.30 h

FIGUERES

Parròquia de Sant Pere
V.: 18.00 h, D.: 9.00 h, 12.00 h, 20.00 h.

Església de Sant Pera de Figueres.

Parròquia de la Immaculada i Sant Pau

V.: 20.30 h. D.: 11.00 h.
Parròquia del Bon Pastor
V.: 19.30 h. D.: 9.00 h, 11.30 h.
Parròquia de la Sgda. Família
V.: 20.15 h. D.: 10.30 h.
Capella dels Desemparats
V.: 19.00 h. D.: 8.30 h, 10.00 h, 19.00 h.
Parròquia de Santa Maria de Poble Nou.
V.: 19.00 h.
Marca de l'Ham
D.: 9.30 h.

GARRIGA, LA

Parròquia de Sant Esteve
V.: 20.00 h.
D.: 9.30 h, 11.00 h.

GUALBA

Parròquia de Sant Vicenç
D.: 10.30 h.

GUARDIOLA DE BERGUEDA

Parròquia de Sant Llorenç
V.: 20.00 h. D.: 12.00 h, 20.00 h.

LA JONQUERA

Parròquia de Santa Maria
D.: 12.00 h.

LLAGOSTERA

V.: 20.00 h. D.: 10.30 h

LLANARS

Parròquia de Sant Esteve
V.: 19.00 h. D.: 10.30 h, 20.30 h.

LLÍVIA

Parròquia de la Mare de Déu dels Àngels
V.: 19.00 h. D.: 12.00 h, 19.00 h.

MARTINET

Parròquia de Sant Eloi
V.: 20.00 h. D.: 12.00 h.

MORELLA

Parròquia de l'Assumpció de Maria (Basílica)
V.: 20.15 h. D.: 10.00 h, 12.00 h.
Parròquia de Sant Joan Baptista D.:10.00 h.

V.: 21.00 h. D.: 12.00 h.

POBLA DE LILLET, LA

Parròquia de Santa Maria
V.: 19.00 h. D.: 11.30 h, 20.00 h.
Santuari de Falgars
D.: 13.00 h.

PONT DE SUERT, EL

Parròquia de l'Assumpció
V.: 20.00 h. D.: 11.30 h.

PRADES

Parròquia de Santa Maria
V.: 19.15 h. D.: 13.00 h.

PREMIÀ DE DALT

Parròquia de Sant Pere
V.: 20.30 h. D.: 9.00 h, 11.30 h, 20.00 h.
La Cisa V.: 18.30 h.

PUIGCERDÀ

Parròquia de Santa Maria
V.: 20.00 h. D.: 8.00 h, 10.00 h, 11.00 h, 12.00 h, 13.00 h. 20.00 h.

QUERALBS

Parròquia de Sant Jaume
D.: 10.00 h.
Santuari de la Mare de Déu de Núria
D.: 12.00 h.

RIBES DE FRESER

Parròquia de Santa Maria
V.: 20.00 h. D.: 11.30 h, 20.00 h.

RIPOLL

Parròquia de Santa Maria
V.: 20.00 h.
D.: 11.00 h,
Parròquia de Sant Josep Obrer
V.: 18.30 h. D.: 9.00 h.

SANT HILARI SACALM

Parròquia de Sant Hilari
V.: 19.00 h. D.: 11.00 h, 19.00 h.

SANT JOAN DE LES ABADESSES

Parròquia de Sant Joan
V.: 20.30 h. D.: 10.30 h, 12.00 h, 20.00 h.

SANT JULIÀ DE VILATORTA

Parròquia de Sant Julià
V.: 20.00 h. D.: 9.00 h, 12.00 h.

SANT PAU DE SEGÚRIES

Parròquia de Sant Pau
V.: 20.00 h. D.: 11.00 h.
Colònia Estabanell
V.: 19.00 h.

TARADELL

Parròquia de Sant Genís
V.: 20.00 h. D.: 10.00 h, 12.00 h, 20.00 h.

TEIÀ

Parròquia de Sant Martí
V.: 20.00 D.: 9.00h, 11.30 h, 20.00 h.

TORDERA

Parròquia de Sant Esteve
V.: 20.00 h. D.: 11.00 h, 12.00 h, 19.00 h.
Sant Andreu. V.: 18.30 h.
Sant Pere. D.: 9.30 h.

VALL D'ARAN

Vielha - Parròquia de Sant Miquel V.: 19.30 h. D.: 11.00 h, 19.30 h.
Vaquèira - Parròquia Mare de Déu de les Neus V.: 19.30 h.
Bossòst - Parròquia de la Purificació de N. S. V.: 20.00 h. D.: 12.00 h.
Salardú - Parròquia de Sant Andreu D.: 11.00 h.
Lés - Parròquia de Sant Joan Baptista V.: 19.15 h. D.: 11.00 h, 19.30 h.
Arties - Parròquia de Santa Maria D.: 12.30 h.
Betrén - Parròquia de Sant Serni D.: 9.00 h.

VALLS D'ANDORRA

Canillo
D.: 11.30 h.
Soldeu
D.: 10.00 h.
Santuari de Meritxell
V.: 18.00 h. D.: 12.30 h.
Encamp
Parròquia de Santa Eulàlia
D.: 12.00 h.
Parròquia de Sant Miquel
V.: 19.30 h. D.: 10.30 h.
Pas de la Casa, El
V.: 19.30 h. D.: 19.30 h.
Ordino
V.: 19.30 h. D.: 11.00 h, 19.30 h.
La Massana
V.:20.15 h. D.: 10.00 h, 12.00 h.
Arinsal V.: 19.00 h.
Santa Coloma
D.: 10.30 h.
Sant Julià de Lòria
V.: 19.30 h. D. :8.30 h, 11.30 h, 19.30 h.
Escaldes, Les
V.: 19.30 h. D.: 8.00 h, 11.00 h, 13.00 h, 19.30 h.
Andorra la Vella
Parròquia de Sant Esteve
V.: 19.30 h. D.: 8.00 h, 10.30 h, 12.00 h, 19.30 h.
Parròquia de Santa Maria Fener
V.: 20.30 h. D.: 9.00 h, 17.00 h.

VALLS D'ÀNEU

Sort
V.: 20.00 h. D.: 12.30 h, 20.00 h.
Rialb
V.: 19.00 h. D.: 12.00 h.
Llavorsí
D.: 12.00 h.
Ribera de Cardós
V.: 20.00 h.: D.: 12.00 h.
Esterrí d'Àneu
V.: 20.30 h. D.: 12.30 h.
Gerri de la Sal
V.: 20.00 h.: D.: 13.00 h.
València d'Àneu
D.: 11.00 h.

VILADRAU

Parròquia de Sant Martí
V.: 19.30 h. D.: 12.00 h.

VILASSAR DE DALT

Parròquia de Sant Genís
V.: 20.00 h. D.: 8.30 h, 11.30 h, 20.00 h.
Hospital de Sant Pere,
D.: 10.00

Diari de bord

Convençuts que la mare ens ajuda des de dalt

En aquell creuer el cos de ballet i els cantants que animaven les vetlles eren gairebé tots argentins. Venien d'un grup format a Buenos Aires, que havia superat el càsting inicial per la seva qualitat (i pel baix preu que van demanar per actuar). Tenien un contracte de nou mesos. Vaig conèixer algun dels seus vuit membres perquè van assistir a l'eucaristia que vam celebrar amb la tripulació i, posteriorment, vam poder tenir un temps per xerrar. Vaig anar a veure'ls a un dels seus espectacles i em va sorprendre la seva qualitat: joves, somrients, originals, etc.

A les deu del vespre del dimarts, em va fer cridar el director del creuer per llegir-me el contingut d'un missatge que acabava de rebre i em va encarregar que el fes arribar al seu destinatari. Deia així: «Michel, la mare ens ha deixat sobtadament. Posa't en contacte amb nosaltres. El teu germà Juan.»

Michel era el primer cantant del grup. Vaig anar al teatre i era a punt d'acabar la primera actuació de la nit. Quan va acabar vaig anar als camerinos, vaig demanar-los que s'estiguessin a la sala de reunions mentre em quedava sol amb en Michel. Ell no podia donar crèdit al missatge: «Si la mare només tenia 50 anys... està molt bé de salut. És increïble.»

Va parlar telefònicament amb la seva família i es va confirmar el que ell no podia admetre: «La mare va morir sobtadament quan sortia d'una gala musical.» Plorava amargament quan

vam anar on eren els seus companys. La notícia els va consternar, ja que aquesta senyora havia estat la professora de cant de la majoria. Per trencar el silenci, una de les noies va començar a cantar l'*Avemaria* de Schubert. Tots ploraven. Un dels nois va demanar que reséssim un *parenostre* plegats. Abraçaven en Michel, l'acaronaven... «Val més que ho deixem aquí», va dir Michel totalment abatut, «ens tornem a trobar demà a les nou aquí. Ara tinc ganes d'estar sol».

L'endemà es van trobar tots els del grup més uns quants dels seus amics i

«Després van parlar els assistents per donar-se ànims i consolar-se ja que per a la majoria aquella mort significava una gran pèrdua»

Alfred Matas i Pericé

Sacerdot diocesà
Col·laborador de
l'Apostolat del Mar

amigues. En Michel va prendre la paraula: «Aquesta nit he somiat amb la meua mare. Estava molt bonica i portava aquell barret verd que es posava per assistir als grans esdeveniments. Em deia: "La meua gran il·lusió és que aquest grup es consolidi bé. Em fareu feliç si continueu. Jo ja m'encarregaré de consolar en Juan. Tu, Michel, continua el creuer fins al final."»

Després d'un breu silenci tothom va aplaudir. Dues noies van cantar a dues veus el *Pannis Angelicus*, de Cesar Frank, que va fer estremir tothom. Després van parlar els assistents per donar-se ànims i consolar-se ja que per a la majoria aquella mort significava una gran pèrdua. Jo vaig fer la pregària final. Agafats de la mà vam cantar una cançó de comiat... En acabar, en Michel va recordar que aquella tarda no tenien actuació perquè actuava un humorista. «Aprofiteu-ho per descansar. Demà a les deu ens trobem, com sempre, per assajar... i per xerrar una estona, que a tots ens anirà bé.» Se'n va anar acompanyat dels amics més entranyables.

Vaig anar a la recepció per comunicar que en Michel no marxava i que el grup continuava. Precisament en aquells moments estaven gestionant els passatges aeris cap a Buenos Aires i contractant un nou grup musical. Evidentment van suspendre totes dues gestions...

El grup va continuar les actuacions programades. Malgrat el dol, ho feien millor cada dia. Tots estaven convençuts que la mare des de dalt els ajudava.

Viatjant pel món

El Líban

És possible que quan sentim a parlar del Líban associem de seguida el nom a un territori estigmatitzat per les guerres i la confusió, potser hem deixat de sentir, o més possiblement, mai no hem sentit a parlar, del que a tants habitants del nostre planeta els evoca el Líban: terra de cultura mil·lenària, de natura exultant, terra de menges delicioses, de grans poetes com Khalil Gibran, de músics emblemàtics com Fayrouz o Marcel Khalife. Per als cristians d'Orient i especialment per als cristians àrabs, el Líban és una segona pàtria: per als armenis, per als grecs, per als cristians sirians i palestins, tots ells senten el Líban com el lloc cristià per excel·lència, una segona pàtria d'acollida, de refugi en temps difícils. Tothom estima el Líban.

El Líban sempre ha atret molt turisme dels països del Pròxim Orient, i és potser el mateix que atreu el turisme occidental: un lloc amb una confluència cultural rica i apassionant, on et trobes com a casa per l'hospitalitat pròpia de la gent de la terra mediterrània. Nosaltres ens sentim lligats a aquest poble de mar i muntanya, per la seva història bíblica, o per les seves

tradicions cristianes antigues o perquè aquí també som un país d'acollida. El fet és que qui visita el Líban, en torna enamorat.

És un país petit però amb alguns dels llocs a conèixer més importants de la història. És allà on s'ubiquen Biblos, Tir,

Baalbek, Anjar o la cristiana Vall Santa (Qadisha Valley), tots ells Patrimoni de la Humanitat. També Beirut, capital del Líban, amb el port marítim més important del Mediterrani oriental, es posiciona entre les ciutats més interessants per als turistes arribats de lluny.

Bàrbara Virgil

Rutes bíbliques i expedicions culturals
Ruth Travel

Així com el viatger cerca els fets més transcendents en les seves anades i tornades, al Líban hauria de cercar contemplar, ara que encara es pot, el seu tresor únic, desitjat ja des del III mil·lenni aC per egipcis, assiris, babilonis, grecs, romans, i resta de pobles, tresor esmentat repetidament: es tracta dels últims cedres mil·lenaris. En el bosc de Bsharreh, alguns dels seus 400 arbres s'alcen fins a arribar als 35 metres i els troncs fan un gruix de 14 metres. Al bosc per on es pot passejar, s'hi va construir una capella que pertany a la comunitat cristiana maronita l'any 1843 que es converteix cada 6 d'agost en centre de peregrinació per als cristians en la festa del Senyor (Aid Ar-Rab). Els cedres del Líban, alguns d'ells amb una edat superior als 1.500 anys, els mateixos que van inspirar el salmista a dir:

Els justos creixeran com les palmeres, es faran grans com els cedres del Líban; plantats a la casa del Senyor, creixeran als atris del nostre Déu.

No us agradaria visitar el Líban i sentir les emocions que desperta una terra petita però meravellosa?

Santuaris amb història / LA GARROTXA, BISBAT DE GIRONA

El balcó del Pirineu

Joan
Pallarès-Personat

EL SANTUARI DE LA MARE DE DÉU DEL MONT I L'OMBRA DE MOSSÈN CINTO

Quan hom ha visitat centenars de santuaris ha pogut apreciar entre ells molts trets en comú, però mai no n'ha vist dos d'iguals. Cada santuari presenta unes peculiaritats diferents, una fesomia pròpia, com les persones, que el fa fàcilment identificable. De tots els santuaris, el de la Mare de Déu del Mont, a la Garrotxa, és potser el dels horitzons infinits.

Al Mont hi hem d'anar de la mà, o almenys portant a la mà, un llibre amb poemes de Mossèn Cinto Verdaguer, estadant del santuari, del qual va dir: «Dels molts santuaris de Catalunya i fora d'ella que he visitat, mai cap no se m'havia aparegut tan bell com ara mateix el de la Mare de Déu del Mont.» I això que Jacint Verdaguer, quan va anar al Mont, ja havia recorregut molta terra.

Si ara és un indret remot i d'àmplies vistes, veritable balcó del Pirineu i talaia de la plana empordanesa, quan Mossèn Cinto va anar-hi a sojornar mes i mig pel 1884 el lloc devia ser d'un aïllament anacorètic, tant que diu: «No sé al món un mirador més bonic. Sols trenquen sa dolça soledat els ocells amb sos càntics, els pagesos i devots amb ses oracions, el vent amb ses remors i, de tant en tant, algun llamp que parteix roques, sense fer mal a ningú.»

Llavors l'accés, a peu o a bast, era complicat; ara, una pista que parteix de Besalú i Beuda, prou estreta en molts punts, permet l'accés a vehicles de turisme, i entre divendres i dilluns l'hostatgeria roman oberta.

Verdaguer havia iniciat el seu poema *Canigó* el 1879 visitant el Vallespir. El 25 de juliol del 1884 va arribar al Mont procedent de Banyoles i va ser acollit pel capellà custodi del santuari, mossèn Josep Comadevall i Santaló, que havia estat nomenat aquell any mateix, el qual l'acollí amablement. Encara avui la cambra on dormí el poeta es conserva i, juntament amb fotografies i records, forma un petit museu verda-guerià.

Aquí mossèn Cinto va escriure alguns poemes, però sobretot s'inspirà per prosseguir l'obra *Canigó*. «Veig el Canigó cara a cara, i faig amb ell algunes enraonades», va escriure. No en va marxar fins al 14 de setembre; s'hi havia estat «des de Sant Jaume fins a la Vera Creu». Però encara l'any següent, el 1885, hi tornà quatre dies del mes d'agost. Aquell any va sojornar l'estiu al Mas de Can Bac, al Collsacabra, indret on també aniria el 1886, el 1887 i el 1889 i des d'on, a la llunyania, podia contemplar el Mont i el Canigó.

La història del santuari del Mont, en els seus orígens, va lligada al monestir de Sant Llorenç de Sous, originari del segle IX com a dependent del de Sant Aniol de l'Aguja. Va ser convertit en abadia al segle X però va entrar en la decadència després dels esfondraments pels terratrèmols del 1429, quan va ser annexionat a Sant Pere de Besalú. Ara, des de fa trenta anys, s'estan recuperant les runes d'aquest antic monestir.

La llegenda mariana indica que els monjos de Sant Llorenç volien bastir una capella dedicada a la Mare de Déu, en un pla proper del monestir, però cada matí es trobaven les eines per a la feina al cim de la muntanya de 1.124 metres d'alçada, de manera que van interpretar que era voluntat divina que es fes al capdamunt del cim, i així ho feren. Tenim notícia que hi era almenys des dels inicis del segle XIV i que era una construcció romànica, amb la volta lleugerament apuntada, com la del santuari del Far.

La Mare de Déu, una talla gòtica policromada del segle XIV, feta del preuat alabastre del peu de la muntanya, té a la falda, sostingut pel braç esquerre, el Nen Jesús, mentre que a la dreta sosté un reial ceptre. La que venerem avui és una còpia perquè l'original és al Museu d'Art de Girona per raons òbvies de seguretat.

Als peus del santuari, al mateix penyal, un pastor amb els seus bous va trobar, en una cova, la Mare de Déu dita de les Agulles, també del segle XIV, que ara està a l'entrada de l'hostatgeria, perquè la cova on es venerava la van destruir el 1971 en fer-hi l'eixamplament final de la carretera.

L'hostatgeria, bastida entre els segles XVII i XVIII, fou restaurada el 1962. De fet, es pot dir que es feren constants restauracions entre el 1962 i el 2005, i que encara se'n fan avui per tal d'adequar un eficient establiment amb poques habitacions però amb una bellesa i solitud, especialment nocturna, capaç

«Al Mont hi hem d'anar de la mà, o almenys portant a la mà, un llibre amb poemes de Mossèn Cinto Verdaguer»

d'oferir unes sortides —i postes— de sol d'una bellesa incomparable. De fet, Verdaguer *A la verge del Mont* esmenta «ni per veure eixir el sol» i diverses vegades parla dels estels: «O per veure el bes de l'alba / o per abastar un estel / el més bell de l'estelada.»

Abans d'abandonar el santuari cal embriagar-se del paisatge i fer una visita panoràmica de 360° per adonar-nos d'on som. Albirarem així el Cap de Creus i la badia de Roses, Figueres, el Montgrí, la platja de Pals, Girona, l'estany de Banyoles, les Gavarres, Rocacorba, Besalú, el Montseny, les Guillerries, el Far i el Cabrerès, el Puigsacalm, Olot i Tortellà, la serra d'Ensitjar, el Taga, el Balandrau, el Puigmal, Bastiments, Comanegra, Costabona, tot el massís del Canigó, Montcapell al nord, les Salines, el Portús, Banyuls...

Potser ens faran nosa les torres de comunicacions i les immenses antenes, que són peatges del progrés. Com deia Petra Kelly, la fundadora dels Verds alemanys, «tothom vol retornar a la natura, però ningú no hi vol anar caminant».

Calendari de la setmana

Lectures de la missa, santoral i altres celebracions

(CICLE LITÚRGIC B; FERIA 2)

TEMPS DE DURANT L'ANY

(SALTERI: SETMANA 1)

JULIOL

1. DIUMENGE

Diumenge XIII de durant l'any, Verd.

Lectures: Saviesa 1,13-15;2,23-24 / Salm 29 / 2 Corintis 8,7.9.13-15 / Marc 5,21-43

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Domicià, ab.; Aaron; Santes, Elionor, mr.

2. DILLUNS

Fèria, Verd. Lectures: Amós 2,6-10.13-16 / Salm 49 / Mateu 8,18-22

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Procés i Martinià, mr.; Bernadí Realino, Joan Francesc Regis i Francesc Gerónimo, prev. i mr.; beats Julià Maunoir i Antoni Baldinucci, prev. i mr.

3. DIMARTS

Sant Tomàs (F), Vermell. Lectures: Efesis 2,19-22 / Salm 116 / Joan 20,24-29

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Heliodor, b.; Jacint, mr.; Lleó II, p.

4. DIMECRES

Fèria, Verd. Lectures: Amós 5,14-15.21-24 / Salm 49 / Mateu 8,28-34. O bé:

Santa Elisabet de Portugal (ML), Blanc.
Taragona: *Dedicació de la Catedral (S), Blanc.*

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Laureà, b.; Valentí Berriochoa, b. i mr.; Santes, Berta, vg.

5. DIJOUS

Fèria, Verd. Lectures: Amós 7,10-17 / Salm 18 / Mateu 9,1-8. O bé: *Sant Antoni Maria Zaccaria (ML), Blanc.* Vic: *Sant Miquel dels Sants (S), Blanc.*

ALTRES CELEBRACIONS: Santes, Filomena, vg.

6. DIVENDRES

Fèria, Verd. Lectures: Amós 8,4-6.9-12 / Salm 118 / Mateu 9,9-13. O bé *Santa Maria Goretti (ML), Vermell.*

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Isaïes, prof. i mr.; Ròmul, b.

7. DISSABTE

Fèria, Verd. Lectures: Amós 9,11-15 / Salm 84 / Mateu 9,14-17. Urgell i Solsona: *Sant Ot (S), Blanc.*

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Fermí, b.; Marçal, b.; beat Benet XI, p.; Santes, Edilberga, vg.

Lectures bíbliques

Diumenge XIII de durant l'any

Lectura primera

Sv 1,13-15.2,23-24

L'enveja del diable va introduir la mort al món

Lectura del llibre de la Saviesa:

Déu no va fer la mort, ni li agrada que l'home perdi la vida; tot ho ha creat perquè existeixi, ha format el món perquè l'home visqui, sense posar-hi cap mena de verí de mort. El reialme de la mort no és de la terra, perquè la bondat i la justícia són immortals. Déu no creà l'home sotmès a la mort, sinó a imatge de la seva existència eterna. Però l'enveja del diable va introduir la mort al món, i els partidaris d'ell són els qui en fan l'experiència.

Salm responsorial

29

Amb quin goig us exalço, Senyor.

M'heu tret a flor d'aigua quan m'ofegava,
i no heu permès que se n'alegrin els enemics.
Senyor, m'heu arrencat de la terra dels morts,
Quan ja m'hi enfonsava, m'heu tornat a la vida.

R. Amb quin goig us exalço, Senyor!

Canteu al Senyor, els qui l'estimeu,

enaltiu la seva santetat.
El seu rigor dura un instant;
el seu favor, tota la vida.
Cap al tard tot eren plors,
l'endemà són crits de joia. **R.**

Escolteu, Senyor, compadiu-vos de mi;
ajudeu-me, Senyor.

Heu mudat en joia les meves penes,
Senyor, Déu meu, us lloaré per sempre. **R.**

Lectura segona

2Co 8,7.9.13-15

Que allò que us sobra a vosaltres, compensi el que falta als germans pobres

Lectura de la segona carta de sant Pau als cristians de Corint:

Germans, vosaltres teniu abundantment de tot: fe, doctrina, coneixement, interès per tot, i fins l'amor amb què us estimem. Sigueu també generosos en aquest favor que us demano. Coneixeu prou bé la generositat de Jesucrist, el nostre Senyor: ell, que és ric, es va fer pobre per vosaltres, per enriquir-vos

Glòria Monés

Comentari de la Paraula

Josep Rius-Camps

Teòleg i biblista

Situació límit del judaisme i dels creients declarats impurs

Marc descriu en un tríptic (Mc 5,21-24/25-34/35-43) dues situacions límit del judaisme en temps de Jesús servint-se de dues dones com a model. En el centre col·loca l'hemorroïssa, figura dels deixebles marginats com a impurs pel sistema religiós. A banda i banda descriu els avatars de la filla d'un cap de sinagoga (el nom de *Jaire* no consta en el còdex Beza). Tant de l'una com de l'altra es predica la grafia «anys dotze/dotze anys» (5,25/42) que els confereix representativitat davant Israel. La primera feia «dotze anys» que tenia pèrdues de sang i, per tant, era considerada impura. Volia d'amagat que Jesús estronqués les pèrdues tocant els seus vestits, manifestant així que ell no creia en la llei del pur i l'impur. Jesús l'obliga a donar la cara i l'avia amb una frase utilitzada sempre en referència a creients: «Filla, la teva fe t'ha salvat. Vés-te'n en pau i segueix lliure del teu turment.» La situació del públic de la sinagoga representada per la filla del seu cap és més delicada. En el full de l'esquerra és presentada a Jesús pel seu pare: «La meva filleta està a les acaballes; vine a tocar-la amb les teves mans perquè se salvi i visqui.» En aquest punt Marc ha intercalat l'escena central. En el full de la dreta, mentre Jesús encara estava parlant, arriben de casa del cap de sinagoga per dir-li: «La teva filla s'ha mort. Per què molestes encara el Mestre?» Sense immutar-se, Jesús «treu les multituds de ploranes a fora» i s'enduu amb ell Pere, Jaume i Joan, en representació del grup de deixebles, i el pare i la mare de la noia. «Agafà la mà de la noieta (sense por de quedar impur) i li diu (en arameu): "Noia —a tu t'ho dic—, aixeca't!" A l'instant s'aixecà la noia i començà a caminar: és que tenia dotze anys.» Israel estava morint d'inanició per les prèdiques insulses dels seus dirigents. Per això se subratlla al final «que li donin de menjar». La lliçó és vàlida també avui.

amb la seva pobresa. No seria just que, per alleujar els altres, vosaltres patíssiu estretor. Més aviat, que en el moment present, buscant la igualtat, allò que us sobra a vosaltres compensi el que els falta a ells, i si un dia els sobra a ells, que supleixi el que us farà falta a vosaltres, mirant que hi hagi igualtat. És allò que diu l'Escriptura: «Ni als qui n'havien recollit molt els en sobrava, ni als qui n'havien recollit poc els en faltava.»

Al·leluia

2Tm 1,10b

Jesucrist, el nostre salvador, ha desposseït la mort del poder que tenia, i amb la Bona Nova de l'evangeli, ha fet resplendir la llum de la vida.

Evangeli

Mc 5,21-43

Noia, aixeca't

Lectura de l'evangeli segons sant Marc:

En aquell temps, Jesús arribà en barca de l'altra riba del llac, molta gent es reuní al seu voltant, i es quedà vora l'aigua. Mentrestant, arriba un dels caps de sinagoga, que es deia Jaire, i, així que el veu se li llença als peus i, suplicant-lo amb tota l'ànima, li diu: «La meva filleta s'està morint. Veniu a imposar-li les mans perquè es posi bé i no es mori.» Jesús se n'anà amb ell, i el seguia molta gent.

[...] Arriben uns de casa del cap de sinagoga i li diuen: «La teva filla és morta. Què en trauràs d'amoinar el mestre?». Però Jesús, sense fer cas del que acabava de sentir, diu al cap de sinagoga: «Tingues fe i no tinguis por.» I només va permetre que l'acompanyessin Pere, Jaume i Joan, el germà de Jaume. Quan arriben a la casa del cap de sinagoga, veu l'aldarull de la gent, que plorava i cridava fins a eixordar. Ell entra a casa i els diu: «Què són aquest aldarull i aquests plors? La criatura no és morta, sinó que dorm.» Ells se'n reien, però Jesús els fa sortir tots, pren només el pare i la mare de la nena amb els qui l'acompanyaven, entra a l'habitació, li dona la mà i li diu: «Talita, cum», que vol dir: "Noia, aixeca't." A l'instant la noia, que ja tenia dotze anys, s'aixecà i es posà a caminar. Ells no se'n sabien avenir. Jesús els prohibí, de tota manera, que fessin saber què havia passat. I els digué que donessin menjar a la noia.

La fe apostòlica

El «Credo» de Pau VI

L'any 1968 ha quedat ja assenyalat, en la història del segle XX, com un any que va marcar un tombant en el curs del pensar i de l'actuar de la societat. Un any de turbulències socials, polítiques, intel·lectuals, morals, religioses... Parlar del «maig del 1968» és referir-se a una data gairebé mítica, de la qual deriven moltes de les qüestions actuals. I fou precisament un mes després de l'enrenou, el juny del 1968, en la solemnitat dels Apòstols sant Pere i sant Pau, que Pau VI clausurava al Vaticà el període que havia anomenat Any de la Fe, per commemorar el 19è centenari del martiri dels dos Apòstols. Ho va fer d'una manera original. En comptes de l'homilia, però en el moment d'aquesta, va recitar una llarga professió de fe, en la qual recollia, seguint l'itinerari del Símbol, la doctrina tradicional de l'Església sobre cadascuna de les afirmacions de la fe cristiana. S'ha anomenat el Credo de Pau VI.

Aquell fou un dels moments «signes» del pontificat de Pau VI. N'hi ha d'altres, en el seu pontificat, ben expressius. Per exemple, tota la seva visita a Terra Santa, la renúncia a la tiara papal, la prostració davant del representant del Patriarca de Constantinoble per besar-li els peus... El «signe» del Credo de l'any 1968 és l'afirmació pública de la seva missió de «confirmar els germans», com a Successor de Pere. Ell mateix va explicar-ho en aquesta dimensió. La seva veu, ben poc entonada, estava al servei d'una força

incomparable: la veritat de l'Evangeli, acollida en la tradició de l'Església. Com sant Pau, bé podia dir: «Quan sóc feble, és quan sóc realment fort!» (2Cor 12,10).

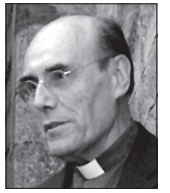
La fe de Pere i Pau

Aquest record del Credo de Pau VI és oportú enguany, quan celebrem la solemnitat del martiri dels sants apòstols Pere i Pau. En primer lloc, perquè fou en aquesta solemnitat quan Pau VI va proclamar la fe de l'Església, catòlica i apostòlica; en segon lloc, perquè ens disposem també nosaltres a entrar en un altre «Any de la Fe» convocat pel papa Benet XVI per «rememorar el do preciós de la fe» (*Porta fidei*, n. 8).

La litúrgia de la solemnitat, en el Prefaci, defineix la característica respectiva de Pere i de Pau en la fe cristiana: Pere, el «*princeps fidei confidentae*», el capdavanter en la professió de la fe; Pau, el «*intellegendae (fidei) clarus assertor*», que la posà a plena llum (aquesta és la versió catalana oficial). La confessió de la fe i l'aprofundiment reflexiu en el seu contingut són dos aspectes igualment importants. «Caldrà intensificar la reflexió sobre la fe per ajudar tots els creients en Crist perquè la seva adhesió a l'Evangeli sigui més conscient i vigorosa, sobretot en un moment de canvi profund com el que està vivint la humanitat. Tindrem l'oportunitat de confessar la fe en el Senyor ressuscitat a les nostres catedrals i es-

glésies d'arreu del món, a les nostres cases i amb les nostres famílies, perquè cadascú senti amb força l'exigència de conèixer i transmetre millor a les generacions futures la fe de sempre» (*Ib.*). Confessió de la fe i reflexió sobre el seu contingut no són, ni en els apòstols Pere i Pau, ni en nosaltres mateixos, dues realitats separades. La confessió es fa amb els llavis, però es creu amb el cor (vegeu Romans 10,10). Això significa que la fe és una realitat profunda en la persona (cor), i és acció de l'Esperit Sant, però a la vegada és una realitat pública (llavis), i mai no pot quedar-se com un afer privat. La fe demana un contingut, que és transmès per la predicació de l'Evangeli. «Hi ha una unitat profunda entre l'acte amb què es creu i els continguts als quals donem el nostre assentiment... La fe és decidir-se a estar amb el Senyor per viure amb ell. I aquest "estar amb ell" ens porta a comprendre les raons per les quals es creu» (*Porta fidei*, 10).

Sant Pere va fer aquest itinerari plenament. Va confessar la identitat de Jesús, i la va creure de tot cor. Va «estar amb ell», i va confessar el seu amor per Jesús, amb tota sinceritat. Va acollir progressivament les inspiracions de l'Esperit Sant, quan va arribar el moment de predicar també als pagans l'evangeli de Crist. A l'entorn de Pere i dels altres Apòstols es va reunir la primera Església, l'Església mare de Jerusalem, que creixia per la fe en Crist ressuscitat. Ell mateix, el Senyor, afegia «els salvats» a la comunió (Vegeu Fets 2,47).

Pere Tena

Bisbe auxiliar emèrit de Barcelona

El sant de la setmana

Per Eduard Brufau

Beat Benet XI

- ✓ Nascut a Treviso, nord d'Itàlia, el 1240
- ✓ General dels dominics, conegut per la seva humilitat
- ✓ Escollit Pontífex, va treballar per la pau
- ✓ Va morir, possiblement enverinat, el 1304

Nicola Boccasini, aquest era el seu nom de bateig, era fill d'una família humil. Als disset anys va prendre l'hàbit dels dominics i per la seva austeritat i saviesa va ser escollit provincial de la Llombardia i després general de l'orde.

L'octubre de l'any 1303 Nicola va ser escollit Papa, amb el nom de Benet XI. El seu predecessor, Bonifaci VIII, havia mort feia pocs dies a causa de les ferides que li havia infligit l'enviat del rei francès, amb qui el Vaticà mantenia una gran rivalitat. El nostre beat, per tant, es va trobar amb una situació molt complicada i va haver de governar amb cautela per apagar tota mena de violència. Així va excomunicar l'agressor del Papa, però va buscar de fer les paus amb el monarca francès. Tanmateix els seus esforços pacíficadors no van aconseguir calmar l'ambient, perquè vuit mesos després de ser escollit Pontífex va morir, molt probablement enverinat. Malgrat el seu breu pontificat va deixar una empremta profunda en l'Església i entre d'altres coses va decretar que els fidels es confessessin almenys una vegada l'any, norma que continua vigent avui dia.

Sant Feliu de Llobregat

Alerta sobre els perills del projecte Eurovegas

El bisbe de Sant Feliu considera que el preu humà i social és massa elevat

Samuel Gutiérrez
El Prat de Llobregat

«Convé no deixar-nos enlluernar per resplendors que acaben sent miratges buits.» Aquest és el lúcid suggeriment amb què Mons. Agustí Cortés acaba la declaració que el 20 de juny passat va fer pública el bisbat de Sant Feliu amb motiu del projecte d'implantació al Baix Llobregat de l'anomenat Eurovegas. I afegeix el prelat: «Amb la limitació de la manca de coneixement de molts detalls d'aquest projecte, considerant objectivament els seus possibles beneficis i, alhora, els perjudicis, sobretot de caire moral i social, que pot portar, veiem que aquests tenen més pes, donada la seva gravetat i els efectes que a llarg termini es produirien.»

Amb aquesta declaració oficial sobre el projecte Eurovegas, el bisbat de Sant Feliu de Llobregat ha volgut fer la seva aportació, a la llum de la Doctrina Social de l'Església, a un debat que «ha aixecat nombrosos comentaris i provocat no poques reaccions d'institucions i grups socials». «Aquest projecte —afirma el comunicat— constitueix de fet un gran repte per a la nostra societat del present i del futur, donada la seva magnitud i la profunditat del seu impacte, no només en l'economia, sinó també en la cultura i la manera de viure de bona part de la població.»

Projecte oportú, però poc convenient

Tot i l'aparent oportunitat d'una iniciativa com aquesta, amb les fortes inversions que implicaria i la creació de nombrosos llocs de treball, el bisbe de Sant Feliu, recolzat per no pas pocs grups cristians i d'acord amb les recomanacions fetes pels organismes representatius diocesans, considera que el «possible benefici econòmic presenta molts dubtes pel que fa a la seva eficàcia real i la seva conveniència». Ni tan sols es pot garantir a llarg termini un benefici pel que fa al creixement i desenvolupament real de l'economia. «Els beneficis d'aquests negocis normalment van dirigits a l'acumulació d'un capital que resta fora i lluny del lloc on s'ha treballat», afirma Mons. Cortés. Al mateix temps, el prelat també posa en dubte la conveniència d'un tipus de negoci que explota el joc de l'atzar en grans proporcions, vinculat sovint a operacions especulatives i al

El projecte Eurovegas afectaria una zona del delta del Llobregat, entre els municipis del Prat, Sant Boi, Cornellà i Viladecans.

foment de diners fàcils, mentre que reclama la promoció «d'una economia realment productiva, realitzada dintre dels paràmetres de l'ètica, com a únic camí de superació».

Juntament amb els interrogants purament econòmics, hi ha una altra objecció encara més greu a la llum de la Doctrina Social de l'Església: «El preu humà, la pèrdua de qualitat humana que suposaria, seria real i profunda, encara que romanguí amagada al costat del miratge d'un possible benefici.» El efectes en l'àmbit de la cultura, la convivència, l'estil de vida o l'educació serien, segons el bisbe Cortés, realment perniciosos: «El conjunt d'elements que envolten aquest tipus de negoci amb una tal magnitud, de fet, determinen tot un món, un estil de vida, que podem qualificar de "degradant" per a la persona humana. Els diners fàcils, la manca d'escrúpols, els abusos de tot tipus, el consum i la disbaixa sense fre, acaben oferint un terreny abonat per a tota mena d'agressions a la dignitat de les persones i, fins i tot, de malalties, amb greus repercussions socials, com ara, ludopaties, drogoaddiccions, dependències, depressions...» Citant el Catecisme de l'Església catòlica, la declaració afirma que «el joc moralment acceptable té uns límits, és a dir, els límits que estableix el perjudici seriós per a la subsistència pròpia o aliena, l'addicció, l'abús, la servitud, la injustícia...».

«El conjunt d'elements que envolten aquest tipus de negoci determinen tot un estil de vida que podem qualificar de "degradant" per a la persona humana»

«Manifestem la nostra confiança que els agents socials responsables promoguin alternatives de desenvolupament econòmic veritablement productives, de progrés i de justícia social.»

Desequilibri ecològic

Finalment, des del bisbat de Sant Feliu, diòcesi a la qual pertany el terreny on s'ha previst el projecte, presenta també l'interrogant ecològic com un altre element a tenir molt en compte. L'ocupació directa de 800 hectàrees, més els espais que previsiblement s'ocuparien al voltant, amb aquest tipus d'edificis, les infraestructures urbanes i els accessos corresponents, produiria, segons el bisbat, «un greu impacte en l'equilibri ecològic i natural de la zona». «El Baix Llobregat —continua dient—, amb el seu Parc Agrari, les zones humides, els aqüífers, el delta del Llobregat, té un alt valor natural i una riquesa que demana protecció, com de fet ja s'ha establert en gran part per llei. Si aquesta iniciativa anés endavant es produiria una ferida irreparable en aquest territori.»

Amb tants interrogants sobre la taula, amb tants dubtes sobre un projecte que, en alguns moments, s'ha volgut vendre com a solució, encara que sigui parcial, a la crisi, el bisbat de Sant Feliu conclou que el preu humà, social i fins i tot moral, a pagar és massa elevat. «Manifestem la nostra confiança —acaba dient Mons. Agustí Cortés— que els agents socials responsables tinguin presents els importants riscos d'aquesta iniciativa, que en tot cas mirin d'apaivagar-ne els efectes i, sobretot, que promoguin alternatives de desenvolupament econòmic veritablement productives, de progrés i de justícia social.»

Urgell

Festa esportiva de la gent gran

La jornada va tenir lloc a la Llar de Sant Josep de la Seu d'Urgell

Patricia Navas
La Seu d'Urgell

Més de 300 persones entre professionals, voluntaris i avis de nou residències de gent gran d'Andorra, l'Alt Urgell i la Cerdanya van celebrar el 9 de juny passat a les instal·lacions de la Llar de Sant Josep de la Seu d'Urgell l'onzena edició de la Festa esportiva de la gent gran. La superiora de la comunitat de Germanetes dels Ancians Desemparats de la Llar de Sant Josep va inaugurar la trobada amb unes paraules de benvinguda, seguides d'altres parlaments de l'alcalde de la ciutat i de representants del Ministeri de Benestar Social del Principat d'Andorra, del Consell Comarcal de l'Alt Urgell i de l'arquebisbe d'Urgell.

El representant del prelat, el secretari-canceller del bisbat d'Urgell, Mn. Ignasi Navarri, va destacar la importància d'aquesta festa com a espai de trobada entre persones de diverses generacions i realitats, que ajuda també a sortir de l'individualisme i a cohesionar la societat. Citant el missatge que només un dia abans

havia enviat el Papa al president de la Conferència Episcopal de Polònia amb motiu de l'Eurocopa 2012, va assenyalar que l'esport en equip és una ajuda per educar en el respecte als altres i en l'esperit de sacrifici, que, a més, obre a la lògica de la fraternitat i l'amor. L'esport, va afegir, pot arribar a ser un vehicle de civilització, animant les persones a posar al camp el millor de si mateixes i a rebutjar allò que podria ser perillós o greument perjudicial per a un mateix o per als altres. Per al Papa, segons va recollir Mn. Navarri, els esports d'equip són una escola important per educar el sentit del respecte pels altres, ajuden a millorar l'esperit de sacrifici personal pel bé de tot el grup, milloren les relacions dins l'equip i fan que se superi la lògica de l'individualisme i de l'egoisme, que sovint caracteritza les relacions humanes, per donar cabuda a la lògica de la fraternitat i l'amor, l'única que permet promoure, a tots els nivells, el veritable bé comú.

Després dels parlaments va tenir lloc l'entrada de la torxa, un acte simbòlic similar al que es realitza a les Olimpí-

ades, i els jocs, adaptats a les persones d'edat avançada, per exemple llançar la pilota a tres metres de distància. A continuació, els assistents van compartir un dinar de germanor en unes carpes instal·lades al jardí de la residència, servit pels mateixos voluntaris, i la trobada va acabar amb el lliurament de medalles i d'obsequis per a tots els participants.

Col·laborant per primera vegada a la festa hi havia la fisioterapeuta de la Llar Sant Josep, Maria del Mar Robert, de 26 anys, que va fer un balanç molt positiu i va expressar la il·lusió amb

què viu el seu servei a la gent gran: «M'agrada molt aquesta feina, molts dies em trobo satisfeta i agraïda, i els avis també: alguns són molt agraïts i simpàtics, d'altres estan més apagadets...; també alguns es prenen més seriosament la fisioteràpia que d'altres, i això permet millors resultats.»

La festa esportiva de la gent gran se celebra anualment, un cop a la Seu d'Urgell i un altre a Andorra, com a bona i joiosa oportunitat per a l'esbarjo intel·ligent, l'esport en grup i individual, i la convivència entre els membres de residències d'ancians.

El primer curs de l'Escola de Formació es tanca amb un balanç molt positiu

P. N. / Balaguer

Agraïment i renovació de la fe han experimentat les 26 persones—laics, religioses i mossens— que han participat en el primer curs de l'Escola Diocesana de Formació Permanent del bisbat d'Urgell, que es va tancar el 9 de juny passat a la Casa d'Espiritualitat del Sant Crist de Balaguer.

A l'última de les nou sessions que s'han realitzat al llarg del darrer trimestre, els participants van compartir el seu balanç: van valorar positivament el temps de la pregària i la celebració que es concretava a cada trobada en el rès de Laudes i la celebració de l'Eucaristia; i els moments de compartir, i també van considerar encertat començar la formació de l'Escola amb una introducció a l'Antic Testament. «Tenim necessitat de renovar i revivre la nostra fe», reconeixia una de les alumnes.

Els assistents van donar les gràcies al professor de les sessions, el biblista Ramon Sàrries, «per la claredat i ordre en l'explicació; per haver ajudat a descobrir l'Antic Testament; per fer-nos venir ganes de llegir la Bíblia; per oferir una introducció i una visió general de

tot l'Antic Testament en poques sessions; per facilitar unes claus de lectura i d'interpretació dels textos bíblics; per fer-nos adonar de l'actualitat de la Paraula de Déu; per veure com la nostra vida s'identifica, salvant les diferències, amb la de tants personatges bíblics, per les resonàncies espirituals de l'Antic Testament en la pròpia vida...»

Per al director de l'Escola de formació, Toni Elvira, aquest primer curs «ha estat un bell inici en aquesta gran tasca i alhora una gran responsabilitat d'acompanyar els adults en la seva formació cristiana». El prevere va destacar que «a tots ens ha quedat un bon regust d'aquesta petita experiència».

El proper curs, el bisbat preveu continuar la formació d'aquesta escola amb un curs sobre el Credo i una introducció al Nou Testament. Entre les novetats per millorar-la, s'oferirà un recés. «No cal haver participat aquest any a l'Escola per poder matricular-se el curs vinent, ja es farà, si Déu vol, novament una introducció a l'AT —va assenyalar Elvira—. Tan sols es demana tenir la necessitat i el desig de formar-se com a cristià des de la realitat, la vivència i l'experiència d'un adult.»

cerers
des de
1862

CERABELLA

P.I. Can Clapés, 08181 Sentmenat (Barcelona)
T. 93 715 31 02 / Fax 93 715 02 51
CERERIA ABELLA
Sant Antoni Abat, 9, 08001 Bcn.
T. 93 441 09 07 / Fax 93 441 70 47
Boters, 5, 08002 Bcn. T./Fax 93 318 08 41
Comte Borrell, 41, 08015 Bcn. T.93 442 93 28

Barcelona

La basílica de Santa Maria del Pi inaugura dos espais emblemàtics

Redacció
Barcelona

El dissabte 9 de juny van ser inaugurats amb la presència de Xavier Trias, alcalde de Barcelona, i del cardenal Lluís Martínez Sistach, arquebisbe de Barcelona, així com de Mn. Gaietà de Casacuberta, rector de la basílica del Pi, tant la rehabilitació de la Casa de la Sang, com les obres d'adequació del cancell d'entrada a la basílica.

En el recorregut posterior als parlaments realitzats al cancell reinaugurat, la comitiva va visitar la Casa de la Sang. Els Gegants del Pi van fer un ball mentre les autoritats s'estaven al balcó de la històrica casa. La Capella de Música de Santa Maria del Pi va obsequiar els presents amb peces religioses del renaixement. Posteriorment es va visitar el tresor de la basílica, que conté una important col·lecció d'orfebreria catalana, i l'exposició històrica permanent.

Mn. Gaietà de Casacuberta, rector de la basílica, va expressar que la remodelació contribuirà a admirar «la bellesa d'aquest temple gòtic que s'endevina des del cancell que ajudarà a donar una millor acollida a tantes i tantes persones que ens visiten cada dia». Xavier Trias, alcalde de Barcelona, va remarcar la importància de la basílica del Pi així com totes les intervencions que s'hi han fet darrerament i que contribueixen a donar una imatge excel·lent de Barcelona. Va valorar, també, tota la tasca que en matèria assistencial, caritativa i cultural fa l'Església.

Per la seva part, el cardenal Martínez Sistach va agrair les paraules de Xavier Trias i va significar els esforços realitzats per la basílica de Santa Maria del Pi en el sentit de fer pedagogia de l'art religiós, cosa que contribueix al fet que la societat tingui coneixement de Déu i de la seva Església.

La Casa de la Sang és un edifici notable d'estructura bàsicament renaixentista amb ampliacions i restauracions dels segles XVII i XVIII, que li han conferit l'aspecte actual. Cal ressaltar la porta principal de pedra amb el timbre o escut de la confraria obrada l'any 1542, la proa heràldica de la cantonada també amb el senyal de la Sang feta l'any 1613, la galeria superior i les pintures i encintat de la façana del segle XVIII.

La Reial i Il·lustre Arxiconfraria de la Puríssima Sang de Nostre Senyor Jesucrist és una institució caritativa fundada a la ciutat de Barcelona a principis del segle XV i dedicada a l'acompanyament espiritual dels condemnats a mort per la justícia. Coneguda popularment com La Congregació de la Sang, o bé La Sang del Pi, va esdevenir una de les institucions religioses més importants de la ciutat.

La confraria de la Puríssima Sang és la més antiga de la Corona d'Aragó. L'any 1542 obté per donació de l'arquebisbe Pere de Cardona, que aleshores era lloctinent de Catalunya, la casa situada a la plaça del Pi i la converteix en palau de la Congregació. D'aquella data ençà ha estat la seva seu.

Pel que fa al cancell de la basílica, és actualment resultat del tancament, durant la dècada dels anys 70 del segle XX, de la part inferior del cor construït l'any 1804, amb una estructura de metall i vidre per tal de separar l'espai de sota la volta de la resta de la nau. En aquest

espai, que permet fer una efectiva transició entre l'entrada principal oberta a la plaça del Pi i l'interior de l'església, hi ha disposats els accessos a la capella de la Sang, on hi ha l'espai de pregària, l'accés de l'arxiu, la zona d'acolliment del museu i venda de llànties i el baptisteri, on fou batejada santa Joaquina de Vedruna. En un gran armari es poden contemplar els Gegants del Pi, i també els gegantons. Al terra, a prop del taulell de venda hi ha la tomba de Don Manuel d'Amat i de Junyent, marquès de Castellvell i virrei del Perú, el famós Virrei Amat.

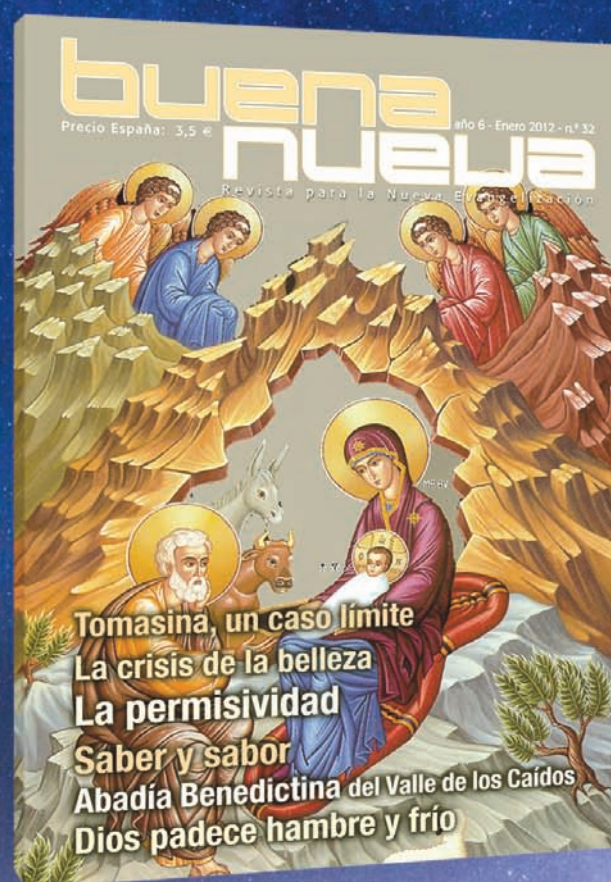

Els parlaments es van fer al cancell d'entrada, amb la presència dels Gegants del Pi.

buena nueva

revista para la nueva evangelización

Un mensaje profundo
en un lenguaje sencillo

Puedes suscribirte por solo 25 €/año
llamando al teléfono 91 759 79 68
o en www.revistabuenanueva.com

Barcelona

La llum de Jesús brilla als carrers de Barcelona

Santa Maria del Pi va acollir l'experiència de nova evangelització «Una llum en la nit»

Joan Piñol
Barcelona

«Una experiència inoblidable, una nit especial, un moment increïble...» Així descriuen «Una llum en la nit» moltes de les persones que hi van participar, a Barcelona, el dissabte 2 de juny. Es tracta d'una iniciativa de nova evangelització que va començar a Itàlia de la mà dels Sentinelles del Matí a finals dels anys noranta i que, per primer cop, es va dur a terme a Catalunya.

El dia escollit es van congregar més de 70 joves a la basílica de Santa Maria del Pi, al centre històric de la Ciutat Comtal, per rebre una formació prèvia i preparar-se per a la nit. Els joves provenien de tres diòcesis: Barcelona, Terrassa i Vic. Un cop llestos, els joves van sortir en parella al carrer per proposar als altres joves que entressin a l'església del Pi. Aquest testimoni de l'amor de Jesús pels carrers de Barcelona en plena nit estava sostingut per la pregària de molts altres joves que es van quedar dins del temple per resar pels companys que havien sortit fora. Cada cop que entrava algú a l'església, uns altres joves acompanyaven els nous i xerraven amb ells fins que arribaven davant de la custòdia amb Crist en l'Eucaristia, on s'agenollaven a resar. Molta gent que va entrar, empesa per la curiositat, va quedar molt sorpresa en veure l'aspecte que presentava l'església. L'efecte del magnífic temple gòtic a les fosques, on només estava il·luminada la custòdia damunt l'altar major, era corprendor. Als bancs del temple, estaven situats els intercessors que resaven contínuament per l'èxit de la nit. L'ambient de pregària, silenci i adoració que impregnava Santa Maria del Pi no va deixar indiferent ningú.

«El més impressionant és que tots els joves, provinents de realitats eclesials diferents, tot i començar la nit amb dubtes i pors, tots sense excepció van acabar la nit demanant quan es repetiria l'experiència.» Així explica Mn. Bruno Bérchez, delegat de Joventut de l'arxidiòcesi de Barcelona, com va viure «Una llum en la nit». «Penses que et prendran per boig, però vas veient com Jesús realment actua a través teu», conclou Mn. Bruno.

També va ser forta l'experiència dels joves que acompanyaven la gent que entrava a l'església. Molts joves van acabar pregant en silenci, una noia que deia que era nietzscheana va estar una hora parlant amb un mossèn, una altra noia que no havia entrat mai en una església es va posar a pregar davant el Santíssim... Com aquestes, va haver-hi moltes experiències. En total, un centenar de persones van entrar al llarg de les 4 hores en què el temple va estar obert (des de les onze de la nit fins a les tres de la matinada).

Els joves que van sortir amb parelles també van quedar sorpresos en no trobar el rebuig que alguns temien.

La iniciativa té origen en els Sentinelles del Matí d'Itàlia.

«Realment va haver-hi molt poques respostes que fossin realment desagradables, a tot estirar un parell de persones», explica una noia que va sortir al carrer a evangelitzar. Ella mateixa constata: «Veus com Déu se serveix d'algú tan petitíssim com nosaltres per poder canviar la vida a un jove.» L'estil dels sentinelles italians és precisament aquest: basar-se en l'alegria, la joventut i l'anunci directe fugint de la polèmica i la discussió.

«Un centenar de persones van entrar a l'església empesos per la proposta que els joves els havien fet al carrer»

La vetllada va acabar amb tots els joves congregats a l'església del Pi per donar gràcies a Déu per l'experiència. Realment el balanç és molt positiu. «Copses que hi ha molta gent que té set de Déu, que experimenta una forta buidor existencial, que està en recerca», reflexiona Mn. Jaume Casamitjana, delegat de Joventut del bisbat de Vic. En el futur, ja es planteja tornar a repetir aquesta iniciativa de resultats tan engrescadors.

«Et presento Jesús»

Mónica García

La idea és senzilla, com sol passar amb les coses de Déu. Jo tinc un amic: Jesús. Tu no el coneixes. Aleshores, te'l presento! Que senzill! Així, convençuts que l'amistat amb Jesús és el tresor més gran, va començar a brillar la llum en la nit de Barcelona. A les 23.30 h es van tornar a obrir les portes de Santa Maria del Pi, parròquia del qui va ser gran evangelitzador de Barcelona, sant Josep Oriol. Una parella sortia per les zones adjacents que els havien estat assignades per convidar altres joves a conèixer Jesús; mentrestant, altres persones intercedien tant per una parella concreta com per les persones que rebrien la invitació; un tercer grup esperava els qui es decidien a entrar a l'església; i finalment, un equip de música creava l'ambient adequat per a l'encontre amb Déu. «Hi ha dues paraules clau per als evangelitzadors que surten al carrer», havia explicat Chiara Facci, de Sentinelles

del Matí, «Jesús i Església, aquestes dues paraules no deixen indiferent ningú». I a poc a poc va anar arribant la gent a l'entrada del temple. A Santa Maria del Pi es respirava pau... la pau irradiada per la custòdia que presidia l'altar. Quan una persona arribava, un sentinella li donava la benvinguda i l'acompanyava davant mateix de Jesús, per presentar-li el seu amic. «Albert, et presento Jesús; Jesús, et presento l'Albert.»

Les reaccions van ser diverses, però totes en la pau de Jesús. Va haver-hi qui es va quedar a parlar una bona estona amb un capellà. D'altres van restar davant del Santíssim. A d'altres els esperaven els amics a fora, però confessaven que havia estat preciós. I així, en un degoteig constant, els intercessors veien com les persones arribaven fins a l'altar.

«Havies pensat mai que estaries tan a prop de Jesús?» va preguntar un sentinella. «Mai l'havia vist tan real», va respondre el jove «evan-

gelitzat» sense apartar la mirada de la custòdia.

Ningú no havia sortit pel seu compte a fer brillar la llum de Jesucrist. Tots els participants havien estat enviats per l'Església a través del delegat de Pastoral Juvenil, Mn. Bruno Bérchez. L'Esperit Sant, es va manifestar després d'haver estat invocat i va donar fruits. Potser els descobrim o potser no. Mentrestant, els sentinelles gaudeixen d'un dels fruits de l'Esperit Sant: l'alegria!

A les dues de la matinada es va acabar la missió i tots els participants es van aplegar davant de Jesús: a donar gràcies, a adorar... Sí, estaven cansats, però l'alegria no estava renyida amb el cansament. Van recollir-ho tot mentre s'explicaven les experiències. De nou el mateix leitmotiv: «Cal repetir-ho!, quan serà la següent?» Sembla que l'objectiu últim del projecte «Una llum en la nit» s'ha aconseguit: desvetllar en els batejats la vocació d'evangelitzar. Missió complerta!

Converses amb Teresa Forcades

La periodista Eulàlia Tort ha mantingut durant gairebé un any un seguit d'entrevistes amb la religiosa benedictina

Carme Munté
Barcelona

És conscient que cada cop que es manifesta públicament —ja sigui per parlar de teologia i de la seva vivència religiosa, ja sigui dels excessos de la indústria farmacèutica— la seva opinió serà agraiada per uns, ridiculitzada per altres i amonestada per uns tercers. Però això no és cap impediment perquè la monja, metgessa i teòloga Teresa Forcades i Vila (Barcelona, 1966) parli sense embuts.

En els actuals temps de crisi veiem com molts intel·lectuals i persones que tenen una veu d'autoritat callen davant les injustícies per por de perdre les seves comoditats de sou, feina, estatus social...; mentre que d'altres, com Teresa Forcades, prefereixen manifestar clarament el que pensen i, defugint tota mena d'eufemismes, dir les coses pel seu nom.

Així ho fa al llibre *Converses amb Teresa Forcades*, que ha escrit Eulàlia Tort, periodista i col·laboradora de Ràdio Estel, fruit de gairebé un any de converses mantingudes al monestir de Sant Benet de Montserrat. El llibre ha estat publicat a l'editorial Dau i va ser presentat el divendres 15 de juny a la llibreria Laie de Barcelona.

La seva condició religiosa, el suport que rep de la comunitat de Sant Benet de Montserrat i sobretot la llibertat que neix d'una vivència profunda de l'Evangeli són els elements que donen ales a aquesta monja per dir, per exemple, «que no hi ha cap líder contemporani europeu que tingui la cultura que té Hugo Chávez»; que hi ha una clara privatització de la sanitat «que va començar ara fa vint anys i que té conseqüències negatives per a la qualitat de l'assistència sanitària» o que «els Evangelis canònics són infinitament més políticament incorrectes i subversius que l'Evangeli de Judes i que qualsevol dels textos trobats a Qumran».

Teresa Forcades recorda altres referents cristians actuals com el mateix Arcadi Oliveres, president de Justícia i Pau de Barcelona. Esdevenen personatges histriònics del *Polònia* perquè són de les poques persones que no es limiten a un discurs fàcil, sinó que van més enllà i es mullen en totes les seves manifestacions públiques. Teresa Forcades ho va fer en acusar la indústria farmacèutica d'haver volgut enriquir-se creant l'alarma davant els possibles contagis a causa de la grip A.

De fet, segons va explicar la mateixa Teresa Forcades en la presentació del llibre, l'aleshores consellera de Salut de la Generalitat de Catalunya, Marina Geli, va arribar a trucar a l'abat de Montserrat perquè, al seu torn, truqués a l'abadessa de Montserrat i la fes callar. I, mentre ho explica, Teresa Forcades somriu, perquè sap que els religiosos i les religioses són més lliures del que la mateixa consellera es podia pensar.

Al llarg de 200 pàgines, *Converses amb Teresa Forcades* desgrana vivències, reflexions i opinions a partir dels tres grans temes en què s'estructura. D'una banda, parla de la seva biografia i de com va descobrir la seva vocació a la vida religiosa, i més concretament a Sant Benet de Montserrat,

Moment de la presentació del llibre a la llibreria Laie.

Fragments del llibre

«Va escriure a la pissarra sigles com Mt, Mc, Lc i Jn, i jo no entenia res. Són les abreviacions dels evangelistes Mateu, Marc, Lluc i Joan i tothom ho sabia menys jo. Els companys van treure l'Evangeli de la butxaca i tots a buscar les cites. I jo no sabia ni com fer-ho!»

«El cos és indissociable, és la part física que podem identificar amb les molècules i els àtoms. El vessant psíquic és el que associem al món emocional. I l'esperit apel·la al vessant espiritual en què també tenen cabuda les parts físiques i psíquiques de la persona»

«Has de canviar de nivell, has d'arribar a un punt en què la felicitat no depengui de l'entorn ni de l'aplaudiment de fora. T'has de dirigir cap a aquesta recerca de Déu que és real i encarnada. Cada dia has d'anar treballant, crear la teva ruta per buscar-lo. Pel camí de les idees no es pot arribar a Déu, com a molt pots dir que et sona magnífic, però s'ha de convertir en una vivència»

«Jesús és el qui dóna sentit a la vida com a interlocució. Tu, jo i totes les persones som concrecions úniques en l'espai i en el temps de l'amor i de la llibertat infinita de Déu. Això ens situa davant un escenari d'obertura, perquè hem de decidir si volem actualitzar aquest amor i aquesta llibertat»

«Per què Déu crida algunes persones a no tenir parella, a no tenir propietat privada, a no exercir la voluntat pròpia? Quin sentit té avui? En cap cas és dir que la parella, les propietats o la voluntat siguin dolentes, sinó al contrari: com que tenir aquestes tres coses és bo i sembla que és el que necessitem per ser feliços, està bé que Déu cridi algunes persones perquè comuniquin al món que això no és el més necessari per viure feliç, que amb Déu n'hi ha prou»

«Hem de prendre consciència que el poder econòmic domina el polític, però no per aclaparar-nos sinó per pensar i activar sistemes socials que s'enfrontin a aquesta situació de pecat estructural. Més que en una democràcia, hi ha qui diu que estem en una plutocràcia, perquè els que manen són els diners»

«Els Evangelis canònics són infinitament més políticament incorrectes i subversius que l'Evangeli de Judes i que qualsevol dels textos trobats a Qumran»

on va descobrir una comunitat de «dones amb una alegria que interpel·la». En segon lloc, opina i reflexiona sobre temes molt diversos com són la política, la sanitat, el creixement personal... I en tercer lloc, parla de Jesús, de la Bíblia i de la «necessària» renovació de l'Església catòlica.

La monja de la grip, el personatge que apareix al *Polònia*, la teòloga feminista... tot són maneres de referir-s'hi, però per tenir-ne una visió de conjunt val la pena llegir *Converses amb Teresa Forcades*, que finalitza amb una Antologia de textos de la Bíblia.

Eulàlia Tort destaca de Teresa Forcades que és tremendament rigorosa i que, des d'aquesta rigorositat, pot parlar amb llibertat. «És una de les poques veus que parlen clar i que no és políticament correcta», va destacar la periodista.

I la mateixa Teresa Forcades va reconèixer que, així com el fet de ser metgessa i teòloga li permet parlar com a experta de medicina i teologia, no per això ha de callar sobre moltes altres qüestions com la crisi econòmica. «Mai l'expert no pot suplir el criteri de la ciutadania», va dir Forcades, que en la presentació del llibre va fer un al·legat a favor de l'opinió lliure.

Barcelona, una ciutat de poesia

La capital catalana s'impregna de la millor lírica contemporània

Griselda Oliver i Alabau
Barcelona

Del 8 al 17 de maig la Ciutat Comtal va acollir el Barcelona Poesia 2012, un festival de poesia contemporània internacional, dirigit per Eduard Escofet i Martí Sales. El festival va celebrar enguany la seva vint-i-vuitena edició: en deu dies el públic va poder assistir a més de quaranta propostes poètiques, amb entrada gratuïta. Que ningú se n'estranyi, perquè Barcelona sempre ha estat una ciutat plenament abocada a la poesia. Es tracta d'una tradició que es manté des que escriptors com Antoni Bofarull i Víctor Balaguer decidissin l'any 1859 instaurar de nou la tradició dels Jocs Florals, establerta per primera vegada a Tolosa l'any 1323.

La finalitat d'aquest certamen literari no ha vacil·lat des de llavors, i continua premiant les virtuts poètiques. Tot i les contrarietats patides durant el següent període de temps amb la imposició del règim franquista, Barcelona ha conservat des de sempre la flama creativa i poètica que conté. De fet, l'alcalde de la ciutat, Xavier Trias, va declarar que «Barcelona aposta per ser la capital de la cultura i del coneixement», i va reconèixer que «el festival amara de poesia tota la ciutat».

És important destacar que enguany el festival va continuar un canvi ja iniciat en l'edició anterior amb la intenció d'atraure un públic més gran i divers gràcies a la projecció internacional que se li ha volgut donar. L'objectiu d'aquest canvi és consolidar i convertir aquest festival dins de l'oferta cultural de la ciutat i d'Europa per tal de reafirmar-lo dins del «projecte comú europeu», segons va declarar la mateixa direcció. Per aquest motiu, la major part de les quaranta actuacions que es van proposar es van tenir de poetes i de versos de ressò internacional per mostrar, d'una banda, la diversitat cultural europea i per donar èmfasi, de l'altra, al paper de la poesia en la creació contemporània. Aquesta va ser la voluntat que va marcar la inauguració del festival al Palau de la Música amb la sessió *Nit de Poesia al Palau*, on nou poetes de ressò internacional, entre ells Mark Strand,

Hélène Cixous, Caroline Bergvall o Manuel Forcano, van delectar el públic amb un recital.

Oferta variada

Les propostes, repartides en diferents indrets de la ciutat, van conformar una oferta variada sense cap cost per als assistents. Una part dels actes

del festival es va destinar a recordar veus catalanes importants i presents dins del món de la lírica. Exemples en són la lectura que Rosa Maria Sardà va fer d'una selecció de poemes de Josep Maria de Sagarra, la recitació magistral que Francesc Orella va fer de la poesia de Joan Sales per commemorar el centenari del seu naixement, l'homenatge que Josefa Contijoch va

rebre de la mà d'un gran nombre de poetes en l'acte que va condecorar el seu 72è aniversari o la celebració dels vuitanta anys del poeta rossellonès Jep Gouzy, el qual, juntament amb el músic Maties Mazarico, va recitar alguns dels seus poemes en una *jazz-poètic-session* acollida al Moog. Així mateix, en un dels actes d'aquest festival un grup d'artistes van *antihomenatjar* el poeta xilè Nicanor Parra, creador de l'*antipoesia*, un sistema disconforme al model literari clàssic occidental.

D'altra banda, hom va poder assistir als diàlegs establerts per poetes com Pere Gimferrer i Antoni Marí a l'Ateneu Barcelonès, Perejaume i Chantal Maillard a la Poderosa, els gironins Narcís Comadira i Josep Maria Fonolleras a la Biblioteca Nacional de Catalunya i Joan la Barbara i Jaap Blonk a la Fundació Miró. Així també el públic va ser partícip dels duets que van escenificar a la fàbrica Moritz Tomàs Arias i Ernest Farrés, Laia Noguera i Adrià Targa, Susanna Rafart i Biel Mesquida. A més, durant aquesta setmana, el públic va escoltar recitals de poesia estrangera, concretament, de poesia romana, italiana o francesa.

Els espectadors també van poder gaudir d'espectacles musicals, com les actuacions de Roger Mas, acompanyat de la Cobla Sant Jordi, i d'Albert Pla amb Diego Cortés, que van posar el punt final a la setmana. Això no obstant, l'acte del lliurament del premi dels Jocs Florals va donar per tancat el festival al Saló de Cent de l'Ajuntament. El guanyador d'enguany va ser Carles Hac Mor pel seu poemari *Dietari del pic de l'estiu*.

Si bé actualment, de manera general, la poesia es concep no com una cosa per ser escoltada sinó llegida, aquest festival recalca un fet inherent en ella mateixa: el paper de la poesia en l'oralitat i del ritme com a art de memorització, essencial per a les societats antigues no alfabetitzades, on la poesia esdevé l'instrument capaç de dotar el poble d'un passat i d'uns valors amb els quals aquest se sent identificat. Però, amb el temps i amb el procés d'alfabetització que la major part de les societats actuals ha adquirit, aquesta funció poètica s'ha substituït amb els llibres i amb la lectura. És, doncs, en ocasions com la que ofereix aquest festival on s'estableix un contacte entre recitador i oient que permet al públic ser capaç d'identificar-se amb el món de cada poeta, que és únic.

Evangelitzant en la frontera

Josep Oriol Pujol i Humet
Director general de la Fundació Pere Tarrés

La Conreria, antic Seminari diocesà de Barcelona i avui alberg juvenil de la Fundació Pere Tarrés. Diumenge, 6 de maig, trobada de grups d'adolescents del nou Moviment de Centres d'Esplai Cristians Catalans. 700 joves s'apleguen asseguts a terra per tots els racons de la sala d'actes. Comença l'eucaristia presidida per dos consiliaris fermes, dels que tenen interioritzat el seu compromís amb els altres a partir del Crist, persones generoses amb múltiples responsabilitats que han trobat l'estona per preparar a fons la celebració del diumenge i venir-hi a primera hora del matí.

Guitarres i bateries enceten el cant d'entrada. Amb la mà al cor se'ns convida a demanar perdó a Déu. S'enllacen les cançons, participades, del *Pietat*, *Oh Déu* i el *Glòria*. Un d'ells llegeix l'evangeli mentre l'altre al costat de l'altar, assegut a terra com tothom al centre de la sala, el segueix juntament amb els joves. Jn 15,1-8. En acabar la lectura li pregunta al company si ha entès bé «tot això del cep i els sarments». Aquest respon que és ben complex i que per això havia recorregut al *Google translator* (traductor automàtic de Google) per passar-ho del català al llenguatge de la trobada. Projecció en la pantalla sobre el fons del Facebook dels vincles amb les entitats de les quals provenen els participants. Amb llenguatge propi de

les xarxes socials, una escenificació ens convida a saber perdonar, a estar units a l'amor, a apropar-nos a Déu, que és qui dona sentit a la vida. Se'ns explica el missatge de l'evangeli del dia.

Pregàries. Ofrenes. Pregària eucarística. El Parenostre, cantat amb respecte i magníficament introduït. Ens donem la pau, combreguem mentre els cants indueixen al recolliment. Ens emportem un record físic de la trobada. Una petita xapa amb un codi QR. Aquesta porta gravats noms, adreces de correu electrònic i telèfons de persones de tot Catalunya que «us atendran si mai els necessiteu». Són els consiliaris del MCECC i els delegats de Pastoral de Joventut de les diòcesis catalanes, prèviament advertits de la difusió als joves

de les seves coordenades.

Acabem cantant a la Mare de Déu de l'Alegria, patrona de l'esplai. Una experiència profunda, propera a Déu. Amb un llenguatge accessible als joves vam compartir la proximitat del missatge cristià. Millorable? Segur. La pràctica religiosa d'aquests adolescents? D'alguns, habitual; d'altres, poca, variable, però en absolut tancats al missatge del Crist. Es tracta d'una evangelització de frontera, dels que no estan allunyats però poden estar-ho en un futur si no se'ls fa propostes concretes. Exemple per als altres? No pretenem donar lliçons, només volem compartir un treball rigorós amb voluntat evangelitzadora d'una munió de joves compromesos: els monitors, consiliaris i responsables del MCECC.

Sinaí, la muntanya bíblica per excel·lència

Conferència del P. Anton M. Vilarrubias a la Llibreria Claret

Miquel Àngel Codina
 Barcelona

El dimarts 12 de juny, el claretià Anton M. Vilarrubias va impartir a la Sala Pere Casaldàliga de la Llibreria Claret la conferència *Sinaí: geologia i Bíblia*. Es tracta de la tercera ponència que el P. Vilarrubias, ha fet, trimestralment, sobre la temàtica comuna del mont Sinaí. Totes les sessions van comptar amb el suport de document gràfic en imatge digital. Així, el públic podia il·lustrar amb imatges les sàvies paraules del P. Vilarrubias. Una bona manera de fer més pedagògica aquesta interessant lliçó bíblica.

D'entrada, el ponent va advertir que l'Èxode no és tan sols un llibre històric, sinó més aviat «un llibre de catequesi», que compta amb una «extraordinària riquesa antropològica i teològica». «Escrit amb mentalitat semítica, és vàlid per a totes les cultures i persones. Ara bé, cal saber-lo llegir», va afegir. El P. Anton M. Vilarrubias va assegurar que els qui van redactar tant el llibre de l'Èxode com els dels Reis «coneixien perfectament la península egípcia del Sinaí», ja que la seva orografia els va inspirar per elaborar-ne alguns dels continguts.

El P. Vilarrubias va explicar les caracte-

terístiques geològiques del mont Sinaí, que està constituït majoritàriament per roca granítica amb sorra molt fina. Va destacar-ne els estrats horitzontals dels turons, els quals milions d'anys enrere eren al fons del mar. Són de colors diferents com a conseqüència del material (argila, cendra volcànica,

sediments ferruginosos...) dipositat al llarg del temps. «Tot un garbuix on els geòlegs poden gaudir d'allò més», va reconèixer el conferenciant. També va fer referència al moviment de les plaques tectòniques que formen la península del Sinaí, cosa que provoca grans erosions a la morfologia del terreny.

Tot seguit, va posar en relleu el lligam apassionant que s'estableix entre diversos episodis de l'Antic Testament i el lloc on s'esdevingueren. Per exemple, el pou de Jetró (sogre de Moisès), situat dins del monestir de Santa Caterina, construcció edificada on la tradició suposa que Moisès va veure «que la bardissa cremava però no es consumia»; el pas del mar Roig; l'aigua de Marà; el mannà; el vedell d'or —«un tòtem del neolític potser va inspirar aquest relat bíblic», va assenyalar el P. Vilarrubias—; la muntanya de Moisès —«una autèntica simfonia de granit», segons el claretià—; els deu manaments o Elies al mont Horeb. L'oasi Elim o el mont Wadi el Raha són dos dels llocs geogràfics on tenen lloc algunes escenes bíbliques. «D'una situació d'opressió, humiliació i esclavatge es pot arribar a la plena realització humana, de llibertat i riquesa interior, a través de la sang de l'Anyell», va subratllar el P. Vilarrubias.

Finalment, el P. Anton M. Vilarrubias va anunciar el tema de les tres conferències bíbliques del curs vinent: la terra d'Israel. La primera serà el proper 10 d'octubre, la segona la impartirà el 20 de febrer del 2013 i la tercera, el 15 de maig del 2013. Totes tindran lloc un dimecres, a les set de la tarda, a la Llibreria Claret.

Nazaret TV és una televisió al servei de la nova evangelització a la qual es pot accedir per internet. Disponible des de qualsevol ordinador, la majoria de telèfons mòbils, Ipads i altres tablets. També es pot veure a les noves smart TV.

Ofereix la missa diària, notícies, pel·lícules, conferències i un extens banc de programes que es van actualitzant diàriament.

Des de Nazaret TV, es poden seguir en directe els principals actes religiosos des del Vaticà, així com els viatges del Sant Pare.

Els seus inicis van ser el mes de març passat i actualment les seves entrades arriben a nombrosos internautes de més de 35 països. Es fa íntegrament des de Barcelona.

www.nazaret.tv

Tertulia con Paloma Gómez Borrero

en la pestaña: "entrevistas"

Inicio
Boletín
Contactar
Quiénes somos
Donaciones

Temas

- Noticias
- Misa del día
- En directo >
- Amor y Matrimonio >
- Valores
- Espiritualidad >
- Entrevistas y Confer. >
- Anécdotas
- Cursos Bíblicos
- Películas >
- Infantil
- Juvenil
- Otros Idiomas >

La Oficina de Prensa del Vaticano publicará su boletín diario en [YouTube](#)

ROMEREPORTS.COM

0:02 / 0:55

Mañana miércoles 13 de junio, retransmisión en directo de la Audiencia General con el Papa desde la plaza de San Pedro. A las 10:30 h. - EN LA PESTAÑA "EN DIRECTO"

Noticias

- La Oficina de Prensa del Vaticano publicará su boletín diario en
- Papa a capellanes de aviación y azafatas: "haced presente a Dios"
- El Vaticano investiga las fugas de Documentos
- Nuevos propietarios dan un título católico a la espectacular Catedral de

Últimos vídeos
Mas vistos
Últimos directos

© 2012 Nazaret TV | Mapa web

Restaurat el retaule major de Sant Andreu de Llavaneres

És una obra mestra de Gaspar Huguet, Joan Aragall i Joan Baptista Toscano

Redacció

Sant Andreu de Llavaneres

Aquestes darreres setmanes han quedat enllestits els treballs de restauració del retaule major de Sant Andreu de Llavaneres, que han estat realitzats pel Centre de Restauració de Béns Mobles de Catalunya i patrocinats per la Fundació Caixa Laietana.

El retaule major és procedent de l'antic temple parroquial i l'any passat s'escaigueren els quatre-cents anys de la seva finalització. És una sòbria, solemne i elegant estructura de finals del segle XVI, dins de la tipologia de retaules «vignolescos», segons l'historiador de l'art Joan Bosch Ballbona. Consta de cinc carrers i de quatre pisos: un pedestal, la predel·la, dues andanes principals i un àtic o coronament.

El pedestal no és l'original. Un cop acabada la guerra civil, es va restaurar el basament del retaule malmès en aquells anys i l'artista Lluís Masriera va ser l'encarregat de pintar els quatre evangelistes, beneïts l'any 1944.

La predel·la està decorada per bustos dels apòstols sant Pere i sant Pau i dues taules centrades en el simbolisme eucarístic que recorden la Passió de Crist (*L'oració a l'hort de Getsemani* i *La pujada al Calvari*).

El cos primer està dedicat al patró del municipi, l'apòstol sant Andreu, amb una magnífica imatge que presideix des del centre de l'andana. A cada banda, dues grans taules pinta-

Ajuntament de Sant Andreu de Llavaneres

«El 15 de juliol tindrà lloc la inauguració oficial de la restauració del retaule»

des ens recorden la seva flagel·lació i crucifixió. A les fornícules dels extrems hi ha les escultures de l'arcàngel sant Miquel i sant Roc.

El segon cos el presideix una figura de la Mare de Déu en el nínxol central, flanquejada per dues taules que representen la seva presentació i visitació. En els extrems trobem les imatges de santa Eulàlia i santa Anna.

La cimera està presidida per una escultura de mig cos del Pare Etern. Al centre hi ha la imatge del Crucificat col·locat davant d'una taula decorada amb una vista de Jerusalem; als extrems, els dos lladres. També s'hi pot apreciar les representacions, en baix relleu, de sant Jeroni i santa Magdalena ajaguts.

L'obra d'escultura i arquitectura del retaule va començar el febrer de 1583 i correspon a un dels millors escultors catalans del moment, Gaspar Huguet. Hi va treballar fins a la seva inesperada mort, el 1585, i el va substituir el menys destre Joan Aragall, que el va acabar el 1594. Les tasques de pintura, daurat i policromia es van encarregar al pintor llombard Joan Baptista Toscano, que acabà de lliurar-les el 1611. Les taules pintades per Toscano poden ser considerades com un dels treballs més intensos i genuïns del manierisme tardà que conservem al Principat.

El proper 11 de juliol, a les set de la tarda, es farà la presentació oficial de la restauració del retaule per part del Centre de Restauració de Béns Mobles de Catalunya. S'hi impartirà la conferència titulada *Les històries del retaule*, a càrrec del doctor Joan Bosch Ballbona, professor d'Història de l'Art de la Universitat de Girona.

El 15 de juliol, festa de la Minerva, tindrà lloc la inauguració oficial del retaule, amb una missa presidida pel cardenal Lluís Martínez Sistach a les 11.30 h.

Gran exposició al Museu de Montserrat

Redacció / Montserrat

Fins al proper 17 de setembre es pot visitar al Museu de Montserrat l'exposició *Donacions 2000-2012*. Donada la quantitat d'obres que s'hi poden veure, per primera vegada una mostra ocupa les dues sales d'exposicions temporals: la Pere Daura i l'Espai d'Art Pere Pruna.

Des de l'any 2000 fins ara, el Museu de Montserrat ha rebut en concepte de donació més de 1.500 obres d'art i peces arqueològiques de 104 donants diferents, persones

singulars, famílies i institucions. Amb aquesta exposició, el Museu de Montserrat vol expressar el seu agraïment als donants que li han confiat aquestes obres a favor de la cultura, i també vol mostrar al públic les peces més importants, sobretot aquelles que no havien estat mai vistes ni publicades.

La mostra *Donacions 2000-2012*, comissariada pel P. Josep de Calassanç Laplana, Josep Bracons i Sílvia Muñoz d'Imbert, recull més d'un centenar d'obres, d'artistes com ara Ramon Casas, Santiago Rusiñol, Roig Soler, Joan Llimona, Hugo Fontela, Narcís Comadira, Josep

Obiols, Assumpció Raventós, Salvador Alibau, Mestres Cabanes o Joaquim Ros, entre molts d'altres.

Les seccions en què han estat classificades són les següents: «Del gòtic tardà al barroc», «L'art del segle XIX i la seva estela», «La donació d'Enric Gil. 2010», «Figuracions del segle XX», «Art d'avantguarda i contemporani», «Dibuixos» i «Obra gràfica».

Nova campana per al Tibidabo

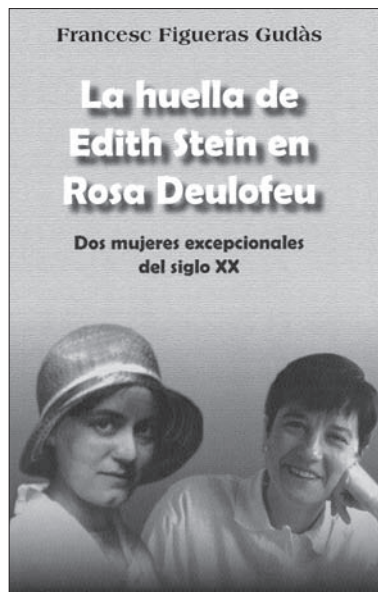
Redacció / Tibidabo

El dijous 7 de juny es va instal·lar una campana de 500 kg al Tibidabo, en commemoració del reposament, ara fa cinquanta anys, del Sagrat Cor de bronze del temple expiatori del Sagrat Cor del Tibidabo. La imatge la va fondre l'empresa gironina Rifer-Barberí, la mateixa que ara ha fos la campana. Aquesta foneria té quatre segles d'antiguitat.

La nova campana porta, en una cara, la imatge de sant Joan Bosco i, a l'altra, la de Maria Auxiliadora, fundador i patrona dels salesians, respectivament. Per això, la campana va ser batejada amb els noms *Sant Joan Bosco* i *Maria Auxiliadora*. A més, la instal·lació coincideix amb el també cinquantè aniversari de l'ordenació de Mn. Oriol Oliveres, actual capellà del Tibidabo.

La inauguració oficial va tenir lloc el divendres 15 de juny, festivitat del Sagrat Cor de Jesús.

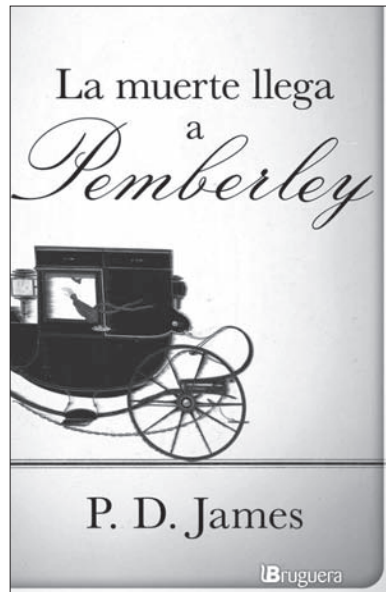
Libres

Afinitat espiritual

Aquest volum de l'escriptor Francesc Figueras analitza les profundes afinitats espirituals entre dues dones excepcionals del segle XX: Edith Stein (1891-1942) i Rosa Deulofeu (1959-2004). «En aquest llarg hivern espiritual que patim, hi ha llums en la nit, petites estrelles que guspiregen», escriu el filòsof Francesc Torralba en el pròleg. Dues d'aquestes estrelles són, sens dubte, Edith Stein i Rosa Deulofeu.

Francesc Figueras Gudàs, La huella de Edith Stein en Rosa Deulofeu. Centre de Pastoral Litúrgica, 2012, 202 pàg.

Dosi de misteri

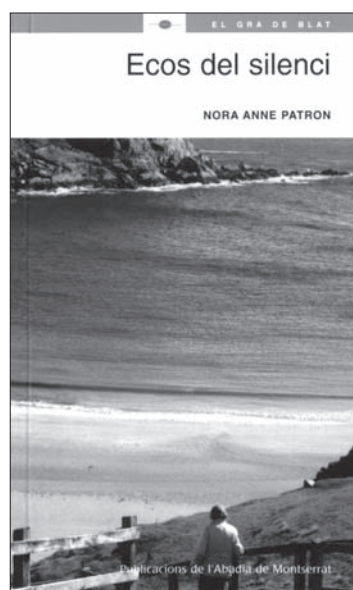
Pemberley, any 1803. Han passat sis anys des que Elizabeth i Darcy es van casar. Són feliços. Abans d'un ball, tot s'esguerra. Un carruatge surt ràpidament de la residència i s'emporta la Lydia, la germana de l'Elizabeth, amb el seu marit Wickham, que ha estat expulsat dels dominis de Darcy. La Lydia torna, commocionada, cridant que el seu marit ha estat assassinat. Pemberley s'endinsarà en un misteri esgarriós.

P. D. James, La muerte llega a Pemberley. Editorial Bruguera, 2012, 334 pàg.

Encarnació d'un do

El silenci i la soledat són els dos grans temes en els quals se centra l'escriptora Nora Anne Patron, d'origen irlandès i resident a Sant Cugat del Vallès. L'autora publica poemes i pensaments que ha escrit al llarg de la seva vida i que ara recull com a testimoni d'una experiència íntima que vol compartir amb el lector. El llibre és, essencialment, l'encarnació d'un do i l'expressió generosa d'una sèrie de reflexions.

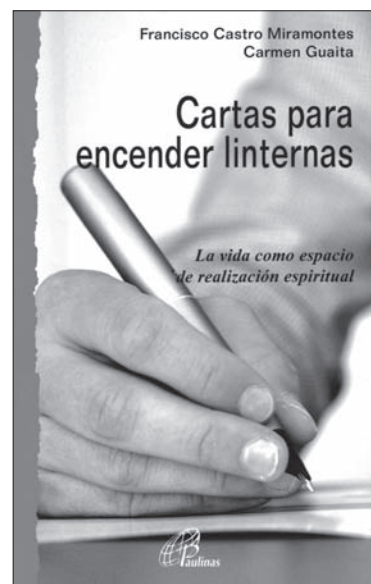
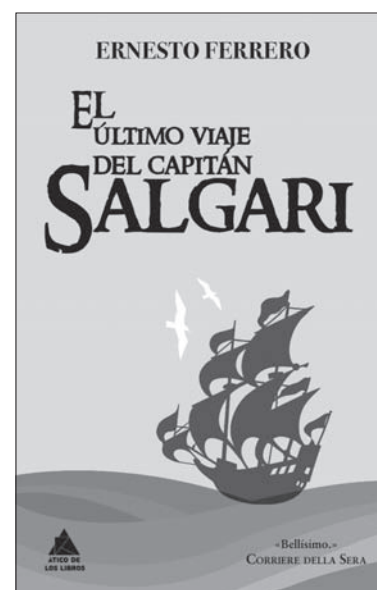
Nora Anne Patron, Ecos del silenci. Publicacions de l'Abadia de Montserrat, Col·lecció El Gra de Blat, 2011, 72 pàg.

Un heroi real

Emili Salgari mai no va tenir la vida que qualsevol dels seus lectors podria imaginar. Va crear centenars de personatges aventurers i valents, però l'autèntic heroi va ser ell. Ernesto Ferrero ha creat una biografia en forma de novel·la que ens apropa als darrers dies de Salgari a través d'uns testimonis en els quals destaca una noia intrèpida, Angiolina, que vol aprendre del mestre els secrets de l'escriptura i que l'acompanyarà en el seu darrer viatge.

Ernesto Ferrero, El último viaje del capitán Salgari. Ático de los Libros, 2012, 240 pàg.

Intercanvi epistolar

Les llanternes tenen sentit quan s'encenen. Cada persona té llum pròpia, però ens necessitem els uns als altres i estem, alhora, necessitats dels altres. L'ésser humà actual necessita retrobar-se amb els valors. Aquest llibre, mitjançant un profund i vital intercanvi epistolar, pretén encendre la llum sobre algunes virtuts, aparentment oblidades, que ens poden ajudar a trobar el veritable camí de la felicitat.

Francisco Castro Miramontes i Carmen Guaita, Cartas para encender linternas. Editorial Paulinas, Col·lecció Caminos Nuevos, 2012, 184 pàg.

Un bon amic

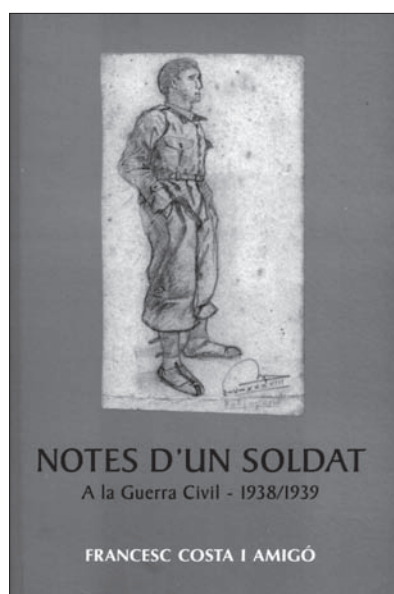
En Max té 8 anys i no és com els altres nens. Viu cap endins i com menys el molest, millor. No té amics perquè ningú no l'entén i tothom, pares i professors inclosos, volen que sigui d'una altra manera. Només confia en algú des de fa cinc anys. El problema és que en Max és l'únic que pot veure'l i sentir-lo. Els seus pares diuen que es tracta d'un «amic imaginari». Aquest amic intueix que en Max corre perill i només ell pot ajudar-lo.

Matthew Dicks, Memorias de un amigo imaginario. Nube de Tinta, 2012, 432 pàg.

Memòries il·lustrades

El pintor badaloní Francesc Costa i Amigó és conegut pel seu traç enèrgic, pel seu estil expressionista i pels seus colors càlids. En els seus quadres s'amaga una reflexió filosòfica sobre la condició humana, l'èxit, el fracàs, el dolor, l'espiritualitat... Aquest home de gran cultura ens presenta ara un relat de memòries, centrat en l'època de la guerra civil espanyola. Les magnífiques il·lustracions del llibre són, és clar, seves.

Francesc Costa i Amigó, Notes d'un soldat a la guerra civil (1938-1939). Autoedició, 2012, 210 pàg.

Saviesa popular

Aquest diccionari conté més de 5.000 frases cèlebres, aforismes i proverbis de tots els temps, organitzats per temàtiques (amor, triomf, família, bondat, alegria, tristesa, art, religió, educació, solidaritat, moral...). En aquesta obra s'apleguen les respostes més brillants, enginyoses, profundes, sàvies, poètiques, polèmiques o sorprenents a totes les grans qüestions que des de sempre han suscitat les reflexions de la humanitat.

Luis Señor, Diccionario de citas. Espasa Libros, Col·lecció Diccionarios Léxicos, 2012, 600 pàg.

Crítica literària

Un llibre que fa pensar

Les Jornades Mundials de la Joventut que es començaren a celebrar al voltant de Joan Pau II el 1986 han tingut respostes positives variades i han produït fruits excel·lents de diversa mena, i molts encara inconeguts.

Per a molts l'impacte d'alguna Jornada és sempre una sensibilització per als temes que hi tenen relació, i sovint el començament d'un interès més profund per tot allò que porta a la transcendència. Provoca sovint una valoració dels aspectes més sòlids de la formació personal. S'ha vist també en la darrera en l'admiració general que ha provocat la qualitat dels ensenyaments de Benet XVI i la maduresa que demostraven els elements racionals d'una fe doctrinal que presentava als nois i noies, i amb ells, a tothom. I un efecte semblant s'ha pogut produir en els grups de catequesi i en les conferències donades per bisbes de diverses àrees lingüístiques.

Amb aquesta temàtica connecta el llibre que tenim a les mans que pot respondre a les característiques de la pietat d'aquells joves que han pogut tenir cura dels principals aspectes de la formació cultural, filosòfica i teològica, o bé d'altres que, tenint qualitats per entendre aquestes coses, no han cultivat aquests camps i poden apreciar lectures que puguin respondre a la capacitat de treure profit de llibres que facin pensar.

Això ha de passar també amb aquest,

EUDALDO FORMENT

¡A vosotros, jóvenes!

San Agustín y santo Tomás de Aquino os hablan hoy
Magnificat Libros, San Pablo, 2011, 232 pàg.

d'un catedràtic de metafísica de la Universitat de Barcelona, el Dr. Eudald Forment, que té en el seu full de serveis el fet d'haver contribuït a mantenir un fogar intel·lectual on s'ha ajudat a valorar la utilitat de l'art de pensar.

Contribueixen a això les dues meitats del llibre. Diria que la primera, per començar, pot ser la presentació de moments de l'itinerari intel·lectual de sant Agustí que porten a la descoberta de Déu i a posar-lo dins un mateix o a adonar-se de la presència d'aquell que ja hi és, o de com va fer en el seu temps aquesta tasca, en uns moments també, com els d'avui, d'incertesa social, de consciència de canvi en el món que l'envoltava i davant del discerniment que es requereix per fer una tria adequada de valors.

L'altra meitat és la glossa d'un text amb què també un home que no era pas vell i sempre jove d'esperit, i que, com l'autor del llibre recorda que s'ha dit d'ell que «era el més sants dels sants i el més savi dels savis», i si ho volem dir d'una altra manera: «El més savi dels

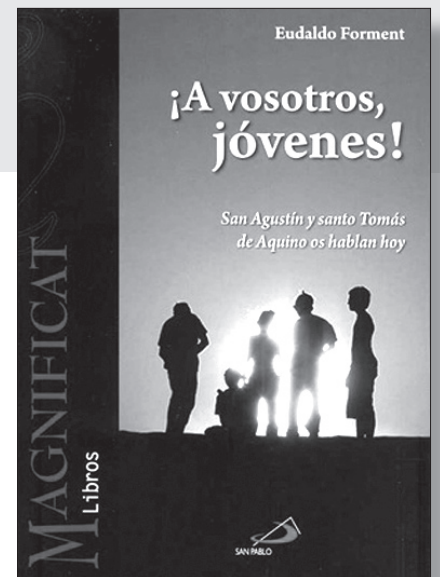
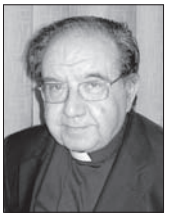
sants i el més sant dels savis», sap ensenyar un itinerari intel·lectual i utilitzar els elements imprescindibles per adquirir una cultura de rang universitari. És Tomàs d'Aquino, que va ser mestre de teologia a la Sorbona, a París. És una carta intitolada *Sobre la manera d'estudiar* adreçada a un jove estudiant dominicà, fra Joan. Són 16 consells, que el nostre autor glossa, per tal de treure'n tot el partit.

En aquest diàleg imaginari sense paraules de l'autor amb els lectors —tant els més joves, els professors— es palesa el profund coneixement que el Dr. Forment té de la persona i els escrits de sant Tomàs i dels ambients universitaris en què es mouen moltes de les persones per a les quals s'ha escrit aquest llibre.

Una mostra de la seriositat intel·lectual amb què s'ha preparat el llibre són els dos completíssims índexs dels llocs d'on s'han extret els textos citats, i que poden orientar alguns estudiosos, anant a la font, per valorar-los més en el seu més propi context.

És suggestiu el títol, que, sens dubte,

**Ferran Blasi
Birbe**
Capellà i escriptor

és un ressò d'una de les endreces de Joan en la primera Carta (2,14): «Us escric a vosaltres, joves, perquè sou forts!», i deixeu-m'hi veure un paral·lelisme, salvant les distàncies, entre els destinataris de llavors i els d'ara, i entre l'autor de la lletra i el del llibre.

Crítica teatral

La claror i la foscor d'un celobert

CELOBERT,

de David Hare.

INTÈRPRETS: Josep Maria Pou, Roser Camí i Jaume Madala.

DIRECCIÓ: Josep Maria Pou.
Teatre Goya, Barcelona.
Fins al 22 de juliol.

El temps en què es viu canvia la percepció del que es veu. I el teatre no se n'escapa. No crea la mateixa sensació veure i escoltar avui el discurs del dramaturg David Hare (Bexhill, Sussex, Anglaterra, 1947) que veure'l i escoltar-lo fa gairebé deu anys, quan es va estrenar aquí. Perquè ara sí que, com deia aquell, els temps han canviat. I han canviat tant que el drama de Tom i Kyra, l'empresari sense escrúpols i la mestra idealista, posa encara més un peu en el terreny del realisme del carrer.

Perquè el temps actual ha accentuat la tendència als «sense escrúpols» i ha reviscolat també la tendència a l'idealisme i la utopia. Tom Sergeant i Kira Hollis, doncs —i entremig d'ells dos, el fill adolescent de Tom, Edward— són la cara i la creu d'un temps convuls com el d'aquest inici de segle XXI.

Fa gairebé vint anys que Josep Maria

Josep Maria Pou i Roser Camí en una escena de l'obra.

Pou va descobrir *Skylight* (títol original de *Celobert*) en l'estrena a Londres el 1995. Després de l'èxit de la primera versió catalana, dirigida per Ferran Madico al Romea (2003) —amb Marta Calvó, primer, i després ja amb Roser Camí— ha recuperat ara l'obra i hi ha posat la mà de direcció i l'ha situada en un *loft* —les columnes de ferro delaten un antic edifici vestigi del passat industrial— i l'hi ha donat un ritme gairebé en temps real.

Per això els silencis, les pauses, les fugaces ombres, les escasses clarors i els

punts de foscor mostren el *tempo* real dels personatges, des d'una tarda-vespre fins a l'endemà mateix. A fora neva. A dins fa fred. I només una modesta estufa elèctrica fa la sensació que hi sigui, ni que no escalfi. Com Tom i Kyra, que hi són, però no aconsegueixen trobar l'escalfor que els dos desitgen.

Estructurada en dues parts —en conjunt, dues hores i quart amb entreacte— l'obra s'enforteix a la segona meitat que és quan els personatges de Tom i Kyra donen el millor d'ells mateixos. Cal, doncs, que els espectadors entrin en el

tempo que proposa Josep Maria Pou en la direcció i que tinguin paciència. Abans, a la primera part, els dos personatges no han fet sinó un tempteig d'aproximació, esquerpa ella i prudent ell. Però aquesta mena de previ *The End* feliç es desmuntarà més endavant quan, només en una nit i matinalada, sembla que els passi pel davant tota una vida que no aconsegueix fugir de les grapes del passat.

El muntatge es tanca en el que es podria considerar un epíleg protagonitzat pel fill de Tom, Edward Sergeant, que es presenta al *loft* de Kyra quan el pare ja n'ha marxat, protagonitzant aleshores una escena lluminosa, gairebé màgica, fins i tot de conte de fades, amb final obert inclòs, contradictori entre el que voldria la utopia i el que ofereix la realitat.

L'actriu Roser Camí defensa amb carn i ungles la seva vocació de mestra en un suburbi londinenc, amb alumnes amb dificultats, i perfila el seu personatge en ascensió i caiguda, des de la feblesa de la precarietat a la fortlesa de la seva decisió final. I Josep Maria Pou es posa en la pell de l'empresari desconcertat, que mostra una aparença dominant al principi, però que va despullant el seu interior fins a l'esclat de les millors escenes que el situen, abatut, en un pendent de caiguda sense retorn.

Andreu Sotorra

Escriptor i periodista
col·laborador de
Ràdio Estel

Novetats cinematogràfiques

Qualificacions: * Dolenta ** Regular *** Bona **** Molt bona

INMADUROS **

Direcció i guió: Paolo Genovese.

Intèrprets: Ambra Angluioni, Luca Bizzarri, Barbora Bobulova, Raoul Bova, Anita Caprioli, Paolo Kessisoglu.

Gènere: comèdia.

Itàlia, 2011, color, 111 minuts. / Majors de 18 anys.

Diversos amics d'institut es retroben com a conseqüència d'un error administratiu del centre on van estudiar. Han de repetir el seu examen de graduació. Repassen lliçons i, sobretot, les seves vides. El passat, el present i les preguntes sobre el futur entren en conflicte entre ells i els que els envolten.

El film aconsegueix retratar una generació en plena confusió sentimental, on la metodologia de l'assaig-error s'aplica a les relacions entre els personatges amb atenció escassa a les seves

conseqüències més pregones. El director i guionista no oblida aplicar tots aquests elements amb molt sentit de l'humor, amb dosis de caricatura sobre la por a créixer i al compromís, així com alguns cops una mica més grollers que ironitzen sobre la diferència entre sexe i enamorament.

En tot plegat batega un desig de ser sincer i en alguns passatges s'aconsegueix, mentre que en altres el guió força massa la màquina amb girs condescendents i fàcils per tancar trames.

Com acostuma a passar en aquest tipus de films, la banda sonora adquireix força importància en la selecció de cançons per adornar les seqüències que s'assemblen a un videoclip. En aquest sentit, les escenes del programa de ràdio de Piero, en les quals s'enllacen molt bé malenconia pel passat, fets històrics i culturals, salven i milloren els recursos del guió.

• Humor: 3; acció: 1; violència: 0; sexe: 2; llenguatge: col·loquial (qualificacions de 0 a 6).

MARLEY ***

Direcció i guió: Kevin McDonald.

Gènere: documental.

Estats Units-Regne Unit, 2011, color, 144 minuts.

Majors de 16 anys.

Bob Marley neix a Jamaica i mor a Miami als 36 anys. D'origen pobre i rural, acaba esdevenint una de les figures de la música que més va influir, també socialment, al llarg dels anys seixanta i setanta.

Kevin McDonald ha aconseguit produir el primer documental autoritzat de Bob Marley. La seva família ha cedit material d'arxiu, ha estat entrevistada amb total llibertat i ha acceptat el resultat final. El cineasta aposta per una estructura de cronologia lineal i ordenada, una cosa que ja havia caracteritzat els seus films de ficció, com ara *El último rey de Escocia* o *La legión del águila*.

Això li permet centrar-se en el personatge i en les persones que van influir en la seva vida, o en els quals va influir amb tanta força, però també en aspectes socioculturals com ara l'evolució dels estils musicals —de l'ska al reggae, per exemple— o en els moviments polítics en el seu país, Jamaica i a l'Àfrica. Música, fe, amor, política i futbol s'enllacen en el que Marley considerava el fonament de la seva vida: la «religió» rastafari. Les lletres que componen les seves cançons —sempre nascudes de la seva vida quotidiana, de vivències concretes i gairebé sempre doloroses— són part protagonista del guió, la qual cosa permetrà gaudir als amants de la música i apropar-los també a les ombres que onejaven en la seva ànima.

• Humor: 2; acció: 1; violència: 1; sexe: 0; llenguatge: col·loquial.

Estrena en DVD

UNA AVENTURA EXTRAORDINARIA ***

Direcció: Ken Kwapis.

Guió: Jack Amiel i Michael Begler.

Intèrprets: Drew Barrymore, John Krasinski, Dermot Mulroney, Kristen Bell.

Gènere: aventures.

Estats Units, 2012, color, 107 minuts. / Tots els públics.

Adam Carlson és un periodista destinat a una freda i oblidada regió d'Alaska, des d'on emet notícies sobre els costums dels nadius de la zona, els inuit. Un dia, mentre filma un dels seus reportatges, descobreix una família de balenes que té bloquejada la sortida a mar obert per la congelació de les aigües.

Aquest cant ecologista està basat en un fet real. L'any 1988, tres balenes van quedar atrapades entre el gel en un lloc recòndit del cercle polar àrtic. L'actuació d'una jove activista i el ressò que es van fer els mitjans de comunicació van provocar una baula de reaccions que van permetre iniciar les complexes tasques de rescat.

Es tracta d'una pel·lícula familiar, plena de bons sentiments i valors positius, que encisarà els més menuts i pot emocionar l'adult. El seu bon desplegament de mitjans, un repartiment que combina rostres coneguts amb actors no professionals i una anàlisi correcta dels fenòmens mediàtics completen aquest film que ofereix el que promet.

• Humor: 2; acció: 2; violència: 0; sexe: 0; llenguatge: col·loquial.

El món de la televisió

DINO TREN ***

De dilluns a divendres – 17.25 h – Clan

Buddy és un jove Tiranosaure Rex que, juntament amb la seva família adoptiva de Teranodonts, agafa cada tarda el Dino tren per viure les aventures més divertides, explorar, aprendre i conèixer-ho tot sobre els dinosaures.

Aquest tren és una locomotora de colors que viatja a través del temps, pels períodes Triàsic, Juràssic i Cretaci, mentre el seu conductor, el senyor Trodonde, ofereix dades sobre els dinosaures prehistòrics.

És una sèrie animada amb un argument original i entretingut en la qual, a través de petites i simples aventures, els més petits de la casa poden submergir-se en el món fascinant dels dinosaures. Amb imaginació, però aportant dades científiques, *Dino tren* combina realitat i ficció per oferir un entreteniment amb contingut.

El paleontòleg Scott D. Sampson apareix al final de cada capítol per explicar algunes de les curiositats que han aparegut durant l'emissió de l'episodi, amb la qual cosa es pretén oferir un toc educatiu a la sèrie. Els tendres personatges es desenvolupen en un ambient harmònic i afable en el qual no hi ha espai per a les tensions, els conflictes o la violència. Tot té lloc en un entorn acollidor i familiar pensat per als nens, que també poden gaudir de curtes i animades composicions musicals.

Programació del 2 al 29 de juliol 2012

DILLUNS

00.00 L'Evangeli
00.05 De matinada (r)
01.00 Radiofórmula nit
06.00 L'albada
06.55 Ressò de festa
07.00 El Rosari
07.25 L'Evangeli
07.30 Laudes des de Montserrat
08.00 El primer cafè
10.00 Radiofórmula estiu
13.00 Cant de la Salve
13.10 Radiofórmula estiu
18.30 L'Evangeli
18.35 Ressò de festa
18.40 Espurnes
18.45 Vespres des de Montserrat
19.30 Ràdio Estel en concert
20.00 Radiofórmula capvespre
22.00 Punt ORG
23.00 Amb lletra i música
23.30 Completes des de Solius
23.45 Petit concert de mitjanit

DIMARTS

00.00 L'Evangeli
00.05 Radiofórmula nit
06.00 L'albada
06.55 Ressò de festa
07.00 El Rosari
07.25 L'Evangeli
07.30 Laudes des de Montserrat
08.00 El primer cafè
10.00 Radiofórmula estiu
13.00 Cant de la Salve
13.10 Radiofórmula estiu
18.30 L'Evangeli
18.35 Ressò de festa
18.40 Espurnes
18.45 Vespres des de Montserrat
19.30 Ràdio Estel en concert
20.00 Radiofórmula capvespre
22.00 Amb llum pròpia
23.00 Amb lletra i música
23.30 Completes des de Solius
23.45 Petit concert de mitjanit

DIMECRES

00.00 L'Evangeli
00.05 Radiofórmula nit
06.00 L'albada
06.55 Ressò de festa
07.00 El Rosari
07.25 L'Evangeli
07.30 Laudes des de Montserrat
08.00 El primer cafè
10.00 Radiofórmula estiu
13.00 Cant de la Salve
13.10 Radiofórmula estiu
18.30 L'Evangeli
18.35 Ressò de festa
18.40 Espurnes
18.45 Vespres des de Montserrat
19.30 Ràdio Estel en concert
20.00 Radiofórmula capvespre
22.00 De cap i de nou
23.00 Amb lletra i música
23.30 Completes des de Solius
23.45 Petit concert de mitjanit

DIJOUS

00.00 L'Evangeli
00.05 Radiofórmula nit
06.00 L'albada
06.55 Ressò de festa
07.00 El Rosari
07.25 L'Evangeli
07.30 Laudes des de Montserrat
08.00 El primer cafè
10.00 Radiofórmula estiu
13.00 Cant de la Salve
13.10 Radiofórmula estiu
18.30 L'Evangeli
18.35 Ressò de festa
18.40 Espurnes
18.45 Vespres des de Montserrat
19.30 Ràdio Estel en concert
20.00 Radiofórmula capvespre
22.00 Missatge en una ampolla
23.00 Amb lletra i música
23.30 Completes des de Solius
23.45 Petit concert de mitjanit

DIVENDRES

00.00 L'Evangeli
00.05 Radiofórmula nit
06.00 L'albada
06.55 Ressò de festa
07.00 El Rosari
07.25 L'Evangeli
07.30 Laudes des de Montserrat
08.00 El primer cafè
10.00 Radiofórmula estiu
13.00 Cant de la Salve
13.10 Radiofórmula estiu
18.30 L'Evangeli
18.35 Ressò de festa
18.40 Espurnes
18.45 Vespres des de Montserrat
19.30 Ràdio Estel en concert
20.00 Radiofórmula capvespre
22.00 Catalunya sense barreres
23.00 Amb lletra i música
23.30 Completes des de Solius
23.45 Petit concert de mitjanit

DISSABTE

00.00 L'Evangeli
00.05 Radiofórmula nit
06.00 L'albada
06.55 Ressò de festa
07.00 El Rosari
07.25 L'Evangeli
07.30 Laudes des de Montserrat
08.00 Església viva
08.30 Indrets
09.00 Sons de la terra
10.00 A tota costa
11.00 Trotamundos
13.00 Cant de la Salve
13.05 El gripau blau
14.00 Radiofórmula estiu
18.30 L'Evangeli
18.35 Ressò de festa
18.40 Espurnes
18.45 Vespres des de Montserrat
19.30 Ràdio Estel en concert
22.00 Valors a peu de carrer
22.30 Fundacions ara i demà

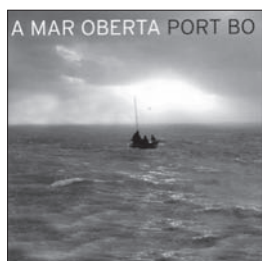
23.00 Ràdio Estel en concert
23.30 Completes des de Solius
23.45 Petit concert de mitjanit

DIUMENGE

00.00 L'Evangeli
00.05 De matinada
01.00 Radiofórmula nit
06.00 La cantata del diumenge
06.55 Ressò de festa
07.00 Parenostre amb Benet XVI
07.05 El Rosari
07.25 L'Evangeli
07.30 Laudes des de Montserrat
08.00 Cantate Domino
09.00 Tot sardana

10.30 Avui és festa
10.33 La taula de l'Evangeli
11.00 Missa des de Montserrat
12.30 Ràdio Estel en concert
13.00 Rutes per Catalunya
14.00 Radiofórmula estiu
18.00 La taula de l'Evangeli
18.30 Avui és el dia del Senyor
20.00 Radiofórmula capvespre
22.00 Escolta'm
22.30 Gent Jazz
23.00 Ràdio Estel en concert
23.30 Completes des de Solius
23.45 Petit concert de mitjanit

ESTIL ESTEL: RECOMANACIONS DISCOGRÀFIQUES**Cançó marinera**

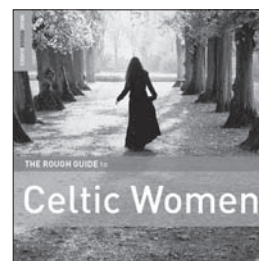
★ **Port Bo, A mar oberta.** Picap

Port Bo, un dels grups d'havaneres més populars i de més qualitat, torna com cada estiu amb un nou treball discogràfic. En aquesta ocasió, el trio format per Carles Casanovas, Alfons Carreras i Mineu Ferrer ens presenten catorze cançons, tant noves (*El barralet*) com tradicionals (*La pubilleta*). L'Escàlem Coral de Palamós hi ha col·laborat en dos temes.

Èxit artístic

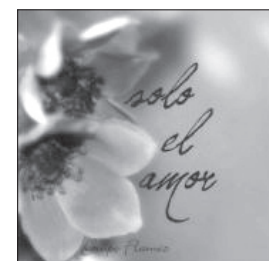
★ **Pasión Vega, Grandes éxitos.** Sony Music

La cantant Pasión Vega ha publicat un àlbum que recull les disset grans cançons que li han permès vendre més de 500.000 discos d'ençà que l'any 2001 edités el seu primer treball i que l'han situada en un lloc privilegiat dins de l'escena musical espanyola. Entre altres cançons, es poden escoltar *María se bebe las calles* o *Cosas que hacen que la vida valga la pena*.

Batecs del cor

★ **Autors diversos, The rough guide to celtic women.** Karonte

En les últimes dècades la veu femenina dins de l'univers musical celta ha assolit un protagonisme indiscutible. En aquest disc hi participen cantants i instrumentistes de la talla de Sharon Shannon, Karen Matheson, Cara Dillon, Karine Polwart o l'espanyola Susana Seivane. Totes elles ens transporten, amb una alta capacitat onírica, als batecs del cor del món celta.

Amor de Déu

★ **Grupo Flamiz, Sólo el amor.** Editorial San Pablo

Amb motiu del centenari de la congregació Missioneres del Santíssim Sagrament i Maria Immaculada, fundada per Maria Emília Riquelme, s'ha elaborat aquest disc que reflecteix l'esperit i l'entrega voluntària a Déu d'aquesta dona. Els dinou temes del disc canten sobretot a l'amor de Déu i a les missioneres. Els arranjaments i la interpretació són del grup navarrès Flamiz.

■ Barcelona 106.6 ■ Tarragona 100.6 ■ Catalunya Central 93.7 ■ Girona 103.4 ■ Tortosa 90.1 ■ Garraf 96.8 ■ Osona 98.4
Ràdio Principat / ■ Lleida 91.5 ■ Cerdanya 104.4 ■ Seu d'Urgell 105.0 ■ Andorra 107.5

Des del carrer

JORDI MATEO, UN DELS MEMBRES FUNDADORS DE CROSSROADS A ESPANYA

«Volem deixar una empremta en defensa de la vida»

Samuel Gutiérrez

Amb una eucaristia a la Sagrada Família s'iniciarà el proper 7 de juliol a Barcelona el primer projecte de CrossRoads a Espanya. Es tracta d'un llarg pelegrinatge per la vida, al llarg de 2.000 quilòmetres, passant per València, Còrdova, Madrid i Valladolid, i que tindrà com a meta Santiago de Compostel·la. Allà se celebrarà el 19 d'agost una solemne Vetlla per la Vida, en què s'espera la participació de centenars de joves de tot Espanya. Per a més informació i patrocinis: www.crossroadswalk.es.

Què ens pots explicar sobre CrossRoads?

CrossRoads és una associació que neix als Estats Units a partir de les paraules del beat Joan Pau II a la Jornada Mundial de la Joventut a Denver. En aquell moment un grup de joves de la Universitat Franciscana de Steubenville decideix caminar d'una costa a l'altra dels Estats Units per fer arribar a tots els joves la realitat de l'avortament, el mal que és per a la societat i el mal que fa a les dones. D'aquesta manera, de mica en mica, aconsegueixen més suports de la universitat, de les parròquies i han aconseguit tenir quatre rutes als Estats Units, una al Canadà i una altra a Irlanda. Aquest estiu comencem a Espanya, amb molta força, ja que veiem la necessitat de fer arribar a tots els joves la realitat d'aquesta tragèdia. A través del nostre sacrifici i treball caminarem més de 2.000 quilòmetres, des de Barcelona a Santiago de Compostel·la, per defensar el primer dels drets universals.

Per què vau decidir importar a Espanya aquesta iniciativa?

A través de l'última Jornada Mundial de la Joventut a Madrid vam conèixer molts joves de CrossRoads i alguns d'ells ens van encoratjar a

acollir aquesta iniciativa al nostre país. També vam veure que Espanya necessita cada vegada més que aquestes iniciatives en defensa de la vida humana estiguin presents i puguem transmetre a molts joves que val la pena defensar la vida. Considerem que el valor de la vida humana està en situació de risc, massa atacs com l'avortament o l'eutanàsia malmeten dia a dia la nostra cultura i la converteixen en la cultura de la mort. Sentim la crida del beat Joan Pau II quan ens demanava construir la civilització de l'amor, així com la crida constant del Sant Pare Benet XVI a defensar els valors fonamentals del nostre món, entre ells el de la vida humana.

Esperem una bona acollida?

Estem segurs que tindrà una bona acollida, perquè de fet ja la tenim, són molts els joves que volen participar en la vetlla per la vida a Santiago de Compostel·la, a més de tots els que ajudaran a les ciutats per on passarem.

Per què heu triat Barcelona per iniciar el pelegrinatge?

Barcelona és un lloc importantíssim per a Espanya i per a tot Europa. Tots recordem la recent visita de Benet XVI a la basílica de la Sagrada Família i com va ser capaç de transmetre un missatge actual ple de bellesa que va traspasar totes les barreres i va arribar fins als últims llocs del nostre món. També és bo poder explicar que el nostre pelegrinatge dibuixa una V sobre la península,

que vol dir vida i victòria. Així podrem deixar una empremta al nostre país en defensa de la vida humana.

La defensa de la vida s'emmarca en la nova evangelització?

Tots estem cridats a participar en la nova evangelització, i els joves ens sentim cridats a ser protagonistes d'aquesta feina. Ja ens va animar el Papa a la JMJ a Madrid i volem respondre a aquesta crida. La defensa de la vida és un dels reptes més importants al nostre món. Els índexs de natalitat, la presència de l'avortament i l'eutanàsia són exemples d'aquesta cultura que no valora i defensa la vida humana des de la concepció fins a la mort natural i intentarem encomanar una cultura oberta a la vida humana.

Eduard Brufau

A poc a poc, i de manera delicada, Benet XVI ha anat donant al seu pontificat una personalitat clara i ben definida. En un temps d'incertesa com el nostre, ell, amb tots els seus actes i paraules, ens va indicant com hauria de ser, segons el seu parer, l'Església del segle XXI. Té una visió clara de la realitat, però sense caure mai en el pessimisme i mantenint-se sempre arrelat en l'esperança. El títol de la seva primera encíclica, *Déu és amor*, ens recorda que el cristià està cridat a estimar i a deixar-se estimar, que l'amor i el bé són la base de la nostra fe. En conseqüència Benet XVI no ha volgut tancar l'Església sobre ella mateixa, sinó que l'ha

encaminada a dialogar de tu a tu amb els no creients i especialment amb el món de la cultura. El Papa ha encetat aquest diàleg no com un fet conjuntural, sinó com una necessitat que ha fonamentat amb la seva extensa i clarificant aportació teològica. Davant de crims tan greus i vergonyosos com ara els abusos sexuals dins de l'Església, el Pontífex no ha amagat el cap sota l'ala, sinó que els ha afrontat amb valentia, com en el cas dels Legionaris de Crist, malgrat les enemistats que es pogués guanyar. Tots els catòlics hem de ser conscients del bé que Benet XVI fa a l'Església i, en el moment actual, li hem de mostrar la nostra gratitud.

Pensant-ho millor

Natàlia Aldana
Benedictina Sant
Benet de Montserrat

Mantenir viva l'esperança

Jo penso que en temps de crisi hem de mantenir com mai l'esperança. Vivim temps difícils, durs, i hi ha molta gent que pateix, sigui perquè els problemes econòmics els angoixen, sigui perquè la incertesa i el temor davant un futur no gaire clar els aclapara el cor. Però si perdem l'esperança, què ens quedarà?

Fa unes setmanes que he acabat d'impartir un altre curs de formació sociosanitària a la fundació Ared, a Barcelona. Fa uns mesos, quan vaig començar a treballar-hi, em vaig trobar davant de quinze dones amb problemes familiars, laborals, econòmics i d'exclusió social. Els primers dies potser hi havia recel, una manca de confiança, una sensació de fer el curs per tenir alguna oportunitat més de trobar feina, però sense gaire convicció. Ara, quan l'han acabat, em trobo davant d'unes dones mínimament formades i amb una altra actitud, amb il·lusió i ganes de lluitar en la recerca de treball, amb un mínim d'esperança davant d'un futur que, amb tot, continua sent igual de gris. Però si ja presenten aquesta nova esperança, només per això, ja dono el curs i les hores invertides com a ben aprofitades.

Un altra cosa que em va fer pensar va ser la reacció del món del futbol barcelonista davant la «derrota» del seu club al campionat de la Lliga i a la Champions. Suposo que hi deu haver reaccions de tot tipus, però davant de la no-consecució de títols, els aficionats continuen confiant i esperant en el seu club. I molts d'ells amb més força, i tot. Es manté l'esperança perquè, potser amb les crisis, estem aprenent que més enllà dels èxits immediats, hi ha uns valors de fons —l'esforç, el treball d'equip, la fidelitat a uns valors— que tenen més pes i rellevància que l'obtenció d'uns resultats enlluernadors. I això fa que la nostra confiança sigui ferma, irrompible, i que no perdem l'esperança en un futur una mica més lluminós.

Amb això no justifico cap mena de patiment de tanta gent que sofreix. Hi ha molt patiment injust i massa cruel. Però no perdem la confiança, no perdem la veritable esperança en les coses que ens fan més humans, potser més vulnerables, sí, però més oberts a la vida sense façanes inútils i estèrils. Potser cal que caiguin moltes coses al voltant nostre, a la nostra societat, en nosaltres mateixos, per endinsar-nos a fons en l'autenticitat del nostre ésser. I, per sobre de tot, mantinguem la nostra esperança ben arrelada en Crist. Aquest temps de Pasqua que hem viscut ens ha recordat que hi ha una Vida que triomfa sobre tota mort... Ho creiem, això?

«Que el vostre amor, Senyor, no ens deixi mai. Aquesta és l'esperança que posem en Vós» (Del salm 32).